

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

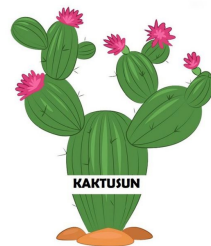
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAM HÜCRE

GENLERİNE
KAZINMIŞ
KÖTÜLÜKTEN
KAÇABİLİR
MİSİN?

TRISHA LEAVER
LINDSAY CURRIE

"Çok da uzak olmayan bir geleceğe dair aksiyon, şiddet ve ahlaki ikilemlerle dolu muhteşem bir gerilim."

—*School Library Journal*

EĞER POZİTİF ÇIKARSA, SONSUZA DEK YALNIZ KALACAKSIN

On yedi yaşındaki Lucas Marshall'ın test sonucu pozitif ve artık herkesin gözünde potansiyel bir suçludan fazlası değildi. Ruhunu paramparça ettikleri testlerden ve hapsedildiği tesisin akıl almaz yalıtılmışlığında geçirdiği iki aydan sonra tek istediği evine dönmekti.

Ancak tesisin ipliğini pazara çıkarmaya ve içerideki arkadaşlarını kurtarmaya yeminli bir grubun kötü bir sürprizi vardı. Araçları uçurumdan yuvarlandığında sadece oda arkadaşı Chris ve kendisi kurtulabilmişti. Eğer kaçarlarsa son şanslarını kaybedecekler, geri dönerlerse kimsenin kazanamayacağı bir savaşa gireceklerdi. Tüm testler binadaki herkesin birer canı olduğunu işaret ederken kime güvenebilirdi?

CAM

**TRISHA LEAVER
LINDSAY CURRIE**

HÜCRE

Çeviren
Melda Dinçel

Rhode Island Herald

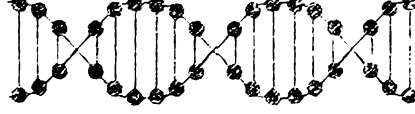
8 Kasım 2015

Otobüs durağında gasp. Alışveriş merkezinde silahlı saldırı. Şehir merkezinde çalınan arabalar. Bugüne kadar tüm bu rasgele şiddet eylemlerinin önlenemez olduğu düşünülüyordu. On yıldan fazladır süren araştırmaların ardından Genetik Test Enstitüsü (GTE), MAOA-L geni taşıyıcılarının kalıtsal olarak şiddete meyilli olduklarına dair kesin bir kanıt bulunduğunu iddia ediyor.

Sıklıkla savaşçı geni olarak da adlandırılan MAOA geni, araştırmacılar antisosyal davranışlar ve monoamin oksidaz A kodu taşıyan gen arasında bir bağlantı bulmaya çalışırken yıllardır tartışmaların merkezindeydi. Geçtiğimiz günlerde, yaygın bir genetik bağ arama çalışmalarında üst düzey suçlular üzerinde yapılan testler esnasında, GTE biliminsanları MAOA-L genini tespit ettiler. Bu genetik bağın keşfi, kolluk kuvvetlerinin potansiyel suçluları, şiddet suçları işlemekten önce tespit edebilmelerine olanak tanıyacak.

Başkan Conway, eşi benzeri görülmemiş bir hamleyle, Devlet Özel Kuvvetleri'ne bağlı Şiddet Suçları Birimi'nin de onayıyla, tüm ergenlerin on yedinci yaş günlerinde test edilmesini emreden bir kararname imzaladı. MAOA-L pozitif çıkan tüm gençler, iki ay boyunca güvenli bir tesiste gözetim altında tutulacak ve sosyopatik davranışlar sergileme potansiyellerinin belirlenmesi için bir dizi psikolojik taramadan geçecekler. On iki adet gelişmiş test tesisinin yapımına başlandı ve ilkinin bu bahar Vermont'ta açılması planlanıyor.

BİR

Yatağımın üstünde yanıp sönen, aşırı derecede parlak olan ve aynı zamanda sinir bozucu bir şekilde vızıldayan beyaz ışık sarsılarak uyanmama sebep oldu. Üç gecenin sonunda alışmış olacağımı düşünebilirsiniz ama alışamadım. Kahrolası şey ışık saçmaya başladığı anda yatağımdan fırlıyor ve ayaklarım soğuk, beton zemine temas ettiği anda kalbimin durmasını istiyordum. Adrenalin vücudumu kaplayarak beni sinirli, huzursuz ve her şeye ya da herkese çıkışmaya hazır hâle getiriyordu. Onların görmek istedikleri tepki de tam olarak buydu. Bunun gibi geçireceğim birkaç geceden sonra galibiyet onların olabilirdi. Sağlıklı bir akıl ile çatırdamaya başlayan bir akıl arasındaki ince çizgiyi kaybedebilirdim ve asla olmayacağıma yemin ettiğim saldırgan bir tehdide dönüşebilirdim.

“Hadi ama! Kendini topla!” Hayal kırıklığı içinde ranzamdan indim ve başımı dizlerimin arasına alıp nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. İşe yaramadı. Hiçbir zaman yaramazdı.

Odamızın sıcaklığı yirmi yedi dereceye yükseltilmişti. Vücumdan terler akıyordu, sıcaklık zaten bulanık olan görüşümü etkiliyordu. Buna ne kadar daha katlanabileceğimi bilmiyordum. Üç gece boyunca her on üç dakika yedi saniyede bir uyanırılmak beni pes etme noktasına getirmişti. En azından karanlık ve sessiz bir hücreye kapatıldığımda uyuyabilirdim.

Pek hafif olmayan horlama sesi, dikkatimi alt ranzaya çevirmeme neden oldu. Her hareketimi izlediklerinin ve her kelimeyi gözetlediklerinin farkında olarak sessizce küfrettim. Chris, ilk geceden ışığı kesmenin bir yolunu bulmuş olmalıydı. Gittikçe artan kör edici bir eziyet gibi üstümüzde parlamaya başladıklarında gözlerini bile kırpmıyordu. Bunu nasıl yaptığını öğrenmeli, eğer mecbur kalırsam ona rüşvet vermeliydim. Yemeklerde tatlılarımı ya da gizlice içeri soktuğum dergiyi verebilirdim. İki türlü de testlerin son ayağında uyumayı nasıl başardığını bana söyleyecekti ya da yumruğumla tanışacak olan şey yatağımın üstündeki ışıktan ziyade onun çenesi olacaktı.

Oda, huzur dolu bir sessizliğe büründü ama beyaz ve gümüş ışınlar görüşümü bulandırıyor ve her bir flaş sinir çarkımı biraz daha sıkılaştırıyordu. Işık, her zaman sesten birkaç saniye daha uzun sürüyordu. Dalga geçer gibi... bizimle birkaç saniye daha alay etmek için kullanılan bir yöntem gibiydi.

Doğrudum ve bana sunduğu zor kazanılmış rahatlıktan nefret ederek yatağıma baktım. Yataklarımızın arası açıktı, üzerlerinde tek kişilik bir şilte ve pike vardı. İlk geldiğimizde çarşaflarımız da vardı ancak koridorun sonundaki çocuk, çarşafıyla kement yapmayı çözdüğünde onlar da gitti. Bence kemendi kendi üzerinde kullanmış olsaydı çalışanların pek umurunda olmazdı fakat nedense oda arkadaşının üzerinde kullandı ve tesisteki tek danışmanın ölen çocuğun ailesine, çocuklarının neden öldüğünü açıklarken zorlanmasına ve bizim de çarşafsız kalmamıza neden oldu.

Odamızın üst köşesinde yer alan güvenlik kamerasının ışığı iki kere yandı ve sonra söndü. Düzeni çözmem, buraya geldiğim

ilk gün on iki saatimi almıştı. Kamera, beş dakika yirmi yedi saniye boyunca odayı tarıyor ve sonrasında ışık sönüyordu. İki dakika ve on iki saniyelik bir güvenlik boşluğundan sonra kırmızı ışık yeniden canlanıyor, tesisin yetersiz ve neredeyse özensiz güvenlik görevlilerinin dikkatli gözleri, iki kat yukarıdaki iletişim odasındaki emniyetli alanlarından bizi izliyorlardı.

Olduğum yerde sessizce durdum ve kamerayı izleyerek hareket etme zamanımı hesapladım. İki devir sonra kameranın ışığı söndü ve harekete geçtim. Demir yatak çerçevesine tutundum ve yavaşça ellerimi Chris'in şiltesinin altına soktum. Uykusunda bir şey mırıldandı ve yüzünü duvara döndü. Bu iyiydi çünkü onu alaşağı ettiğimde daha çok zarar görecekti.

Derin bir nefes aldım ve şilteyi tersine çevirip Chris'i yüzüstü duvara yapıştırdım. Canı yanmamıştı. Yatağı kaldırmadan önce ne kadar güç uygulayacağımı hesaplamıştım fakat artık uyanmıştı ve en az benim kadar tetikteydi. Tabii bir o kadar da sinirlenmişti.

Chris bir yandan alnını ovuştururken, "Ne halt ediyorsun, Lucas?" dedi. Sabah olduğunda alnı kızaracaktı ve belki de şişecekti ama bunun koca bir sivilce olduğunu söyleyebilirdi.

"Bununla nasıl uyuduğu anlatmak ister misin?" Durdum ve çenemi yatağımın üstündeki ışığa doğrulttum. Kahrolası ışık, hızlandırılmış bir disko topu gibi yanıyordu. "Üç gecedir."

Chris dediklerimi duymamış gibi boş gözlerle bana baktı. Onu sarsmamak, yorgunluğumun acısını onun aptal ve ifadesiz yüzünden çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine, bir aptalla konuşuyormuş gibi kelimelerimi yavaşça söyleyip abartılı hareketlerle canlandırarak sorumu tekrarladım. "Bununla. Nasıl. Uyuyorsun?" Elimini flaşlı ışığa doğru tuttum.

"Ne?" Chris neredeyse bağırarak konuşmuştu. Bir an, başına ciddi bir zarar verdiğimden korktum. Kulağından bir şey çıkarıldığını gördüğümde korkum geçti. Siyah beyaz renkte ve kıvrılarak tıkaç hâline getirilmiş küçük bir şey çıkardı. Kulak tıkaçları vardı. Ev yapımı kulak tıkaçları.

Diğer kulağındakini de çıkarıp yatağın üstüne bıraktı. Bunu nasıl yaptığını merak ederek tıkaçı elime aldım. Kıvrılmış kâğıtlara benziyorlardı ama bildiğim kadarıyla bu odada hiç kâğıt yoktu. Bu dengesiz çocuklara yanlışlıkla bir gazete ya da bir kutu peçete vermeyin sakın! Yani, çarşaf öldürücü bir silah olarak kullanılabiliyorsa kâğıt kadar ölümcül bir şeyden ne denli yok edici şeyler üretebileceğimizi bir düşünün. Tuvalet kâğıdımız bile yoktu. Duvara sabitlenmiş idrar kabına dilediğiniz kadar işeyebilirsiniz ama eğer bağırsaklarınızı boşaltmak isterseniz... Evet, o durumda umumi tuvaletlere erişimin açıldığı sabah saatlerini beklemeniz en doğrusu olacaktır.

Nefretle başımı salladım. Odaya dikkatimizi dağıtacak tek bir şey sokmak dahi yasaktı. Tek eğlencemiz birbirimizdik ve bunun koridorun ucunda nasıl sonuçlandığını görmüştük.

Kâğıdı açarak, "Bunları nereden aldın?" diye sordum. Birkaç harfi okuyabiliyordum ama bunlar bir kelime oluşturmama yetmiyordu. Ayrıca kitabı nereden bulduğuna dair en ufak bir ipucum bile yoktu.

"Şiltenin arasına sakladığın dergiden," dedi Chris. Tam o anda kâğıdı düzleştirdim ve Chris'in bu tıkaçları yapmak için yırttığı fotoğrafı gördüm. Bu kesinlikle benim dergimdendi ve eğer doğru görüyorsam bu... ocak ayı güzeliydi.

Kâğıdı yeniden buruşturdum ve kendi kulağıma soktum. Benim *Playboy* dergim, benim kulak tıkaçlarım. "Peki ya ışık?" diye sordum. Sesin yanında beni en çok rahatsız eden şey ışıktı. Görüşümü bulanıklaştırıyor ve söndükten saatler sonra bile süren bir baş ağrısına neden oluyordu.

Chris yeniden yatağına yerleşirken, "O sadece senin sorunun," dedi. "Işık senin yatağının üstünde, benimkinin değil. Kıçın ışığın çoğunu kesiyor."

Orospu çocuğu. Ben burada uykudan mahrum ve beynimde tümör varmış gibi bir baş ağrısıyla yaşarken o bir bebek gibi uyuyor, benim dergimi kulaklarına tıkıyor ve ışığa karşı benim

şiltemi kullanıyormuş. Bu artık böyle devam etmeyecekti. Artık acı çekme sırası ondaydı.

“Önümüzdeki üç gün boyunca alt ranza benim.” Kendimi onunla duvar arasına sıkıştırdım ve kararımı göstermek için onu hızlıca ittim. Yere yuvarlandı ve hemen ayağa kalkıp bana meydan okur gibi ellerini yumruk yaparak göğüs hizasına kaldırdı.

Chris, “Yorgun olduğum için şanslısın, Lucas. Yoksa kışına tekme basardım,” dedi ve ellerini indirip üstteki ranzaya tırmandı.

Güldüm. “Seni durduran ne?”

Kamerayı işaret etti. “Onlar. Sana savurduğum yumruğu görmek onları çok mutlu ederdi.”

Chris haklıydı. Kavga başlatmak, burada kaldığımız süreyi uzatmaktan başka bir şey kazandırmazdı.

Ses tonumu yumuşatarak, “Üç gün,” diye tekrarladım. Kavga çıkarmak istemiyordum. Birkaç saat kesintisiz uyku istiyordum. “Sonra günlük olarak değişebiliriz.”

“Günlük,” dedi Chris anlaşmayı onaylayarak.

“Aynen,” dedim ve yan dönüp ince örtüyü başımın üstüne geçirdim. İkimizden biri, büyük ihtimalle de ben o zamana kadar delirmemiş olursak anlaşmamızı sadık kalacaktım.

iki

Odamıza açılan kapı titredi ve bir saniye sonra kilit açıldı. Bu, hem sevdiğim hem de nefret ettiğim bir sestti. Hızla uçup giden bir umut dalgası her zaman bu alçak sese eşlik ediyordu. Özgürlük vaadi birkaç boş saniyenin ardından içinde bulunduğum bu mekânın nemli gerçekliğine karışıyordu. Hayatımın gerçekliğine. Serbest bırakılmıyordum, daha büyük bir hücreye taşınıyordum.

Chris'i beklemeden koridora çıktım ve beni karşılamak için bekleyen danışmanın önünden geçtim. İstediğim kadar kaba davranabilirdim. Fiziksel olarak birinin peşine düşmediğim ya da kendime zarar vermeye çalışmadığım sürece bana dokunamazlardı. Bu küçük ama yararlı bilgiyi abim Tyler'dan öğrenmiştim ve buraya geldiğim ilk gün kendim de denemiştim. Bu bilgi şimdiye dek doğruluğunu kanıtlamıştı.

"Testlerin bu aşamasının seni mutlu edeceğini düşünüyordum, Lucas," dedi Bayan Tremblay ve koridorda peşinden gel-

mem için işaret etti. “Bu eve dönüşün ilk adımı, toplumun yapıcı ve değerli bireylerinden biri olabileceğinizi kanıtlayan ilk adım.”

Başımı salladım. Tabii ki bu eve dönüş yolumdu ama ne arkadaşlarımın ne de yabancı birinin beni olası bir tehdit olarak görmemesine imkân vardı. Papaz olabilirdim, bir hayır kurumu kurabilirdim, hayatımı kanguruları kurtarmaya adayabilirdim ama bir önemi olmazdı. Burası ve onların aptal gen testleri beni şiddete doğuştan yatkın olarak etiketlemişti ve yapacağım ya da söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Bir kez bile gözlerime bakmak için dönmeden, “Eğer her şey yolunda giderse on gün sonra hayatının geri kalanıyla birlikte evinde olacaksın,” diye devam etti.

Başımı salladım ve edeceğim küfrü yuttum. Bu kadın, ya tanıştığım en salak insandı ya da en iyi yalancıydı. Hayali iyimserliğini daha fazla devam ettirmeyi reddederek, “Eve gitmeme degecek hiçbir şey yok,” dedim. Buradaki esaretim bittikten sonra, Topluma Kazandırma Tesisini demeyi tercih ettikleri yerde bir hafta gözaltında tutulacaktım. Gecikmiş gerginlik belirtileri gösterip göstermeyeceğimi gözetleyecekleri uzun bir hafta. O, tünelin ucundaki ışığı görürken ben işleri mahvetme ihtimaliyle cehennemde geçireceğim on gün ya da iki yüz kırk saat daha görüyordum.

Bayan Tremblay durdu ve sonra arkasını döndü. Her zamanki metanetli yüz ifadesi bir anlığına bozuldu. “Kimsen yok mu? Arkadaşların? Ailen? Sevgilin?”

Kendi kendime güldüm. Evde beni tam olarak neyin beklediğini çok iyi biliyordu. Büyük ihtimalle bütün hayat hikâyemi hafızasına kazımişti. Tesisin tek danışmanı beni deniyor, bu duvarların ardındaki sabrımı görmeye ve evde beni tetikleyen, gözden kaçırdıkları bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonuçta onun işi buydu, genetiğimde taşıdığım savaşçı geninin beni bir suçluya dönüştürüp dönüştürmeyeceğine karar veriyordu. Sıradan bir suçludan çok, marketlerde ve kalabalık alışveriş merkezlerinde ateş açan vahşi ve psikozlu suçlulardan birine.

Testimin pozitif çıktığı gün beni silen arkadaşlarımın farkında olarak, “Kimse,” dedim.

Hayal kırıklığı içinde nefes verdi ve yürümeye devam etti. Koridor boyunca peşinden gittim. Arkamdan iki nöbetçinin geldiğini biliyordum. Her zaman oradalardı ve alanımı daraltıyorlardı. Onları kandırmak için bir hareket yapmaya hazırlandım ama hızla bu fikirden vazgeçtim. Bunca yolu, kendimi sapkınca tatmin ederek her şeyi mahvetmek için gelmemiştim.

Bayan Tremblay birden durdu. Ters ve kısa baş hareketiyle birlikte, gözlerini gri duvara dikmiş, duvar dibinde bekleyen, bizim kanatta kalan çocukların yanına geçtim. Nöbetçiler geri çekildiler ama gözlerinin üzerimde olduğunu ve ellerinin, ani bir hareket yapmam umuduyla elektroşok tabancalarının üstünde gerildiğini hissedebiliyordum. Öldürücü silahlar taşımalarına izin verilmiyordu. Teknik olarak hapiste olmayan çocukların yanında kurşunla dolaşmaları toplumun hoşuna gitmiyordu.

Bunun hiçbir önemi yoktu. Silahlarının neler yapabildiği görmüştüm. Yetişkin bir adamı yarım saniyede yere yığabilir, titreyen ve konuşamayan bir hâlde yerde yatmasına neden olabiliyordu. Bana soracak olursanız, elektrikli silahları oldukça etkiliydi.

Chris bir dakika sonra yanıma geldi ve alnuna bakıp rahat bir nefes verdim. Aslında oldukça iyi görünüyordu, onu duvara çarpmamdan eser yoktu.

Ortak tuvaletlere doğru ilerlerken Chris bana doğru eğilip, “Baş ağrısı için teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Öfkesini tamamen görmezden gelerek, “Hiç başlama,” dedim. Nöbetçiler, koridorda konuşmamıza karışmıyorlardı ancak yaşanacak bir tartışma ilgilerini çekebilirdi. Büyük ihtimalle de özel bir ilgi gösterisi olarak bizi duvara dayayıp arayabilir ya da elektrikle sarsabilirlerdi.

“Hiç başlamayayım mı?” diye çıkıştı Chris. “Alarmlar ve flaş ışığı için kendi başının çaresine bakamaman benim suçum değil. O saçma sesi dinleyip bir fikir geliştirmem tam on dakikamı almıştı.”

“Benim eşyalarımı mahvetmeyi içeren bir fikir.”

“En azından biri kullanmış oldu. Onu şiltenin arasına saklayıp varlığını unutturacaksan getirmenin ne anlamı var ki?”

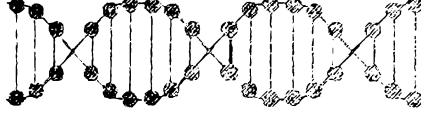
Güldüm. Chris haklıydı. Dergiyi oraya soktuğumdan beri bir kez bile açıp bakmamıştım. Dergiyi getirmemin tek nedeni nöbetçiler çantamı aradıklarında onları sinir etmektir ancak gülüp dergiyi bana geri uzattıklarında ve Bayan Tremblay’nin bulmaması için uyardıklarında sinir olan ben olmuştum.

Özellikle konuyu değiştirmek için, “Bugün bize ne hazırladılar dersin?” diye sordum.

Chris omuz silkti ve yorgun bir nefes verdi. “Hiçbir fikrim yok. Büyük ihtimalle hangimizin ilk önce kendini kaybedeceğini görmek için tasarlanmış beyin oyunlarından biridir.”

“O ben olmayacağım,” diye mırıldandım. On kısa gün daha kendimi tutmalıyım. Sonra buradan çıkacak, eve dönecek ve hayatımdan kalan kırıntıları toplayacaktım.

ÜÇ

İkinci aşama. Test protokolünün ikinci aşamasına geçmek üzereydim. İşte bu, *Testlerimizi delirmeden tamamladınız ve sizi serbest bırakıyoruz*, anlamına geliyordu. Bizim şartlarımız dahilinde. Birkaç gün içinde. Gizli psikopatlar olmadığınızdan emin olmak için sizi bir hafta daha topluma kazandırma tesisine hapsettikten sonra.

Gizli psikopatlık meselesini anlıyordum. Uykusuzluğun etkilerini hemen ilk günden görecektik. Bizim üzerimizde uyguladıkları her şey, kendimizi kaybedene kadar kademeli bir şekilde irademizi çürütmek üzere tasarlanmıştı fakat hiçbir umurumda değildi. Beni kızdıran “bizim şartlarımız dahilinde” bölümüydü. Testlerini kazasız belasız geçtikten sonra beni eve devletin “düşük ihtimalli” damgasıyla yollayacaklardı. Ve bir ayak bileği kelepçesiyle. Bir yılı işleri berbat etmeden geçirebilsem kelepçeye kıyasla daha az göze batan ama eşit derecede aşağılayıcı olan bir şekilde gen taşıyıcısı olarak kayıtlara geç-

cektim. Resmî olarak kayıtlı olmak adımın, tabii ki gizli olarak, yaşadığım yerdeki polis yetkileriyle paylaşılması imkânını sunuyordu. Ah... Bir de programın görevlendirdiği deli doktoruyla aylık görüşmeler olacaktı.

Evet, eve dönmeyi dört gözle beklemiyordum.

Girdiğimiz oda, yataktaneden ya da test odalarından daha büyük ve daha soğuktu. Burada sıcaklıklar değişkendi, tesisin bazı bölümlerinde terletici sıcaklık hissedilirken bazı bölümlerinde dondurucu soğuklar olurdu fakat burası rahatlatıcıydı. Yerlere halı döşenmişti; içerisi koltuk ve fazlaca sandalyeyle doldurulmuştu. Bunlardan birine uzanuncaya kadar gerçek mobilyaları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Bu odanın ne olduğunu anlamak için aklımdan hızla abimin günlüğünü geçirdim. Tyler'ı iki yıl önce almışlardı ve eve kırgın, içine kapanmış, birlikte büyüdüğüm dalgacı ve hayatı önemsemeyen abimden tamamen farklı biri olarak dönmüştü. Eve döndüğü gün kendini odasına kapatmış ve bana, beni bekleyenleri göstermişti.

"Eminim ki gerçek eğlence şimdi başlıyordur," dedim Chris'e. "En derin, en gizli korkularını avladıkları yer burası."

"Kim demiş?" diye sordu Chris.

"Tyler," diye yanıtladım ve başka bir açıklama yapmadım. Chris bir abim olduğunu biliyordu ve ayrıca Tyler konusunda konuşulmasından hoşlanmadığımı da.

Chris, ayaklarımı koltuğun üstünden çekti ve yanıma oturdu. Bakışları, bu denli rahat olmamamın daha iyi olabileceğini söylüyordu. Haklıydı. Onların istedikleri de buydu. Bu odanın özelliği buydu: Gardımızı düşürebilecekleri rahat bir ortam. Böyle bir şey olmayacaktı. Ne benim için ne de Chris için.

"Hepiniz kısa süre sonra evlerinize döneceksiniz," dedi Bayan Tremblay. "Ne beklemeniz gerektiği konusunda sorularınız olduğuna eminim. Artık bu konuları ve aklınızdaki diğer soruları tartışmanın vakti geldi." Odayı gözleriyle tarayacak kadar durdu. Sert gülümseyişi zoraki duruyordu, özellikle çalışılmış

gibiydi. “Emin olun,” diye devam etti, “bu odada söylenen her şey bu odada kalacak. Bana ya da bu grup içindeki arkadaşlarınıza itiraf edeceğiniz hiçbir şey tahliye notlarınızda yer almayacak.”

“Hah.” Bu sert yorum, ben ağzımdan çıkmasına engel olamadan dışarı fırlamıştı. Bütün gözler, nöbetçinin bakışları bile bana döndü. Ağırlık merkezini değiştirdi ve parmakları, kemerinde gizli olduğunu bildiğim silahına doğru yöneldi.

“Belki de sen başlamak istersin, Lucas,” dedi Bayan Tremblay.

Ah, tamam. Ben başlamak istiyordum. Onlara ve aptal testlerine küfretmek, beni delirtmeyi başaramadıkları için yüzlerine gülmek istiyordum. Burada benimle olan, genleri kusurlu bütün çocukları, özellikle de Chris’i eve gönderilmenin cehenneme katılmakla aynı şey olduğuna dair uyarmak istiyordum. En çok da Bayan Tremblay’ye, sahte gülümsemesini ve güven çemberi saçmalığını alıp götüne sokmasını söylemek istiyordum ancak o kadar aptal değildim.

“Hayır, ben iyiyim,” diyerek yalan söyledim. “Daha iyi olamazdım. Eve gideceğim için mutluyum. Ailemi ve arkadaşlarımı görmek için sabırsızlanıyorum, hanımefendi.”

Bayan Tremblay hayal kırıklığı ve gözlerinde acıma dolu bir bakışla başını salladı. Bu bakıştan nefret ediyordum, özellikle de ondan geldiği zaman. “Abini tanıyordum. Tyler’dı, değil mi?”

Başımı salladım; bu gizli bir bilgi değildi zaten. Adresim ve doğum günümle birlikte giriş dosyamda yazılıydı.

“Bana onu hatırlatıyorsun,” diye devam etti. “Güçlü bir iradesi vardı ve kararlıydı.”

Cevap vermemek için dudağımı ısırdım. Söylemek istediği şey, abimin inatçı ve küstah olduğuydu. Günlüğünden anladığım kadarıyla onu delirtmeye çalışmışlardı, onunla diğerlerinden daha fazla vakit geçirmişlerdi ancak Tyler delirmemişti. En azından eve dönene kadar. Güvende olduğu zaman, onların erişiminden uzaklaştığı zaman kendini bırakmıştı. Gerçek anlamda bırakmıştı.

Duygularımı ses tonuma yansıtmamaya çalışarak, “Abim öldü,” dedim. Tyler buraya sıradan, kolay uyum sağlayan bir çocuk olarak gelmiş olabilirdi ama burası onu değiştirmişti. Delirtmişti. Eve gönderdikleri insanı tanıyamamıştım. Kimse tanıyamamıştı. Ne benim ne annemin ne de sevgilisi Olivia’nın söylediği hiçbir şey ona dokunmuyor gibiydi. Eve gelişinin ardından on altı kısa gün sonra kendini öldürdü, arka bahçemizde bir avuç hap yuttu.

“Öldü,” diye tekrarladım. “Ve bana kalırsa bu sizin suçunuz.”

Bayan Tremblay’nin nefesi durdu. Tyler’ın başına gelenlerden haberdar olup olmadığını düşündüm. Buraya gelen bilgilerin, buradan çıkan bilgiler kadar sıkı denetlenip denetlenmediğini merak ettim.

Şüphelerimi doğrulayarak, “Öldü demek,” diye fısıldadı. “Nasıl? Ne zaman?”

“Önemli değil,” diye çıktım. “O gitti ve bu küçük grup toplantınızda ondan bahsetmek onu geri getirmeyecek.”

“Hayır ama sana yardımı olabilir.” Başımı salladım. Bildiğim kadarıyla testlerimizin sonuçlarını inceleyen ve hangi çocuğun rahat bırakılacağına, hangi çocuğun üstüne gidileceğine karar veren kişi oydu. Peki şimdi ne yapacaktı? Artık test süreci bittiği için rolleri değiştirebileceğini düşünmüş ve bize, abimin ölümüyle başa çıkabildiğimden emin olmak isteyen, iyi niyetli, cömert bir sosyal hizmetler görevlisi gibi davranmaya mı karar vermişti? Siktirsin! Onun kim olduğunu biliyordum ve ondan hiçbir şey istemiyordum.

“Yardımanı istemiyorum,” dedim. “İhtiyacım yok.”

Oturduğu yerden, ne söylemesi gerektiğini düşünür gibi sessizce bana baktı. “Pekâlâ, Lucas,” dedi sonunda. “Eğer Tyler hakkında konuşmak istemiyorsan senin hakkında konuşmaya ne dersin?”

Evimden koparıldığım, Şerif Watts’ın elinde yakalama emriyle pastaneye geldiği güne gitti aklım. Annem için pek endişelenmemiştim; Tyler’ı götürdükleri an, benim testlerimin de pozitif

çıkma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. Beni asıl endişelendiren küçük kız kardeşim Suzie'ydi.

Beş yaşındaydı, Tyler'ın gittiği ya da öldüğü günü pek hatırlamıyordu ama beni... İki yaşını doldurduğundan beri, babamın bizi terk ettiği ve annemin bizi doyurmak ve ev kredisini ödemek için çalışmaya başladığı günlerden beri onunla ben ilgileniyordum sonuçta.

Ayağa kalkarken, "Anneme iyi davran," demiştim Suzie'ye. "Oraya gider gitmez sana mektup göndereceğim."

Suzie gözlerini pencereden dışarı, üç polis arabasının beklediği yola doğru dikmiş bir hâlde, "Nereye gidiyorsun?" diye sormuştu.

Nerede olacağıma dair bir şeyler söylemek, bir açıklama yapmak, bir yalan üretmek için beynimi zorlamıştım. Sonunda bulduğum şey oldukça aptalcaydı: "Kampa."

Annem ağlamaya başlamıştı. Bana sarılırken zayıf vücudu titriyordu. Onu iyi hissettirmek için ne söyleyeceğimi bilmiyordum. İşin aslı, bu durum en az onun kadar benim de canımı yakıyordu. Babamı Suzie'nin doğduğu haftadan beri görmemiştim, abim ölmüştü ve şimdi de beni götürüyorlardı. Ve on bir sene sonra Suzie'yi teste sokacaklardı...

Kaval kemiğimde keskin bir acı hissettim ve aşağıya baktım. Chris'in ayağı bacağımla birleşmişti ve hayal dünyamdan çıkıp herkesin bakışlarını bana döndürdüğü, bir oda dolusu çocuğun olduğu yere dönmem için canımı yakıyordu. Hepsi vücutlarını öne doğru eğmişler, dirseklerini dizlerine dayamışlar ve akıllıca bir söz etmem için ağzımın içine bakıyorlardı. Maalesef söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. En azından onların duymak isteyebileceği bir şeyim.

Göz göze geldiğimiz an, "Lucas?" dedi Bayan Tremblay. "Grupla paylaşabileceğin bir düşüncen var mı?"

"Düşünce mi? Ah, evet, bazı düşüncelerim var." Bakışlarımı Chris'e kilitlemeden önce gözlerimle odayı son bir kez taradım. Burada önemsedığım, uyarmam gerektiğini hissettiğim tek kişi

oydu. “Artık bir evin yok,” dedim. “Tanıdığını düşündüğün herkes, arkadaşların, öğretmenlerin, son iki yıldır yattığın kız, hepsi seni reddedecek. Evmiş... Evet, işte bu bir saçmalık.”

DÖRT

Chris hariç bu çocuklar hakkında bir bok bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Bayan Tremblay, bizi bu kendimizi iyi hissedelim terapisine zorla getirene kadar hiçbiriyle iki kelimedenden fazla konuşmamıştım. Adlarını bilmiyordum, nereden geldiklerini, sevgililerinin olup olmadığını ya da hangi spor dalıyla uğraştıklarını da. Benim için, bir daha görmeyeyim diye dua ettiğim sıradan yüzlerden fazlası değillerdi.

Ancak Chris farklıydı. Onu görmezden gelmeye çalıştım. İki günün büyük kısmını sorularını reddederek geçirdim fakat dört duvardan oluşan ve kendimizi eğlendirmek için içinde bir çift ranzadan başka bir şey olmayan ayakkabısı kutusu büyüklüğündeki bir odada yalnızlık kendini çabuk hissettiriyordu. Ya onunla konuşacaktım ya da aklımı kaybedecektim. Akıl sağlığını korumak için kendimi bıraktım ve ona lise beyzbol takımında yakalayıcı olduğumu söyledim. Chris kendi takımında sol

kanatta oynuyormuş. Sohbet buradan açılıp devam etti. Hemen hemen her şeyde farklı görüşleri savunuyorduk ama birbiri ardına süren psikolojik eziyetlere maruz kalırken o aptal tartışmalar sayesinde zaman geçirdik.

“Eğer ekleyecek bir şeyin yoksa, Lucas, oda arkadaşına geçeceğim,” dedi Bayan Tremblay. Zoraki gülümsemesi geri gelmişti.

Omuz silktim ve devam etmesini işaret etmek üzere ellerimi açtım. Chris’in özel hayatıyla ilgili bir şeyler söyleyeceğinden şüpheliydim ama Bayan Tremblay’yi durduracak son kişi bendim.

“Babanın bir güvenlik şirketi var, değil mi Chris?”

Chris başını salladı ve bu sorunun amacından tedirgin olmuş gibi gözlerini kıstı.

“Ve sen de hırslı bir avcısın?” diye devam etti.

Bu soruyla birlikte odadaki havanın ağırlığı iyice bunaltıcı bir hâl aldı. Bütün çocuklar koltuklarında rahatsızca hareket etti, yüzleri beyazladı ve gözleri kapıyla güvenlik görevlisi arasına dikildi. Hepsi Chris’le aynı pis kusuru taşıyordu. Hepsinin birden çıldırma potansiyeli vardı ama her nasılsa ondan korkuyormuş gibi görünecek yüzsüzlüğe de sahiplerdi.

“Tahliye şartlarının arasında asla silah edinmeme kuralı olduğunu biliyorsundur,” diye devam etti Bayan Tremblay.

“Öyle olduğu söylendi,” dedi Chris. Gülmeden edemedim. Eğer onu gaza getirmeye çalışıyorsa başaramayacaktı.

“Peki bu seni rahatsız ediyor mu? Bir taşıyıcı olduğun için en sevdiğin hobilerinden birini yapmaya devam edemeyeceğin fikri?”

Chris bana baktı, sessizce iletmeye çalıştığı mesaj çok açıktı: *Onu daha ne kadar zorlayabilirim?*

“Dilediğin kadar,” dedim ağzımı oynatarak.

Gülümsedi. “Bir kedinin derisini yüzmenin birçok yolu var, Bayan Tremblay. Arbalet edinemeyeceğimi belirten bir kural görmedim.”

“Ya da bir balta,” diye söze girdim.

“Güzel fikir, oda arkadaşım. Yani, bir baltayla verebileceğim zararı bir düşünün... ama Bayan Tremblay’nin bizi aklımızdan geçenleri konuşmamız için desteklediğini görünce asıl neyi merak ettim biliyor musunuz?”

Ona ayak uydurarak, “Hayır, neyi?” diye sordum.

“Havalı tüfekleri.” Chris durdu ve fikrini duymak istercesine başını yavaşça güvenlik görevlisine çevirdi. “Sinir bozucu bir rakun çöplerimi karıştığı için havalı tüfek alabilir miyim? Arada bir ona ateş etmek isterim elbette.”

“Güzel bir soru,” diye yanıtladım ve cevap vermesi için Bayan Tremblay’ye baktım. “Bana kalırsa Chris mahallesine iyilik yapmış olur.”

Bayan Tremblay gömleğindeki olmayan kırıksıklığı düzeltirken, “Bitirdiniz mi?” diye sordu.

“Başlamadık bile,” diye çıktım. “Bizi kaç tane testten geçirirsiniz. En azından sonuncuda biraz eğlenebiliriz.”

“Bunun başka bir test daha olduğunu mu düşünüyorsun, Lucas?” diye sordu.

“Kesinlikle öyle.”

Öne doğru eğildi ve gri gözlerini bana kilitledi. “Seni temin ederim, Bay Marshall, bu bir test değil. Etrafına bak, hiç kamera görüyor musun?”

Soruyu sorduktan sonra odanın tüm köşelerini, tavanını ve hatta bir ses kayıt cihazı olabilir diye sandalyemin altını kontrol ettim ama hiçbir şey bulamadım. Kapının yanında kırmızı bir *yardım* düğmesi vardı ama onun haricinde bomboştı.

“Bu, eve dönüşle ilgili korkularınız ve endişeleriniz hakkında konuşabileceğiniz gerçek bir şans.”

Başımı salladım. Doğruyu söylüyor olabilirdi ama hangi açıdan bakarsanız bakın, Bayan Tremblay *onlar* için çalışıyordu. “Yine de sana güvenmiyorum. Ve eğer bu çocukların yarısı en az benim kadar akıllıysa aynı şeyi yapar ve sana hiçbir şey söylemezler.”

Güvenlik görevlisine öne çıkmasını işaret etti. Beni odadan çıkarmasını söyleyeceği kesindi. Kendi rızamla çıkmak üzere ayağa kalktım ama güvenlik görevlisi yanıma gelince beni yakaladı, kolumu bükerek döndürdü ve duvara yapıştırdı.

Göz ucuyla Chris'in ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. Başımı hayır anlamında sallayarak onu uyardım. Küçümseyici tavrım yüzünden ikimizin de zarar görmesine gerek yoktu. Beni görmezden geldi ve bana doğru bir adım attı. Yavaş ve kararlı bir adım. Elini yumruk yaptı ve yanına doğru indirdi. Aptal çocuk yumruğunu savuracaktı. Gitmemize on günden az kalmıştı ve sırf benim için her şeyi mahvedecekti.

Güvenlik görevlisinden kurtulup kendimi onunla Chris'in arasına koymaya ve Chris'i özgürlüğüne mal olacak bu fikirden vazgeçirmeye çalıştım. Görevli kalçasını sırtıma dayadı ve hareket etmememi söyledi fısıldayarak.

"Bırak beni..."

Sözlerim, koridorda yankılanan acil durum sireniyle kesildi. Güvenlik görevlisi, elektroşok tabancasını çıkarmadan hemen önce beni hızlıca duvara doğru ittirdi ve sonra kulağına bastırdı. Vücudundaki küçük mikrofona bağırarak söylediği şeyi anlayamadım. Kısa bir şeydi ve fonetik bir kısaltma gibiydi. Bu görüşmenin ardından Bayan Tremblay koltuğundan kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

Neler olduğunu merak ederek etrafıma baktım. Odadaki kimse hareket etmemişti. Herkes olduğu yerde donmuş bir hâlde oturuyordu ve gözleri benimle Chris arasında gidip geliyordu.

"Herkes ayağa kalsın," diye bağırdı Bayan Tremblay. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz, herkes odalarına."

Koridorun kapısını açtığında ışıklar gidip geliyordu ve siren sesi, birisi bilinçli olarak alarmı kapatıyormuş gibi aralıklarla kesiliyordu. "Sence ne halt dönüyor?" diye fısıldadım Chris'e.

"Hiçbir fikrim yok," dedi ve beni öne doğru itti. "Başka bir kanatta kavga falan çıkmıştır."

Başımı salladım. Koridorlar bunun için fazla sessiz ve boştu. Burada şahit olduğum tek kavga oldukça büyüktü ve tesisteki bütün güvenlik görevlileri koridorlarda koşturuyor, birbirlerine emirler yağıdırıyorlardı. Bu farklı görünüyordu. Farklı *hissettiryordu*.

Döndüm ve terapi seansımıza verilen görevliyi inceledim. Endişeli durmuyordu. Gruptaki birkaç kişiye acele etmesini işaret ederken silahı hâlâ kılıfındaydı.

Odamız soldaki ilk odaydı. Geliş tarihimize göre farklı kanatlara yerleştirilmiştik ve hepimiz aynı şekilde yapılandırılmış testlerden geçiyorduk. Odamızın elektronik kapı kilidi karanlıktı, sessizlikte bakmaya alışık olduğum kırmızı ışık kapalıydı. Güvenlik görevlisi parmaklarıyla rakamlara bastı ve yanıt alamadığı için küfretti. Sonunda pes etti ve kapı kulpunu hızlıca çekti. Kapı tamamen açıldı ve arkasındaki beton duvara çarparak sağır edici bir ses çıkardı.

“Neler oluyor?” diye sordu Chris.

Chris konuşana kadar sorunu fark edememiştim, daima kitli duran kapı açıktı. Binadaki her şey elektronikti, odalarımızdaki kapılardan tesisin çitlerine ve duş zamanlayıcılarına kadar. Odamıza girmek için günlük olarak değişen ve yalnızca güvenlik görevlilerinin erişebildiği bir şifreye ihtiyacımız olurdu.

“Kapıya ne oldu?” diye sordum görevliye. Herkesin odasına girdiğinden emin olmak için koridoru denetliyordu.

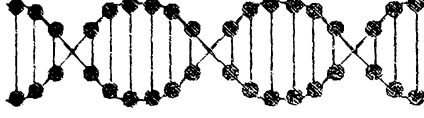
Son odanın kapısı da kapandıktan sonra bana cevap verdi. Bunu anlamadığım için aptalmışım gibi bakarak, “Dışarıda fırtına var,” dedi. Pencereleri olmayan bir binaya hapsedilmiş bir çocuğun hava durumundan haberdar olması gerekiyordu sanki. “Güçle ilgili ufak bir pürüz var,” diye devam etti. “Yedek jeneratörler kısa süre içinde devreye girer ancak o zamana kadar herkes odasında kalmalı.”

Güvenlik görevlisi, kemerindeki kancadan sarkan anahtarlara uzandı ve kapıdan uzaklaşmamı işaret etti. “Senin yerinde

olsam bir şeyler yapmaya kalkışmazdım,” diye uyardı. “Normal kilit gayet iyi çalışıyor.”

Geri çekildim. Diğer taraftaki sürgüden gelen klik sesi bana on gün daha onlara ait olduğumu hatırlattı.

BEŞ

Topluma yeniden kazandırma sürecinde çocuklara ev sahipliği yapan bina otuz üç kilometre uzaklıktaydı. Her şeye göz yumulan, güvenliğin az olduğu ve başka çocuklarla iletişim kurmanın desteklendiği bir yerdi. Tabii bu sabah Chris'le sergilediğimiz küçük gösterinin, bizimle birlikte gönderilecek diğer dokuz çocuğun bize ısınmasını sağladığını sanmıyordum. Bayan Tremblay'ye göre, tesisin bizi gerçek dünyaya hazırlama yöntemi buydu ancak bana soracak olursanız içimizden birisi yolda kendini kaybedecek olursa diye kendi kışlarını kurtarmaya çalışıyorlardı.

Testlerin yapıldığı tesisten dışarı çıktım ve etrafı çevreleyen elektrikli tellere baktım. İki sıra boyunca uzanıyorlardı ve üzerlerinde jiletler vardı. Her köşe başına gözetleme kuleleri dikilmişti. Oradaki görevlilerin elektroşok tabancasından fazlasına sahip olduğuna dair bir hisse kapıldım.

Yer birkaç santim kalınlığında karla kaplıydı ve rüzgâr, tesisin minibüsünün durduğu dar koridoru kamçılıyordu. Yüzümü

soğuk rüzgâra döndüm ve karları izledim. Geçen ay soğuktan nefret ettiğimi, yaz için yaşadığımı ve eski arabamda, Narrangansett Plajı'na gidecek kadar benzin olup olmaması konusunda endişelendiğimi söyleyebilirdim. Artık öyle değildi. Yüzüme çarpan dondurucu soğuk, bana özgür olduğumu hatırlatıyordu artık. Ya da en azından yakında özgür olacağımı.

Chris yanımdaki koltuğa otururken, "Lanet olsun, burası soğukmuş," dedi. "Neden bizi şimdi götürüyorlar? Yani şuraya baksana. Lanet olası bir kar fırtınası var."

Tüm günü odamızda kilit altında geçirmiştik neredeyse. Gördüğüm kadarıyla elektrik hâlâ gelmemiştir. Yakmayı becerdikleri birkaç ışık da aralıklarla gidip geliyordu.

"Önümüzde yeni gelen çocuk grubunu taşıyan bir minibüs var. Kilitler çalışmıyorken ve elektrik de kesikken onları korumak için daha çok güvenliğe ihtiyaçları olacaktır," dedim. Minibüsü aramalarını beklerken güvenlik görevlilerinin konuşmalarını duymuştum. Bu durum hakkında en az Chris kadar mutsuzlardı.

"Peki sonra? Bizler serbest bırakılacak kadar güvenilir çocuklarız ve sırf onların hapis planları bozulmasın diye minibüste kışımızın donması şerefiyle mi onurlandırılıyor?"

"Öyle gözüküyor." Normalde testlerin yapıldığı tesiste on sekiz gün, topluma kazandırma tesisinde altı gün geçirirdiniz fakat bizler dört gün erken tahliye ediliyorduk.

Chris güldü. "Kim, toplumun %0,001'ini test etmek için tasarlanmış bir yerin güvenlik sorunu olacağını düşünebilirdi ki?"

Omuz silktim, cam kenarındaki koltuğa geçtim ve minibüsün sıkışık alanı el verdiğince ayaklarımı uzattım. Dışarıda olmak kendimi iyi hissettirmişti. Aslında mükemmel hissettirmişti. Alarm yoktu. Yanıp sönen ışık yoktu. Başıma gelenleri önemsiyormuş gibi davranan bir danışmandan gelen sorular yoktu.

Sürücü kapıyı kapattı. Kafa sayımı yaptım. Her biri bana ve Chris'e bakan dokuz çocuk. Cama nefes verdim ve bugünün kayboluşunu, arkasında sıvı bir iz bırakışını izledim. Aslında bu

çok üzücüydü. Hayatımın son iki yılını bilinçli olarak sorundan uzak ve kimseye bu geni taşıdığımı dair şüphelenmesi için bir neden vermeden geçirmeye çabalamıştım ancak yine de buraya düşmüştüm. Şimdi düşününce, geçen son iki yılı bu cezaya değer bir şekilde geçirmeli, okulun camına birkaç taş atıp sopa sallama hünerimi komşunun posta kutusunda denemeliydim.

Önümdeki koltuğun altına sıkıştırılmış bir kâğıt parçası vardı ve onu almak için uzandım.

“Nedir o?” diye sordu Chris. Kitapçığı görmesi için ona doğru uzattım. Başını uzattı ve yazılanları okudu: *“Her bireyin güvenli, mutlu ve üretken bir hayata sahip olmasını güvence altına almak üzere ergenler için geliştirilen, destekleyici ve gelişime açık karma bir test tesisi.”*

Başka neler olduğunu merak ederek, “Son getirdikleri çocuklardan kalmış olmalı,” dedim. “Acaba bunun tek bir kelimesine bile inanıyorlar mı?”

“Umarım inanmıyorlardır. Karma olduğu tam bir yalan. İçeride tek bir kız bile görmedim. Tanrı biliyor ya, canım daha az sıkılırdı o zaman.”

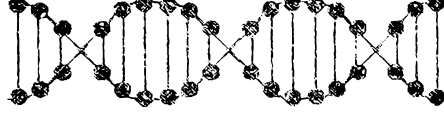
Güldüm. “Destekleyici ve gelişime açık” saçmalığını görmezden gelerek karma kelimesine takılacak tek kişi Chris olurdu. Kelimelerini dikkatlice düşündüğüm zaman gülümsemem kayboldu. İçeride kesinlikle tek bir kız dahi görmemiştim ve buna birçok nedenden ötürü seviniyordum.

“Sence bir kız burada hayatta kalabilir mi?” diye sordum.

“Büyük ihtimalle hayır. Bakabilir miyim?”

Kitapçığı almak için elini uzattı ve ben de onu bir daha görüp görmemeyi hiç umursamayarak kitapçığı ona doğru fırlattım. Parlak fotoğraflarını ve güzelce tasarlanmış yalanlarını kendilerine saklayabilirlerdi. Tek ihtiyacım olan şey burasıyla ilgili anılarımdı.

ALTI

Minibüsün içi leş gibi kokuyordu ve kulaklarım kaşınıyordu. iPod'um için her şeyimi verebilirdim ancak elektronik aletlerimi ilk sorguda elimden almışlar ve hâlâ geri vermemişlerdi. Onları tanıyorsam şu anda müzik listemi tersten dinliyor olmalılardı.

Kapüşonumu başıma doğru çektim ve oturuşumu değiştirdim. Minibüsün koltukları kaya gibi sertti ve arkamdaki çocuk ayağını koltuğumun arkasına vurup duruyordu. Ne yaparsam yapayım rahat bir pozisyon bulamayacaktım.

Arada sırada Chris'in diğer çocuklardan birine doğru, onları çözmeye çalışır gibi gözlerini kısarak baktığını gördüm. Eğer içimizden biri testlerin ardından sıyracaksa paramı ön koltuğumuzda oturan sıska çocuğa yatırırdım. Kokusuna bakılırsa buraya tıklandığı günden beri hiç duş almamıştı. Ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Hatta minibüsümüzdeki güvenlik görevlisi, onu daha iyi izleyebilmek için oturma pozisyonunu bile değiştirmişti.

Arkama yaslandım ve minibüsteki diğer çocukları incelemeye başladım. Kısa, uzun, şişman, zayıf... Fiziksel olarak ortak noktamız yoktu. Yorgunluğumuz dışında. Ve genlerimizdeki o kahrolası kusur.

“Gergin misin?” diye sordum. Chris’in gözleri dışarıdaki ağaçlara odaklanmış olabilirdi ama bacağı hızla sallanıyor, bütün koltuğu titretiyordu.

Gözlerini akan yoldan çekmeden, “Yok,” diye yanıtladı. “Yaşadığımız şeylerden daha kötü olmayacağını düşünüyorum. Ayrıca kitapçığa göre bir oyun sistemleri varmış.”

“Hevesini kırmak istemem,” dedim. Tyler’ın, günlüklerinde bir oyun sisteminden bahsettiğini hatırlamıyordum. Zombi öldürmeyi en az Olivia’yı sevdiği kadar seviyordu.

“Neyse. Hem ne kadar kötü olabilir ki?” Kimi ikna etmeye çalıştığından emin olamıyordum. Beni mi yoksa kendini mi?

“Kardeşin var mı?” diye sordum. Yavaş yavaş endişelendiğini görebiliyordum ve ailesi hakkında soru sorarak dikkatini biraz olsun dağıtabileceğimi ve hatta belki de onu biraz umutlandırabileceğimi düşündüm.

Chris başını iki yana salladı ve sessiz kaldı.

“Tyler abimdi ve bir de Suzie var. Beş yaşında,” dedim ve hangi günde olduğumuzu hatırlamak için duraksadım. “Hayır altı. Geçen hafta altı yaşını doldurdu.”

Sözlerimin ardından Chris dönüp bana baktı. Ailem hakkında konuşmak istememe şaşırdığına şüphem yoktu. En başından beri ailemin konusunu hiç açmamış, onunla konuşurken bile onlardan bahsetmeyi reddetmişim.

“Abine gerçekte ne oldu? Gerçekten burada mıydı? Gerçekten öldü mü?”

Anılarıma her zaman eşlik eden öfkemi yutarak, “Evet,” dedim. “Testlere sokulan ilk grubun içindeydi. Onu iki sene önce aldılar. Aynı tesis, aynı testler.”

İlk test aşamasında yalnızca altı kişilerdi. Üçünü tuttular ve üçünü eve yolladılar. Tyler öldükten sonra diğer iki çocuğu

araştırdım. Nasıl olduklarını ve abim kadar hayattan soğuyup soğumadıklarını görmek istedim. Yaşıyorlardı, tabii eğer buna yaşamak denirse. İkisi de okula devam etmiyordu, ikisinin de işi yoktu. Anladığım kadarıyla neredeyse yaşamıyorlardı.

“Eve döndüğünde nasıldı?” diye sordu Chris.

Eğer karşımdaki başka biri olsaydı cevap vermez ve bu konunun onu ilgilendirmedini söylerdim ama karşımdaki sıradan, gürültücü bir çocuk değildi, Chris’ti. Ve eğer onu doğru tanıdıysam bunu korktuğu için soruyor, kendi kaderini belirlemeye çalışıyordu.

“Farklıydı. Yemek yemeyi reddediyordu, odasında oturup günlüğünü karalamaktan başka bir şey yapmak istemiyordu. Saatlerce yatağında oturup soluk mavi duvarlara bakıyordu. Günlerce tek kelime etmedi.”

“Peki ya sevgilisi? Ne olduğunu gördüğünde korktu mu?”

“Ne” kelimesini duyduğumda gerildim. Bana göre Tyler farklı değildi, ben de farklı değildim. Chris de kimseden farklı değildi fakat bunu söylememe gerek yoktu. Chris buradaki tek dostumdu ve güvendiğim tek kişiyle tartışma riskini göze almak istemiyordum.

“Hayır, Olivia çok iyiydi,” diye yanıtladım sorusunu. “Eve döndüğünde onu bekliyordu. Konuşması, ağlaması, bağırması, kendi aklına tıkılmış kalmış bir hâlde oturmaktan başka bir şey yapması için yalvardı. Neredeyse tüm saatlerini onun yatak odasında, onu kendine getirmek için harcadı.”

“Ama işe yaramadı mı?”

Başımı salladım. “Hayır. En yakın arkadaşı Nick de denedi. Hatta moralini düzeltmek için tesise tek başına gidip içerideki herkesin canını okumayı teklif etti ancak işe yaramadı. Tyler son bir çabayla onlarla konuşuyor, onlardan özür diliyor, kendisini unutmaları konusunda ısrar ediyor ve sonra kendini yeniden kapatıyordu.”

Bir anlığına tuhaf bir sessizlik oldu. Chris ne söylemesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. Bu bakışı biliyordum. “Çok üzgü-

nüm,” demenin az kalacağını ama her ne kadar doğru olsa da, “Of, bu çok boktan,” demenin kabaca olacağını farkına varan birinin gözlerini kocaman açmasıydı bu. İşin komik tarafı, bu sessizlik onları benden daha çok rahatsız ediyordu. Ben buna alışmış, uyum sağlamıştım.

Yaklaşık beş kilometre ve birkaç geyik tabelasından sonra Chris konuşmaya başladı ve bana ya beklemediğim ya da hazırlıklı olmadığım sorular yağdırmaya başladı. “O hâlde biliyordun. Yani abinin testi pozitif çıktığı için sende olma ihtimali de yüksekti.”

“Aynen.” Şerif Watts, Tyler için geldiğinde günlerimin sayılı olduğunu biliyordum. Genlerimizdeki kusur rastlantı eseri çıkmamıştı. Genetikte ve bir jenerasyondan diğerine geçiyordu.

“O zaman neden kaçmadın? On yedinci doğum gününden önce neden ortadan kaybolmadın?”

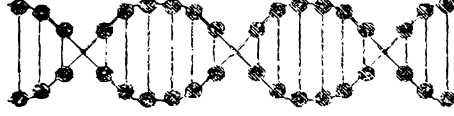
“Bunu düşündüm.” Aslında düşünmekten fazlasını yapmıştım. Her şeyi ayarlamıştım ve hatta evimizin arkasındaki barınağa erzak yığmaya bile başlamıştım. Planım, annemin arabasını çalmak ve Kanada sınırına doğru ilerlemektir ancak pasaportum yoktu ya da yeteri kadar param. Ayrıca bana göre kaçarak onların kazanmasına göz yumacak, testlerinden korktuğumu kanıtlayacaktım. Korksam da korkmasam da onların kazanmasına izin veremezdim.

“Gidecek bir yerim yoktu,” dedim sonunda. “Bana yardım edecek kimse de. Arkadaşlarımdan çoğu, Tyler’dan sonra benimle ilişkilerini kesti. Ayrıca birçok kişi, sosyopat olma ihtimali olan bir çocuğa yardım etmek de istemez. Ben de kaçınılmaz olanı ertelemek istemedim, anlarsın ya.”

“Ben olsam kaçardım,” diye mırıldandı Chris.

Onu suçladığım söylenemezdi. Şimdiki aklım olsa ben de kaçardım muhtemelen.

YEDİ

Otuz kilometrenin kar kaplı yollarda ne kadar uzun sürebileceğini unutmuştum. Hem de kocaman ve ağır bir minibüsle. Kısa sürmesi gereken yolculuk acı verici biçimde uzayıp gidiyordu. Saati tahmin etmeyi bırakıp yolculuğumuzun süresini hesaplamak için yanından geçtiğimiz geyik levhalarını saymaya başladım. Son bir saat içinde yalnızca iki tane görmüştük.

Yol çizgileri neredeyse görünmezdi. Kalın ve beyaz kar örtüsü yolun üzerinde girdap oluşturuyor, birkaç metrelik görüş mesafesinden fazlasını imkânsız kılıyordu. Minibüsün diğer tarafındaki camdan dışarı baktım ve küçük metal parmaklıkları gördüm. O kadar. Beton bloklar ya da emniyet şeridi yoktu. Yalnızca bizi kaygan kaldırımdan ayırmak için tasarlanan kısa parmaklıklar vardı.

Yol daraldı ve kıvrılarak yalnızca kütük kamyonlarının kullandığı eski yollardan birine dönüştü. Şoför, devrilmiş bir ağacın etrafından geçebilmek için minibüsü neredeyse durma noktası-

na getirdi. Neden durup ağacı yoldan çekmediğini merak ettim. Yalnızca birkaç santim kalınlığında, dikenli bir çam ağacından başka bir şey değildi. Şoför ve güvenlik görevlisi dahil her birimiz ağacı yolun kenarına itebilecek güçteydik ve işlemeyi ne kadar çok istediğim göz önünde bulundurulacak olursa seve seve gönüllü olurum.

Şoför, minibüsü devrilen ağacın etrafından geçirmek için yavaşlattığında pek belli etmeden, "Aptallar," diye mırıldandı. "Bunun için bana hasar harcı ödemeleri lazım."

Gözleri soldaki aynadan arkayı kesti ve sonra dikiz aynasını kullanarak arka koltukta oturan güvenlik görevlisine bir işaret yaptı. Bunu Chris de gördü ve görevlinin tepkisini görebilmek için boynunu geriye attı.

Chris'e doğru ağzımı oynatarak, "Neymiş?" diye sordum.

"Bir şeyler yolunda değil. Arkadaki görevli tuhaf davranıyor ve şoför fazla yavaş gidiyor."

"Yollar bozuktur," diye tahminde bulundum.

"Hayır, ondan değil. Yollar bozuk ama minibüs ağır. Ayrıca şoför kendi şeridine bakmak yerine yolun etrafıyla daha çok ilgileniyor."

"Sence bizimle ilgili bir şey mi?" Minibüsteki çocuklara hızlıca göz gezdirdim. Hepsi yarı uykuda ya da kendi düşüncelerine dalmış durumdaydı. Kimse hareket etmemişti. Kimse horultu bile çıkarmamıştı.

Chris düşüncemi doğrular gibi, "Sanmıyorum," diye fısıldadı.

Bir saniyeliğine yeniden durma noktasına geldik, bu sefer daha büyük bir ağaç yolu kapatmıştı. Önümdeki koltuğa doğru uzandım ve pencereden dışarı baktım. Rüzgâr fırtınası arasında yolu belli belirsiz görebiliyordum. Gözlerimi kısıtım ve önümüzde duran üç koyu gölgeye odaklandım.

Birkaç saniye sonra gözlerim dışarıya uyum sağladı. Şekiller bulanıktı ama görülebiliyordu. Devrilmiş üç ağaç daha vardı. Bu hızla tesise asla ulaşamazdık. Benim şanssızlığıma göre bu ıssız

yolun ortasında kalır, başka bir araba ya da bir geyik bize çarpma kadar fırtınanın dinmesini beklerdik.

Chris'e doğru endişeli bir bakış daha attım. Dışarıdaki fırtına ağaçları devirecek kadar kötüydü ama neden bu şekilde devrilmişlerdi? Neden düz bir sıra hâlinde ve birbirlerine bu kadar yakın duruyorlardı?

Geçtiğimiz ağaca bakmak için başımı geriye çevirdim. Arkamızdaki güvenlik görevlisi de aynı şeyi yaptı. Aynı şeyi düşündüğümüze iddiaya girebilirdim. Devrik ağaçların arasındaki boşluk oldukça düzenliydi. Her biri yolu kapacak şekilde birbirine daha da yakınlaşıyordu. Sanki bilinçli bir şekilde böyle yerleştirilmiş gibilerdi.

Dikkati kendi üstüme çekmeyi istemediğim için Chris'in bacağına bir tekme attım ve pencereden bakmasını işaret ettim. "Ağaçlar. Hepsi devrilmiş."

Chris delirmişim gibi bana baktı. Abimin test sonucunun pozitif çıktığını öğrendiklerinde okuldaki herkesin bana baktığı gibi fakat o zamanlarda deli değildim ve şu anda da kesinlikle delirmemiştim. "Baksana."

Parmağıyla devrik ağaçları saymaya başladığında şaşkınlıkla gözleri kocaman oldu. Beşe geldiğinde başımı çevirdim. Kaçtane oldukları önemli değildi. Asıl soru, kim bizi yoldan çıkartmak istiyordu? Ve neden?

Şoför, direksiyonu daha sıkı tutmaya başladı ve parmak eklemleri baskıdan dolayı bembeyaz oldu. Bir şeyler mırıldandı ve sonra uzanıp yan koltuğunda duran küçük kilide bir şifre girdi. Neye uzandığını ve bizden uzak tutması gerekecek kadar tehlikeli olan şeyin ne olduğunu düşünmeye çalıştım. Çok fazla düşünmeme gerek yoktu, Chris çoktan ne olduğunu bulmuştu.

"Silahlar," diye fısıldadı. Artık gözlerini şoförün üstünden çekmiş ve arkadaki güvenlik görevlisine odaklamıştı. Görevli, koltuğunun altında sıkıştırdığı kilitli kutuyu kurcalıyordu. Parmakları öylesine titriyordu ki elektronik kilidi üçüncü seferinde açabildi. "Gerçek silahlar."

“Kim için?” diye ağzımı oynattım. Tehlikenin nereden geldiği hakkında kafam karışmıştı. Yolun diğer tarafında lastik izi ya da silahlarını bize doğru sallayarak durmamızı söyleyen maskeli adamlar yoktu.

Ellerimi gözlerime siper ettim ve pencereye doğru uzandım. Görüşümü, yavaşça geçtiğimiz ormana doğru odakladım. Arkadaki görevli de aynı şeyi yapıyordu. Dikkati yol ve ağaçlar arasında gidip geliyordu. Artık dizinde duran silahı elinde sıkı sıkı tutmaktaydı.

Gözlerimi ağaçlardan alıp, “Hiçbir şey,” dedim Chris’e. “Burada hiçbir şey yok.”

“Kahretsin.” Şoförün sözüyle dikkatimi yol kenarından çekip önümüzde uzanan karla kaplı asfalta verdim. Nabzım hızlandı, koltuğa yapıştım ve beni zamanında duymuş olmasını umarak Chris’e seslendim.

SEKİZ

Karşımızda başka bir minibüs daha vardı. O kadar yakındı ki şoförün yüzünü görebiliyordum. Bizim minibüs, başka bir devrik ağacın etrafından geçerken onun şeridine geçmişti ve dümdüz üzerine doğru gidiyorduk. Şoför frene bastı ve minibüsü durdurmak için yalvarırken bildiği bütün kutsal sözleri söyledi ancak geç kalmıştı, yokuş aşağı kayıyorduk. Karla kaplı yollar kaygan ve kontrolsüzdü. Şoförümüzün iki seçeneği kalmıştı: Karşıdan gelen minibüsten uzaklaşmak için direksiyonu kırıp bizi kayalık çukura yuvarlayabilir ya da minibüse kafadan girebilirdi. İki seçenek de iyi değildi. İkisinde de hayat güvencem yoktu.

Fren kilitlendi ve lastikler umutsuzca yola tutunmaya çalışırken havayı yanık lastik kokusu kapladı. Şoför, büyük ihtimalle hızı azaltmak umuduyla el frenine de asıldı ama sonunda lastikler de kilitlendi ve daha hızlı kaymaya başladık. Gittikçe hızlandık. Minibüsün arkası balık kuyruğu gibi oynuyordu ve tam ters

tarafa doğru hareketlenmeden önce yol kenarındaki parmaklıklara çarptı.

Güvenlik görevlisi uzun ve sert bir küfür savurdu. Tutunmamızı söyleyerek haykırdı. Peşinden gelen sessizlik kısa ve kulak tırmalayıcıydı. Hepimiz ileri doğru bakıyor, izliyor ve bekliyorduk.

Minibüs yalpaladı ve ben önümdeki koltuğa uzanıp parmaklarımı kumaşa geçirdim; ayaklarımı sıkıca yere bastırdım. Diğer minibüse çarpmadan birkaç saniye önce çığlıklar duyuldu. Zihnimdeki endişe çığlıklarını bastırdım, tüm dikkatimi yol tutuşunu sağlamaya çalışan lastiklere vermiştim. Chris ellerini benimkilerin üzerinde kenetlemişti ve havada yeni kesilmiş çam ile sidik kokusu vardı. Bunların hepsi, korkutucu ve şok edici bir anda buluşmuştu.

Çarpışmanın etkisi parmaklarımı önümdeki koltuktan sökmüş ve beni geriye doğru fırlatmıştı. Minibüs devrildi ve asfalta çarptığında camları kırıldı. Bunca ses arasında bir çarpma sesi duydum. Hiç şüphesiz, biri başını minibüsün yanına çarpmıştı ve hemen ardından ön koltuktan mide bulandırıcı yoğunlukta ılık kan fışkırarak üzerimi kapladı. Bir anlığına Chris'le göz göze geldik ama bu bakış yüzünü kaplayan korku dolu ifadeyi tam olarak sindirmeme yetecek kadar sürmedi.

Minibüs, metal sesi ve kıvılcımlar arasında sürüklenmeye devam ederken biz de bir taraftan diğerine savruluyorduk. Yumuşak kar, sürüklenmemizi yavaşlatma konusunda hiç yardımcı olmuyordu. Ağaç olabileceğini düşündüğüm bir şeye çarptık ve birden durduk. Kaosun yerini boğuk nefesler aldı; sessizlik oldukça rahatsız ediciydi. En ufak bir hareketin yeniden kaymamıza neden olacağından korkarak hareket etmedim, gözlerimi kırpmaya bile cesaret edemedim. Olduğum yerde durdum ve huzursuz sessizliği dinledim.

Göğsümde tuhaf bir batma hissi duydum. Sanki sıcak bir iğne göğsüme saplanıyor gibiydi. Canımı çok yakıyordu ama hareket edebiliyordum. En azından ölmemiştim. Chris'i aramak

üzere elimi uzattım. Göğüs kafesinin düzenli bir ritim eşliğinde havayla dolduğunu hissedince rahat bir nefes aldım.

“Chris?” Bu tek kelimeyi çıkarmak için iki kere yutkunmak zorunda kalmıştım ve o şekilde bile göğsümden gelen bir kekeleme gibi sert ve boğuk bir fısıltı hâlinde çıkmıştı. Cevap vermedi ve yaşadığını görme arzusuyla omzuma batan kemere tutundum. Koltukta kımıldandım ve sonunda parmaklarım mandala ulaşınca kendimi serbest bıraktım.

Bir kez daha seslenip onu hafifçe sarstım. Sol yanağından aşağı akan ince bir kan izi vardı. Saçı çam iğneleri ve kırık camlarla kaplanmıştı, tişörtü kendi kusmuğu olduğunu düşündüğüm şeyle ıslanmıştı. “Chris, cevap ver bana.”

Gözlerini kırıştıtırarak kıpırdadı. “Lucas?”

Gözyaşlarımdan utanarak gözlerimi sildim ve gülümsedim. “Evet, benim. İyi misin?”

Otmaya çalışırken beni kenara doğru ittirerek, “Neler oldu?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Kemerini çözmek için bir elimi yanına doğru uzattım. Yola çıktığımızda hepimiz kemerlerimizi bağlamıştık ancak bir saat kadar gittikten sonra güvenlik görevlisi bile daha rahat edebilmek için kendininkini çözmüştü. Chris’le benim kemerlerimizi çözmememizin nedeni neydi, bilemiyordum.

“İyi misin?” diye sordum.

“Tabii ki hayır,” diye çıkıştı. “İyi gibi mi görünüyorum?”

Gözleri parladı ve minibüsün içine bakındığında şaşkınlığının yerini korku kapladı. Kimse oturduğu koltukta değildi. Bedenleri içeride savrulmuş ve doğal olmayan pozisyonlara bürünmüştü. Hafif bir inilti dikkatimi çekti ve yeniden Chris’e baktım. Dizlerinin üzerinde durmaya çalışıyordu ve bir elini sıkıca kulağına bastırmıştı. Harekete geçmeden önce kısaca başını salladı ve kırılmış pencereye doğru yöneldi.

Minibüs ters dönmüştü ve kapılar içeriye doğru yamulmuştu. Dışarı çıkmanın tek yolu birkaç zayıf beden arasından ve kırık pencerenin içinden geçmekti. Ayağımı ya da elimi nereye

koyarsam koyayım, her seferinde bir insana denk geliyor gibiydi. Ya da bir insan uzvuna. Sonunda dikkat etmeyi bıraktım ve bağırımları, öksürmeleri, hayatta olduklarını gösteren bir yaşam belirtisi vermeleri umuduyla ellerimi özellikle kanlı göğüslerine bastırmaya başladım. Ufacık bir inilti duymuş olsam yemin ederim ki her birini dışarı taşıyabilirdim.

Chris parmağını artık tanıyamadığım bir çocuğun boynuna koyarken, “Onları bırakamayız,” dedi. “Bazıları yaşıyor olabilir.”

Açıklığa doğru gitmek üzere yanından geçerek, “Yaşamıyorlar,” dedim.

Karların içine çıktım ve hâlâ hayatta olmamın heyecanı ile dizlerimin üstünde çöktüm. Metalin çıkardığı kulak tırmalayıcı ses havayı doldurdu ve başımı kaldırarak ufku taradım. İkinci minibüs tam karşımızdaydı, zar zor yolda duruyordu.

“Buradan gitmeliyiz,” dedim. Kayalar ve diğer minibüs toprak alana savrulmuş, daha büyük kaya parçalarına ve ağaçlara takılı kalarak havada kalmışlardı. Minibüsün dengesini kaybederek tepeden üzerimize yuvarlanmasına dakikalar, belki de saniyeler vardı.

“O şey her an üzerimize düşebilir,” dedim ve Chris’in kolundan tutup onu pencereden dışarı çıkardım.

Uyarımı duymazlıktan gelerek yanıma geçti. “Bana bir saniye ver,” dedi ve minibüse doğru dönüp karların üzerine serilmiş iki bedenın yanına gitti.

Üzerimize doğru sarkmış olan kaya duvarını göstererek, “Delirdin mi?” diye bağırdım. “Nabız kontrol edecek zamanımız yok!”

“Nabızlarını kontrol etmiyorum” dedi ve ayağıyla şoförü dürttü. Adam kıpırdamadı. İnlemedi bile. Chris adamın üzerine doğru eğildi. Parçalanmış bedenine yaklaştığında bir eliyle ağzını kapattı ve diğer eliyle şoförün cebinden telefonunu çıkardı. Telefon parçalamıştı. Ekranı örümcek ağı gibi kırılmıştı ama

Chris çalışması için dua ederek açma tuşuna bastı. Hiçbir şey olmadı. Ekranın ışığı bile yanmadı.

“Yerlere bak. Görevlinin de telefonu olmalı,” dedi ve kırık olanı kenara fırlattı.

Zarar görmemiş ve çalışan bir telefonun önümde olmasını dileyerek hızlıca etrafıma bakındım. Dışarı çıkarken güvenlik görevlisini görmüştüm. Cansız gözleri içimi delmişti. Vücudu, yanında duran çocuğun kanla kaplı bedeniyle örtülmüştü. Çalışmayacağını bildiğim bir telefon için o enkaza girmeye, o katliam sahnesini beynime kazımaya istekli değildim.

Başka bir kaya dalgası yuvarlanıp durduğum yerin birkaç metre ötesine düştüğünde, “Hiçliğin ortasındaiken sinyal almanın imkânı yok,” dedim. “Gitmeliyiz. Hemen!”

DOKUZ

Her adımımızda tüm dikkatimizi tepemizde sallanan minibüse vererek kaya yatağından dikkatlice yukarı tırmandık. Yolda hiçbir hareketlilik görmüyor ya da yardım için bağırان birinin sesini duymuyordum ancak bunun bir anlamı yoktu. Diğer minibüs ufak bir girintiye saplanmıştı. Yol kenarındaki parmaklıkların üstünde tehlikeli bir şekilde dengede kalmaya çalışıyordu ancak hâlâ tek parçaydı ve bu da... minibüsün içinde birinin hayatta kalmış olabileceğini gösteriyordu.

Son kaya parçasını geçtim ve birkaç dikkatli adım sonra yola çıktım. Minibüs gıcırdadı. Demir kaya parçasına sürtmüş ve öne doğru hareket etmişti. Ciğerlerimi, kendimi parmaklıklardan yukarı çekmeye yetecek kadar havayla doldurmaya çalıştım. Eğer parmaklıkların üstüne çıkabilirsem minibüsün içini görebilecektim.

“Düşecek,” dedi hemen yanımdaki Chris. “Zamanında yetişmen imkânsız.”

Kendimi karla kaplı yola attığımda sözlerindeki doğruluk yüzünden küfrettim ve yamru yumru demir parçasının tepeden aşağıya kayışını izledim. Bizim minibüsümüz gibi yuvarlanmamıştı. Dümdüz bir şekilde aşağıya doğru kaymış, bizim minibüsümüze çarpmış ve kıpkırmızı bir ateş topuna dönüşmüştü.

Görmezden gelmeye çalıştığım ağır büyük bir intikamla geri döndü. Öksürdüm ve ağzımın içinde tadını aldığım kanı yok sayarak bacaklarımdaki yanma hissine odaklandım. Yola baktığımda cam ve demir parçalarıyla kaplanmış olduğunu gördüm. Ve ben hepsinin üzerinde diz çökmüştüm. Kendimi ayağa kalkmak için zorladım, temiz bir alan aradım ama görüş açımdaki her yer enkaza bulanmış kirli karla kaplıydı. Enkaz ve rasgele dağılmış kırmızı lekeler.

Güçlü kalmak için kendimi zorlayarak yutkundum. Dünya etrafımda dönüyordu, dizlerimin üzerine düştüm. Safra ve kırmızı lekeli tükürük kustum.

“İyi misin?” diye sordu Chris.

Başımın içinde dönen binlerce düşünceden birine tutunamadan başımı salladım. Her şey canımı yakıyordu ve hiçbirinin anlamı yoktu.

“Neler oldu böyle?” dedim sonunda.

“Bilmiyorum.” Dizlerimin üstüne düştüğüm zaman yanıma gelmişti ve şimdi kustum havuzumun etrafından yavaşça uzaklaşıyordu. “Ama şunu söyleyebilirim ki burada kalamayız.”

Başımı kaldırdım ve onun da en az benim kadar sarsıldığını gördüğüme mutlu oldum. “Kafanı mahvetmişsin,” dedim ve gözünün üstündeki kesiği işaret ettim. Hâlâ kanıyordu ve pislikle kaplanmıştı. Bana kalırsa dikiş gerektirecek kadar derindi.

Gözlerini kırptırarak elini alına götürdü. Kanlı parmaklarına bakarak, “Bu ilk değil,” dedi. “Şimdi ne yapacağız?”

Yol ıssızdı. Sanki dağların arasından geçen tek araçlar bizim gibi çocukları tesise götüren ve tesisten getirenlerdi. Yolun her iki tarafında da tek bir lastik izi vardı ve onlar da bizim burada

olduğumu saklamak üzere hâlâ düşmekte olan kar tanelerinin altında kaybolmaya başlamışlardı.

“Sanırım yürüyeceğiz.” Kendimi yerden kaldırmaya çalıştım ama vücudum buna karşı geldi; etkileyici bir düzen içindeki karanlık noktalar görüşümü bulutlandırdı. Sonunda vazgeçtim, hemen burada ölmeye boyun eğerek olduğum yere yığıldım.

“Tabii, uzun bir yürüyüş tam da ihtiyacın olan şeymiş gibi görünüyorsun.” Chris güldü ve yanıma oturup içine sıkışmış bir şeyi dışarı çıkarmak ister gibi kot pantolonundaki deliği kazıma-ya başladı. Parmaklıklara çarpan cam sesini duyana kadar bacağına saplanmış olan büyük ve pis bir cam parçasını çıkarmaya çalıştığını anlayamadım.

Acıya direncine hayran olmuş bir şekilde, “Bunca yolu o şey içindeyken mi çıktın?” dedim.

Chris başını salladı. “Hayır, buraya *çıkarken* saplandığına eminim.”

“Sence biz...”

Sözlerimi tamamlayamayınca, “Biz ne?” diye sordu Chris.

İlgiyi kendi üzerimize çekmek istemeyerek elimi salladım. Uzakta, kısmi olarak granit kaya parçasının arkasına saklanmış ve bizi izleyen bir şey vardı. Onu tamamen görebilmem bir saniyemi aldı. Soluk kahverengi saçları ve bol kıyafetleri, etrafını saran kaya duvarla uyum sağlamıştı. Ayağa kalkıp yoldan uzaklaşmaya başlayarak hareketsizliği bozana dek kim olduğunu anlayamadım.

Bir kız. Ve görünüşüne bakılırsa oldukça korkmuş duruyordu. Bizden.

Silahsız olduğumuzu ve ona zarar vermek istemediğimizi anlamasını umarak ellerimi kaldırdım. Gözlerini Chris’e diktiğinde, “O da sana zarar vermeyecek,” dedim.

Chris etrafına bakındı. Gözleriyle başka biri olup olmadığını tarıyordu. Konuşmak için hareketlendi ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. Kızın çok korktuğu belliydi. Chris’in onu sorguya çekmesinin yardımı dokunacağından pek emin değildim.

Ona doğru dikkatli bir adım atarak, “O minibüste miydin?” diye sordum. “Çarptığımız minibüsün içinde miydin?”

Kızın gözleri yırtılmış parmaklıklara odaklandı. Cevap vermeye çalışır gibiydi.

“Yaralı mısın?” diye devam ettim. Gördüğüm kadarıyla neredeyse burnu bile kanamamıştı. Parmak eklemleri kanlıydı, gömleği yırtılmıştı, saçları kirlenmiş ve çam iğneleriyle kaplanmıştı ama herhangi bir yara ya da oluk oluk akan kan izi görmüyordum. Ve yürüyebiliyordu da, yani...

“Ben Lucas ve bu da Chris,” dedim ve Chris’e ayağa kalkmasını işaret ettim. “Senin adın ne?”

“Carly.” Bir fısıltı gibi duyulmuştu. “Carly Denton.”

Bu adı duyduğumda aklıma abimin sevgilisi Olivia’nın, Tyler’in yatağında oturduğu ve onu konuşmaya ikna etmeye çalıştığı görüntü geldi. Olivia’nın bahçemize gelip benim nefes alması için Tyler’in göğsüne yumruk attığını gördüğü anda akan gözyaşları geldi. Abimin mezarının başında oturmuş, ellerini toprağın içine gömmüş bir şekilde Tyler yanında oturuyormuş gibi sakın ve anlaşılır bir tavırlar konuşması geldi. Böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim. “Yakında görüşürüz,” lafını, ertesi gün mezarına yeniden geleceğine dair bir sözden ibaret sanmıştım. Keşke anlasaydım. Keşke evime giderken onun evine de uğrasaydım. Belki o zaman hâlâ aramızda olurdu.

Denton. Tyler’in sevgilisinin adı Olivia’ydı. Olivia Denton’dı.

Benzerliği ilk başta anlayamamıştım ama çok da dikkatli bakmıyordum. Görünüşünü şimdi yaptığım gibi incelemem için hiçbir nedenim yoktu ancak bu mesafedeyken görmemek imkânsızdı. Saçları ablasınıninki gibi koyu kahverengi dalgalardan oluşuyordu, gözleri... aynı donuk mavi rengindeydi.

“Seni tanıyorum,” dedim. Tyler’in ölümünden sonra unutmak için çabaladığım tüm o öfke, endişe ve acı beni nefessiz bırakacak bir güçle üzerime çökmüş, bedenimi yere sermek için uğraşıyordu. “Sen Olivia’nın kız kardeşisin.”

Başını salladı ve geri çekildi. Gözlerini Chris'e çevirdi. Bakışlarındaki ricayı görebiliyordum, onu Chris'ten korumam için sessizce yalvarıyordu. Bu bakış beni parçaladı. Abimi tanıyordu, MAOA-P mutasyonu geçirmiş geni taşıdığını biliyordu. Beni de uzaktan tanıyordu. Peki neden Chris'e bir tehditmiş ve ondan uzak durması gerekiyormuş gibi bakıyordu?

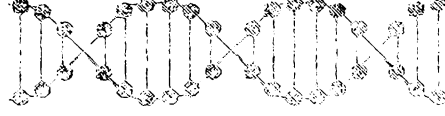
"Beni tanıyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi ve yavaşça geri çekilmeye devam etti.

Sanırım bu mantıklıydı. Benimle hiç tanışmamıştı, buna izin vermemiştim. Carly benden bir yaş küçüktü. Tyler ve Olivia'dan sonra... okul değiştirmiş, abimi bana hatırlatan herkesle ilişkiyi kesmiştim. Dentonlar dahil.

"Ben Lucas. Lucas Marshall. Tyler'ın kardeşi."

ON

Sonsuzluk gibi gelen bir süre öylece kaldık. Carly'nin gözleri saçlarımdan ağzıma, kot pantolonumdaki deliğe doğru kaydı. Chris şaşırılmış bir hâlde uzaktan olanları izliyordu.

“Hımm, birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordu.

Başımı salladım, Carly sessiz kaldı. Gergin görünüyordu. Gözleriyle ormanı tararken ağırlığını bir bacağından diğerine veriyordu. Neyi ya da kimi aradığını bilmiyordum ama açıkta güvende hissetmediği belliydi. Bizim yanımızda.

“Evet, birbirimizi tanıyoruz. Carly, bu Chris. Chris, bu Carly,” dedim ve ellerimi ikisi arasında salladım.

“Onu *tam olarak* nereden tanıyorsun?” diye sordu Chris.

Sorusunu duymazdan geldim. Bunu daha sonra yanıtlayabilirdim ama şu anda Carly her an fırlayıp kaçacakmış gibi dururken yanıtlamayacaktım. Yolun kenarına yürüdüm ve kömüre dönen minibüslere baktım. Başka birinin daha hayatta kalmış olma ihtimali yoktu ama yine de sordum. “Başka kurtulan oldu mu?”

“Başkaları mı?” Yeniden endişeyle ormana baktı. “Başkalarından kastın nedir?”

Chris, kızın bakışlarını takip ederek ormana doğru birkaç adım attı. Güneş ışınlarına karşı gözlerini perdeleyerek ormanın içine odaklandı ve sonra bana doğru dönüp *anlamadım* demek için ellerini kaldırdı.

“Minibüs,” dedim açıklayarak. “Düşmeden önce sende başka atlayan oldu mu?”

“Bilmiyorum. Sanmıyorum ama bakmadım da.”

“Pekâlâ,” dedim. Biz de Chris’le minibüsümüzden çıkmadan önce kimseyi kontrol etmemiştik zaten. Doğruyu söylemek gerekirse görünüşleri, kan, kusmuk ve Tanrı bilir başka neyle kaplı bedenlerinin doğal olmayan şekillerle uzanırları temiz havaya çıkma arzumu artırmış ve önümdeki herkesi görmezden gelme neden olmuştu. “Her şey o kadar hızlı oldu ki kimse etrafına bakmanı bekleyemezdi.”

Bakışları yeniden arkamızdaki ağaçların arasında kayboldu. Ufak ve neredeyse belli belirsiz olan adımlarla bizden uzaklaşmaya başladı. Elleri iki yanında gerginleşti ve hafifçe dönerek koşmaya hazırlanıyormuş gibi adımlarını açtı.

Chris, Carly’nin hazırlanışını ve ayaklarını yere sağlam basışını izlerken, “Bu kıza eskiden bir şey falan mı yaptın?” diye sordu. “Çünkü kız seni gördüğü için korkmuştan fazlasına benziyor.”

“Kapa çeneni,” diye bağırdım. Ona bir şey yapmış değildim, ablasının ölmesine izin vermiştim. Kendi kederime boğulduğum için Olivia’nın abimin mezarına söylediği kelimeleri duymazlıktan gelmiştim. “Tabii ki korkmuş. Minibüsümüz, onların minibüsüne çarptı ve tepeden aşağıya yuvarlandı. Bir tek o kurtuldu ve bu hiçliğin ortasında, ne olduğundan ve hangi yöne doğru yürümemiz gerektiği hakkında bir fikrimiz olmadan kalakaldık. Korkması çok doğal.” *Ben de korkuyorum*, diye ekledim sessizce.

“Korkmuyorum,” diye çıkıştı kız.

“O hâlde aptalsın,” diye karşılık verdi Chris, “çünkü Lucas’ın dediği gibi görünürde yaklaşan bir yardım olmadan bu hiçliğin ortasında mahsur kaldık.”

Chris’in laflarını duymazdan geldi ve bana doğru bir adım attı. “Sen Lucas mısın? Tyler’ın kardeşi misin? Gerçekten burada mısın? Karşımda mı duruyorsun?”

Başımı salladım. Tuhaf bir ifadeyle gülümsedim. Burada, içine edilmiş bir durumun tam içinde bile evden birini görmek güzeldi. “Evet. Neden? Beni mi arıyordun?”

“Evet. Yani, seninle karşılaşmayı umuyordum. Planım buydu ama gerçek olabileceğini... Gerçekten sen misin?”

“Gerçekten benim. Ne planından bahsediyorsun?”

“Hiç,” dedi ve hızla geri gitti. “Plan diye bir şeyden bahsetmedim.”

Chris bana baktı, şüpheli bir bakış olduğunu hemen anladım. Ona güvenmiyordu, özellikle de şu kahrolası ağaçlara bakmaya devam ettiği sürece. Birbirimizi tanıyor olmamız bunu değiştirmeyecekti.

“Belki yolun dışına çıkabiliriz,” diyerek elime uzandı ve beni ormana doğru çekiştirmeye başladı. “Artık o minibüslere bakmak istemiyorum. İçindeki çocukları düşünmek istemiyorum.”

Tam bir halka çizdim ve etrafımızdaki alanı taradım. Büyük çam ağaçlarından başka gidilebilecek bir yer ya da bir medeniyet izine rastlayamadım. “Eğer yoldan çıkarsak bulunma ihtimalimiz tamamen sıfırlanır.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı Carly. Ne demek istediğini anlayamadığım için başımı uzattım. Ben yanımızdan geçecek bir arabanın bizi fark etmesi ihtimalini düşünüyordum. O minibüsten dışarı sürünerek çıkarken soğuktan donarak ölmek değildi amacım.

Chris etrafına bir kez daha bakındı ve omuz silkti. “Burada durup ne yapacağımızı tartışmanın bir yararı yok. En azından kızın suyuna gidelim ama yoldan ayrılmayacağız. Bir tür sığı-

nak bulmamızın tek yolu bu. Böylesi bir fırtınada ormanın içinde kaybolmak istemezsiniz, inanın bana. Ölseniz daha iyi.”

Oraya geri yürüme fikri tüylerimi diken diken etti ama başka bir şansımız yoktu. “Bence tesise geri dönmeyi denemeliyiz.”

“Neden böyle bir şey yapmak isteyelim ki?” diye çıkıştı Chris.

Tereddüt ettiği şeyi anlıyordum. Son iki haftamızı, oradan çıkmak için onların oyunlarını oynayarak geçirmiştik. Ve sonunda özgürdük... Onların gözetiminden kurtulmuştuk. Bense oraya geri dönmeyi öneriyordum. Söylediğim şeyin mantığının, onları benim fikrime yaklaştıracaklarını umarak, “Mevsime uygun kıyafetlerimiz yok,” dedim. “Ve buraya gelirken benzin istasyonlarının ya da evlerin yanından falan geçmedik. Başka ne yapabiliriz?”

“Oraya geri dönmek dışında her şeyi,” dedi Chris. “Bize yaptıkları bütün o boklardan sonra oraya geri dönmek mi istiyorsun? *Onu* da bizimle birlikte tesise götürmek mi istiyorsun?”

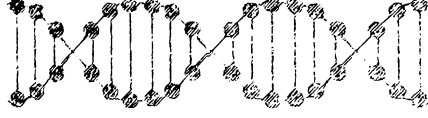
Rüzgâr soğuk esiyordu ve üzerimizde yalnızca kot pantolon ve tişört olduğu göz önünde bulundurulacak olursa evet, seçeneklerimiz kısıtlıydı. Yola devam etmemizi sağlamak için ona bir alternatif sunuyormuş gibi yapmam gerekecekse bunu yapacaktım. “Bak ne diyeceğim, eğer yolda bir av kulübesi ya da boş bir baraka görürsek orada kalır, ne yapacağımızı düşünüyoruz ancak o zamana kadar başka bir seçenek göremiyorum.”

Chris bir dakikalığına duraksadı, parmaklarını hızlı bir ritimle bacağının yanına vurdu ve sonunda benim fikrime katıldı. Başka yol yoktu. “İyi, ne taraftan?”

Daha dikkatli olmadığım için kendime küfrederek, “Sanırım buradan,” dedim. Şimdi tek yapmam gereken geyik ve kaya düşebilir tabelalarına dayanan basit hesaplardı. Açık sözlü olmak gerekirse nerede olduğumuzu ya da hangi yönden geldiğimizi söyleyemezdim. Kar, lastik izlerini tamamen kapatmıştı ve her şey, *her şey* birbirinin aynısıydı. Etrafımızda bir rehber olarak üstümüzde arada halkalar çizen bir kuş ve ağaçlar dışında bir şey olmadığı için kendimi altüst olmuş hissediyordum. Kaybolmuş hissediyordum.

Küçük bir detaya tutunarak, “Parmaklıklar sağımızdaydı,” dedim. “Yani bu yönden geldik.” Hayatımın en aptalca kararını vermediğimi umarak ve bunun için dua ederek dönüp yolu işaret ettim.

ON BİR

Chris henüz sekiz yüz metre bile yürümemişken durdu, eğildi ve nefesini toparlamaya çalıştı. Carly dikkatimizi dağıttığı için onun yaralandığını ve üçümüzün kafa kafaya çarpışmadan sağ kurtulduğumuzu unutmuştum.

Chris yaralanmıştı ama kendini tutuyordu ancak ben de ondan iyi durumda değildim. Ciğerlerim yanıyordu, kaburgalarım ağrıyordu ve omzumdaki ağrı gittikçe şiddetleniyordu. Ağrılarım ile kemiklerime işleyen soğuk yüzünden ben de uzun süre dayanamayacaktım.

Carly kendini uzakta tutuyordu. Arada bir arkamı dönüp onu kontrol ediyor, çok geride kalmadığından emin oluyordum. Hep arkamızdaydı ve benimle arasındaki mesafeyi koruyordu.

Yolun ilerisinde bir boşluk, ormanın içine doğru uzanan küçük bir patika vardı. Parmağım ile orayı gösterdim ve Chris'e oraya kadar gidip gidemeyeceğini sordum sessizce. Başını salladı ve doğruldu.

“Sence fırtınanın geçmesini beklemeli miyiz?” diye sordum.

“Hayır, iyiyim. Yalnızca bir dakika dinlenmem gerekiyor.”

Bir dakikanın nasıl bir fark yaratacağını düşündüm ama sorun değildi.

Carly bana doğru uzandı, kolumu tuttu ve durmam için çekti. “Neden yeniden oraya döneceksiniz? Abine olanlardan, sana yapılanlardan sonra neden oraya dönüyorsunuz?”

Yola koyulduğumuzdan beri Carly’nin ağzından dökülen ilk kelimelerdi bunlar ve beni savunmasız yakalamışlardı. Merak... Beklenti... Sesinde duyduğum bu hisler beni ele geçirdi ve olduğum yere çivilendim. “Abime neler yaptıklarına dair hiçbir fikrin yok. Bana neler yaptıklarına dair hiçbir fikrin yok.”

“Yanılıyorsun. Olivia günlük tutuyordu. Abinin uykusunda mırıldandığı her şeyi o günlüğe yazmıştı. Yani biraz fikrim var.”

Buradaki ilk günümü hatırlayarak, “Ve?” dedim. Bizi çırılçıplakken aramışlardı. Üç güvenlik görevlisi, akıl sağlığı yerinde olan kimsenin bir şeyler saklamayı düşünemeyeceği yerlerimizi aramıştı. Bu çok küçük düşürücüydü ve kasten yapılmıştı. Görevli pantolonumu indirmemi söylediğinde neredeyse bayılacaktım.

İkinci gece, kapısı kilitli odamızın içine dolan dumanı düşündüm. Panikleyerek oradan çıkmak için çırpınmamızı beklerken hayati değerlerimizi izliyorlardı. Ve bizi minibüse götüren güvenlik görevlileri, hangimizin daha uzun süre dayanacağına dair girdikleri iddiaların paralarını öderken onlara laf sokmamak için dilimi ısırduğımda akan kanın tadı hâlâ ağızımdaydı. Onlar için büyük bir hayal kırıklığı olmalıydım çünkü çoğu üçüncü günümde kafayı kıracağıma para yatırmıştı.

O fanusta geçirdiğim her saniyeyi hatırlıyordum. Hayatta kalmıştım ve gelecek yıllarda kâbuslar göreceğimi biliyordum ama Carly’nin bunları bilmesi ve bana narin bir psikolojim varmış gibi, ben abimmişim gibi bakması beni sinirlendiriyordu.

“Abimin uykusunda söylediği şeyler mi? Evet... Onların pek bir önemi yoktu.”

“Tyler’ın mektupları da bende. Her gün Olivia’ya yazdığı mektuplar.”

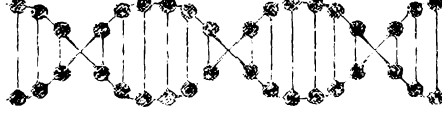
“Yalancı,” dedi Chris. “Onun burada olduğu zamandan bugüne kurallar değişmedi. Mektup yok, dış dünyayla iletişim yok.”

“Onları içerideyken yazdığını söylemedim ki,” diye çıkıştı Carly. “Eve döndüğünde yazmış. Olivia’nın yanında olmadığı gecelerde.” Carly dikkatini bana yoğunlaştıracak kadar duraksadı. “Annen cenaze günü onları Olivia’ya verdi.”

Nedenini bilemediğim bir kıskançlık duygusu boğazımda düğümlendi. O mektupları Olivia’ya vermemesi için anneme yalvarmıştım. Onları kendime saklamak, Tyler’ın güvenle gizlediği sırlarına sahip olmak istiyordum ancak annem karşı çıktı ve onların Olivia’ya yazılmasının bir nedeni olduğunu söyledi. Ve şimdi, abimle en fazla üç kere karşılaşmış olan bir kız onu benden iyi tanıdığını düşünüyordu.

Öfkemi bastırdım. Onunla tartışmak mantıksızdı. Geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulmam gerekiyordu. Ondan sonra... Eh, fikrini değiştirebileceğim ve Tyler’ın nasıl biri olduğunu bilmediğini ispat edebileceğim karanlık saatlerimiz olacaktı. Benim nasıl biri olduğumu da.

ON İKİ

Ayak parmaklarımdaki can yakıcı uyuşma hissi yüzünden sızlandım. Gövdesini siper aldığımız ağaçlar dondurucu rüzgârı ve uçuşan kar tanelerini pek kesemiyordu. Vücudum saatler önce kendini bırakmıştı, ağrılarım iyice şiddetlenmişti. Acıya karşı koyabilirdim, uyuyarak onu yok sayabilirdim ancak karşımda oturan kız yüzünden kendimi bırakamıyordum.

Minibüs tepeden aşağı yuvarlanmadan önce onu hızlıca inceleyebilmiştim. Bizimkiyle neredeyse birebirdi. Aynı yavan gri, aynı mavi renkli devlet plakası, yan kapıya yapıştırılmış aynı harfler.

“Minibüse nasıl bindiğini anlatmak ister misin?” Aklımdan bir hesap yapmıştım. Testinin pozitif çıkma ihtimali neredeyse imkânsızdı. Henüz ikinci sınıftaydı. On altı yaşındaydı. Benden bir yaş küçüktü. Teste girmesine bir yıl vardı. Ayrıca bir kızdı.

“Senin gibi,” dedi.

Bıkkınlıkla nefes verdim. Carly Denton'ın bir kamyon dolusu sırrı vardı ve hepsini benden gizliyordu. "Pekâlâ, bunu bir dakikalığına mercek altına yatıralım. Sen bir kızsın. Kızların M0A1 gen testi pozitif çıkmaz. Bu gen, içimizde avcılığa..."

"Doğru değil bu," diyerek sözümü kesti. "Birininki çıkmıştı."

Araştırma yapmıştı; bunu kabul ettim. Çocuklara test yapmaya başladıkları iki yıl içerisinde bir kızın testi pozitif çıkmıştı. O zaman bile devlet test sonuçlarını sorgulamıştı.

Bir cevap beklemeyerek, "Ve sen de ikinci misin?" diye sordum.

"Belki."

Chris yere bakarak bir şeyler mırıldandı. Gözleri sonunda açılmıştı. "Saçmalık, bunu sen de biliyorsun. Nüfusun dörtte biri savaştı genini taşıyor ve onların yalnızca küçük bir bölümü MAOA-P testinde pozitif çıkıyor. Bir kız... Şöyle ki bir köpek balığıyla boğuşurken sana yıldırım çarpması, erkeklerde baskın olan bir gene sahip olma ihtimalinden daha yüksek."

Carly bana bakarak yardım istedi. Omzumu silktim. Yapabileceğim bir şey yoktu. Chris haklıydı. Böyle bir ihtimal neredeyse yoktu.

"Ayrıca ikinci sınıftasın," diye belirttim.

"Yani? Belki geç yazılmışımdır."

"Yalan söylemeyi kes, Carly. On altı yaşında olduğunu biliyorum. Teste girmiş olman mümkün değil. O minibüste olman imkânsız."

Carly yüzünü buruşturdu ve ben de önüne geçip bana bakması için onu zorladım. "Dinle, korktuğunu anlıyorum ama doğruyu söylemeni istiyorum. Hem de şimdi."

Yutkundu ve ayağa kalktı ama cevap vermedi.

"Adının Carly Denton olup olmadığını nasıl bilebilirim?" Chris artık ayağa kalkmıştı ve ona doğru yürüyordu. "Lucas'ı tanıyor musun? Yoksa bu da yalan mı?"

"Onu tanıyorum," diye fısıldadı.

“Sana inanmıyorum. Bir şey saklıyorsun.” Chris yarım metre uzağında duruyordu. Kolaylıkla uzanıp onu tutabilirdi fakat bunun yerine onu geriye doğru yürütmeye devam etti. Elleri yumruk şeklinde iki yanında duruyordu. “Kim olduğun hakkında yalan söylemiyorsan ve gerçekten o kızın kardeşiysen bunun tek bir anlamı olabilir...”

“Chris!” diye bağırdım. “Onu rahat bırak.”

“Bu kıza karşı bastırılmış bir yükümlülük hissin olabilir, Lucas ama benim yok. Yolun kenarında belirdiği andan beri doğru olmayan bir şeyler var ve ben ne olduğunu öğrenmek istiyorum.” Omzumun üstünden parmağıyla Carly’yi işaret etti. “Ve bana anlatmasını istiyorum. Şimdi!”

Bir panik dalgası Carly’nin gözlerinde parladı. Yanımdan uzaklaştı. Çığlık atacakmış gibi ağzını açtı. Uzandım ve elimle ağzını kapadım. Ona zarar veremezdim. Bunu yapmayacağıma dair söz vermiştim ve bu sözümü tutmaya niyetliydim ancak herhangi birinin varlığımızdan haberdar olmasına izin veremezdim.

Minibüsümüzdeki herkesin ölümüne neden olan bir kazadan sağ kurtulmuştuk, kışımızı donduracak bir soğuk vardı ve kar yağıyordu. Tek bir araba, kurtarma ekibi, hatta dağın bu tarafına geri tırmandığımızdan beri ölü bir hayvan bile görmemiştik. Tesise doğru yol almak bir şeydi; güvenlik görevlilerinin orada olduğunu biliyordum. Nasıl bir tepki vereceklerini tahmin edebiliyordum ve kendimi onlara göre ayarlayabilirdim. Asıl kaçındığım şey avcılarla karşılaşmaktı. Çoğu insan bizim tehlikeli olduğumuzu düşünüyordu ve önyargılarına arka çıkan tüfekleri olacaktı.

“Eğer bağırırsan etraftaki herkes seni duyar ve silahlarını bize doğrultmuş hâlde yanımıza koşar. Bunu mu istiyorsun? Burada ne yaptığını *onlara* anlatmaya hazır mısın? Nasıl birden kar fırtınasının ortasında belirdiğini anlatabilecek misin? Benimle olan bağlantını açıklayabilir misin? Tek suçları M0A1 geni taşımak olan bir grup çocuğun neden orada ölü olduğunu da anla-

tabilirsin belki, ha? Şimdi seni bırakacağım ancak bir daha çığlık atmaya kalkışırsan Chris üzerine oturur, anladın mı?"

Carly başını salladı ve elimi gevşettim. Tamamen çekmeden önce, "Anladın mı?" diye sorumu yineledim.

Elimden kurtuldu ve üç metre uzağıma yığıldı. Gözleri bir kez daha ormanı taradı.

Chris botlarıyla altımızdaki karlı zemini tekmeledi ve Carly'nin gözlerini diktiği tarafa bakmaya başladı. "Neye bakıyorsun öyle?"

"Kimseye."

"İlginç," dedi Chris ve yere eğilip bir taş aldı. Taşı elinde yukarı atıp tutmaya başladı. "Ben sana neye diye sordum ve sen kimseye diye yanıtladın."

Carly'nin yüzünü bir panik kapladı. "Böyle olmaması gerekiyordu."

"Neyin böyle olmaması gerekiyordu?" diye sordum.

"Kimsenin ölmemesi gerekiyordu. Kimsenin yaralanmaması gerekiyordu. Sadece minibüsün durmasını istemiştik. Minibüste olmamanız gerekiyordu. Dört gün daha tesiste kalacaktınız."

Bu anlaşılmasız açıklamaları yaparken vicdanını rahatlatıyor gibiydi. Asıl sorun, neyden bahsettiği hakkında en ufak bir fikir bile olmamasıydı ve kelimelerini irdelemeye mecalim yoktu. "Neden bahsediyorsun?"

"Bize yalnızca tesise *giden* minibüsten bahsetti. Sizin içeride olmanız gerekiyordu. Hepinizin." Yanağından aşağıya süzülen yaşlarını sildi. Üzgündü ve şaşkınlığı benimkiyle yarışır derecede idi. "Neden bugün çıktınız?"

Bu sabah beni odama hapsederek kapıyı eliyle kilitleyen güvenlik görevlisi gibi havalı bir tavırla, "Fırtına," dedim. "Hava durumu ve az görevli olması nedeniyle bizi erken gönderdiler."

Söylediklerim ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi başını salladı. "Ama anlamıyor musunuz, o asla..."

"O kim?" diye çıktı Chris. Benim fark etmediğim bir detayı vurgulamıştı. "Senden başka kim minibüsü durdurmak istedi?"

Chris'in sorusuyla, onun elindekinden daha büyük bir taş bulmak için yeri taramaya başladım ve önümüzde uzanan bilinmezlik dolu vahşi doğadan uzaklaşarak yola doğru çekildim.

Chris başını her yöne çevirerek, "Biliyordum," diye tısladı. "Yalnız değil."

Ona uyarak gözlerimle etrafı taramaya, beynimde sesleri ayırtırmaya, her bir yaprak hareketini ve her bir çıtırtıyı incelemeye başladım. Carly bizden yalnızca birkaç metre uzakta durmasına rağmen bizim göremediğimiz bir şeyi görüyor, hissedemediğimiz bir şeyi hissediyordu.

"Ağaçlar onları yavaşlatmalı ve durdurmalıydı. Böyle değil..."

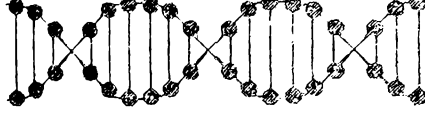
"Bir dakika," diye araya girdim. "Ağaçları sen mi devirdin?"

Chris başını salladı. Benim ne kadar aptal olduğuma ve onu ölmesi için yolun kenarında bırakmış olmamız gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı. Onu duymazdan geldim ve söylediklerine inanmak istemeyerek Carly'ye döndüm.

"Sana kim yardım etti?" diye sordum. "Ve neden minibüsü durdurmak bu kadar önemliydi?" Hayatını tehlikeye atma nedeninin, tanıdığı birini kurtarmaktan başka bir şey olabileceğini düşünemiyordum. Önemseydiği birini kurtarmak... "Minibüste kim vardı?"

Sol tarafımdan bir ses geldi. Karı ezen bir bot sesi... Carly'yi arkama aldım ve bizi izleyen kişilerin kendini göstermesini beklemek üzere elimi arkaya attım. Elimde taştan başka bir şey yoktu, Chris arkamda duruyordu. Kendimizi koruyabilecek durumda değildik.

ON ÜÇ

“Daha doğru bir şekilde sormak gerekirse, Lucas, kim yoktu?” Şerif Watts ormanın içinden dışarı çıktı. Hızla batmakta olan güneş omzunun üzerine dayadığı tüfeğe yansıyarak parlamasına neden oluyordu. Elimdeki taşı yere düşürdüm. Tüfeğe karşı koyma ihtimalim yoktu. Hele ki şerifin arkasından ormanın içinden çıkan dört kişiye karşı koyma ihtimalim hiç yoktu.

Başımı Carly’ye doğru salladım ve onu sessizce sorguladım. Benim sözlerimi bana geri yönelterek, “Sana zarar vermeyecekler,” dedi. Güven çemberinin hiçbir zaman tamamlanmaması pek manidardı.

Üçünün elinde baltalar vardı ve biri de telsiz tutuyordu. Silahı olan tek kişi Şerif Watts’tı ama nedense bu kendimi iyi hissetmeme neden olmamıştı. Chris’e baktım ve çenesindeki gerginlikten benimle aynı fikirde olduğunu anladım. Kaçarak uzaklaşabilirdik ama ormanın içinde kaybolup gözlerden uzaklaşmadan hemen önce Şerif Watts rahatlıkla peşimize düşebilirdi. Bu da

yalnuzca birimizin şansı olabileceğini gösteriyordu. Peki hangimizin?

Üç saniyeden kısa bir süre içinde cevabımı aldım. Görünüşe göre şanslı olan Chris'ti. Elindeki taşı bana doğru attı. Taş beni korkuttu ve içgüdüsel olarak onu yakalamak için uzandığımda dikkatim dağıldı. Chris de o ânı elinde balta olan iki çocuğun arasından geçip beni geride, kendi başıma bırakarak kullandı.

Birkaç saat önce yaralanmış birine göre oldukça hızlı koşuyordu ama adrenalin böyle bir şeydi. İnsana acısını unutturur ve doğal sınırlarının ötesine geçmesi için vücudu zorlardı. Chris ormanın içinde kayboldu, karanlığın içinde tamamen yitip gitmeden önce gölgesi ağaçların arasına karıştı. Kimsenin hareket etmemesi tuhaftı. Ne Şerif Watts ne Carly ne de balta taşıyan çocuklardan biri kafasını Chris'in olduğu tarafa doğru çevirmişti. Başlarını Chris'in ayak seslerini dinler gibi uzatmış ve gözlerini bana dikmiş bir hâlde öylece duruyorlardı.

Ormanın içinden bir insanın yere düşme sesi yükseldi ve peşinden yüksek sesli bir inleme duyuldu. Chris kıkırdadı, acınacak hâline gülüyor gibiydi. Diğerlerinin yüzünde bir memnuniyet olduğunu fark ettim. Yüzlerinde hafif bir gülümseme belirmişti.

Ormandan gelen hışırtı sesleri kuvvetlendi ve yakınlaştı. Sonunda Chris'i yanında sürükleyen bir adam ağaçların arasından dışarı çıktı. Chris yaralanmış gibi görünmüyordu, en azından fiziksel bir sorunu yoktu ama kaşlarının çatıklığından egosunun kırıldığını anlayabiliyordum.

"Size mi ait?" diye sordu adam. Chris'i, şerifin ayaklarının önüne attı ve sonra bana dönüp, "Hey, Lucas!" dedi. Chris'i bıraktığı eliyle çak işareti yaparak bana doğru yürüdü. "Seni oradan kaçıracığımızı sanıyordum. Bunun yerine ormanda dolanıyorsun. İyi iş, Carly."

"Nick?" Tepemde dikilmeye başlayana kadar onu tanımamıştım. Bunun nedeninin, yavaşça kaybolmaya başlayan akıl sağlığım olduğunu düşünüyordum. Yine de tahmin etmeliydim.

Aklım, gözlerimin gerçek olmasını dilediği şeye inanmayı kabul etmiyordu.

Nick omzuma vurarak, “İyi misin?” diye sordu. “O kötü yerde sana zarar vermediler, değil mi?”

Hem sorusuna cevap vermek hem de şaşkınlığımı belirtmek için başımı iki yana salladım. Nick, Tyler’ın en yakın arkadaşıydı. Bizim evimizde benden çok vakit geçiriyordu bazen. Hâlâ öyleydi. Annem onun evimizde olmasını seviyordu. Onun sayesinde kendini hâlâ Tyler’a yakın hissettiğini söylüyordu.

Nick kollarını etrafıma doladı ve beni havaya kaldırarak ayaklarımı yerden kesti. Pantolonun kenarına sıkıştırdığı silahı hissettim. *İki silah, üç balta, bir telsiz*, diye ekledim hafızama.

Nick beni yere bıraktı ve çenesiyle Chris’i işaret etti. “Çocuğun bir adı var mı?”

Başımı salladım. “Chris.”

“Yanlış bir şey yapar mı?” diye sordu Nick ve elini silahına götürdü.

“Hayır, iyi çocuktur,” dedim ve sonra Chris’e doğru bir bakış atarak bir daha beni yalnız bırakırsa bizzat peşine düşeceğime dair onu tehdit ettim.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Chris. “Önce Carly, şimdi bu göt. Tanrı’nın lanetlediği bu ormanda tanımadığın biri var mı?”

“Bu Nick Meehan, abimin en yakın arkadaşlarından biri ve bu da Şerif Watts,” dedim onu işaret ederek. Etrafımızı kuşatan diğer dört çocuğa gelince onlar da tanıdık görünüyordu ama hepsi bu kadardı.

“Ne hoş,” diye mırıldandı Chris ve gülmeden edemedim. Mesaj yerine ulaşmıştı. Silahlı iki kişi benim tarafımdaydı. Eğer aynı haltı bir daha yerse vuracakları ilk kişi Chris olacaktı, ben değil.

Evden yüzlerce kilometre ötede, Carly ve Şerif Watts’la ne işi olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı için dikkatimi yeniden Nick’e verdim. “Sen burada ne halt ediyorsun?”

“Senin için buradayım, dostum. O buradan çıktığı gün, sana göz kulak olacağıma dair söz vermiştim ve... sanırım bunu yapıyorum.”

“Bunun için biraz geç kalmadın mı?” dedim şakayla karışık.

“Evet, özür dilerim. Daha önce gelmeliydim ama herkesi toparlamak...” Durdu ve gözlerini Şerif Watts’a çevirdi. “Özellikle de yasaları çiğnemememiz konusunda ısrarcı olan birisi varken biraz zaman aldı.”

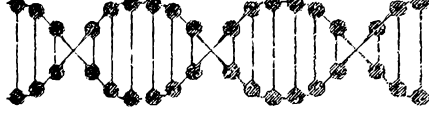
“Pekâlâ, o hâlde *onlar* neden buradalar?” Elimle etrafımızı kuşatmış ve gözlerini Chris’e dikmiş olan dört çocuğu işaret ettim.

“Biz Cam için geldik,” diye yanıtladı Carly.

Cam. Bu ad, etrafımı saran yüzler gibi beynimin derinliklerine kazınmıştı. Abimin hayatının bir parçasıydı. Olivia ve Carly’nin hayatının bir parçasıydı. Abimin ölümünden sonra düşünmeyi reddettiğim geçmişimin bir parçasıydı.

Bir açıklama yapması için Carly’ye baktım. Parmaklarını birbirine geçirmişti, yüzünde umut ve mutsuzluğun karışımı bir ifade vardı. “Cam benim abim,” diye fısıldadı. Sesi, sessizliğin içinden uzanıp soğuk ve ölü bir ağırlık gibi etrafıma çöktü. “Onu aldılar ve ben...” Sustu ve kısacık bir an gözleriyle diğer çocukları taradı. “Biz onu geri almaya geldik.”

ON DÖRT

Avuç içlerimi şakaklarıma bastırırken, “Bir dakika,” dedim. Kazadan sonra ağrımaya başlayan başımın ağrısı şiddetlenmişti ve bunun yaralandığım için mi yoksa şaşkınlıktan kendimi kaybettiğim için mi olduğunu bilemiyordum. “Çarptığımız minibüstekilerden kimseyi tanımadığını söylemiştin.”

“Cam tesiste,” diye açıkladı Nick. “Sizinle aynı zamanda transfer edildi.”

Bizim kanatta kalan insanların yüzünü hızla geçirdim aklımdan. Kendimizi tanıtmamız için bizi zorladıkları gün dikkatimi kimseye vermediğim için kendime küfrettim. Cam adında birini tanımıyordum, Carly ya da Olivia’ya kısmen benzeyen kimseyi hatırlamıyordum fakat zaten orada olduğum süre boyunca arkadaş edinmekle ya da birbirimize hikâyelerimizi anlatmakla ilgilenmemiştim. Tek istediğim testlerinden geçmek ve oradan çıkmaktı.

“İyi misiniz?” diye sordu Nick ve başımı salladım. İyi olmaktan o kadar uzaktım ki durumum saçma sapan bir hâl alıyordu.

Kimseyi hedef almadan, “Ne yapmaya çalışıyordunuz peki? Onu kaçırmaya mı?” diye sordum. Bu aptalca planı sesli söylemeyi bırak, düşünmek bile çok zordu. Oraya gitmiştim. Orada yaşamıştım. İki sıra elektrikli telin ve dört gözetleme kulesinin içinde kalan tesisin hiç penceresi yoktu. İçeride elektroşok tabancalarıyla oynamayı her şeyden çok seven güvenlik görevlileriyle bu işi iyi bir amaç uğruna yaptığını düşünen bir danışman vardı. Orası bizi içeride tutmak için tasarlanmamıştı, geri kalan herkesi dışarıda bırakmak için tasarlanmıştı. Oranın, mahallemizdeki papazdan daha fazla sırrı vardı.

“Bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyorsunuz, değil mi?” diyerek Chris’e döndüm. “Ayrıca ben Cam diye birini ya da Denton soyadlı birini hatırlamıyorum. Ya sen?”

“Benim soyadım ne?”

Gözlerimden okunan utancı görmemesi için başımı döndürdüm. Chris’in soyadının ne olduğu hakkında ufacık bir fikrim bile yoktu, sormaya tenezzül bile etmemiştim. Ve o benim oda arkadaşımdı.

“Ben de bunu söylemeye çalışıyordum,” dedi Chris ve Carly’ye döndü. “Soyadın Denton mı?” Carly başını salladı. “Evet, onu tanıyorum ancak yakın zamanda eve dönebileceğini sanmıyorum.”

Hâlâ Cam’ın yüzünü hatırlamaya çalışırken, “Nedenmiş?” diye sordum.

“Karşı koridordaki çocuğu hatırlıyor musun? Gelişimizin üçüncü gününde kafayı sıyrıp oda arkadaşını boğmuştu. İşte o Cam’di.”

“Kahretsin,” diye mırıldandım. “O muydu?”

“Ta kendisi.” Carly’ye bakmak için arkasını döndü. “Doğru anlamış mıyım bakalım. Bunca yolu geldiniz, ağaçları bilerek devirdiniz ve abini kurtarmak için minibüsümüzdeki herkesi

öldürdünüz, öyle mi? İlk haftasında kendini kaybeden ve oda arkadaşını öldüren bir çocuk için mi?"

Şerif Watts konuşmak istiyor gibi ağzını açtı ama Carly hevesle konuşmaya başlayınca sustu.

"Kimseyi öldürmek istemedim," diye çıkıştı. "Ve Cameron öyle biri değildir. Derslerinden hep A ile geçer. Yaz aylarında YMCA'de yüzme öğretmenliği yapar. Hafta sonları hayvan barınağında gönüllü çalışır. Ona bunu onlar yaptı. Onu bir canavara dönüştürdüler ve şimdi eve gelmesine izin vermiyorlar."

"Onlar mı yoksa gen mi?" diye sordu Chris.

Bu soruyu düşünmek bile istemeden, "Onlar," diye yanıtladım. Kalıtım mı, çevre mi? Tyler'ı aldıkları günden beri içten içe tartıştığım bir konuydu bu. Öleceğim güne kadar peşimi bırakmayacak bir konu ancak telin hangi tarafına düştüğümün bir önemi yoktu. Dünya için genlerimin toplamından başka bir şey değildim.

"Onun içeride olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordum. Yakalandığı günden beri onu görmemiştim. O gün bütün bina kilit altına alınmıştı, her birimiz sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca odalarımıza kapatılmıştık. Nihayet bir sonraki test oturumu için dışarı çıkarıldığımızda koridorun karşısındaki kapı, Cam'in odasının kapısı ardına kadar açıktı ve oda tamamen boştu.

Chris başını salladı. "İçeride. Laboratuvarın alt katında onun gibi özel insanlar için bir nezarethane var."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Omzunu silkti. "Dikkatliyimdir. Görevlilerinin kendi aralarında yaptıkları sohbetleri dinlerim ve diğer çocuklarla gerçekten konuşurum. Sen de denemelisin. Ağzını açmaya ve soru sormaya zaman ayırırsan ne kadar bilgi edindiğine şaşırabilirsin."

"Neyse ne," dedim ve ona ortaparmağımı gösterdim. "Oraya arkadaş edinmeye gitmedim."

"Fark etmez," dedi Chris ve kelimelerini etrafımızdaki, artık

yere oturmaya başlayan çocuklara yöneltti. "O tesise girmeniz imkânsız. Orası *Fort Knox** gibi."

Çocuklardan biri, yüzünde rahatsız edici bir gülümsemeyle baltasını kaldırdı. Chris başını sallayarak, "Hiçbir şansınız yok, onunla bile," dedi. "Sizi görür görmek ateş etmeye başlayacaklardır. İçerideki güvenlik görevlilerinin yalnızca elektroşok tabancası olabilir ama kuledekilerin tüfekleri var. Oraya giremezsiniz. Kimse giremez."

Nick nefes aldı, Şerif Watts'la birbirlerine bakmadan önce bana bir göz attı. "İçeri girmeyi düşünmüyorduk."

Ne olduğunu bilmek istemediğimden emin bir şekilde, "Peki ne düşünüyordunuz?" diye sordum.

Şerif Watts öne doğru çıktı ve yürürken etrafımızdaki çocukları işaret etti sırayla. "Sence kaç yaşındalar?"

Hızla yüzlerini taradım. Nick'in yaşını biliyordum, Carly'ninkini de. Diğerleri... bilmiyordum ve umurumda da değildi. "Benim yaşındalar büyük ihtimalle."

"Aynen öyle," dedi Şerif Watts. "Çarpıştığınız minibüste yalnızca dört çocuk vardı, hepsi erkekti ve tesise gidiyorlardı. Dört. Erkek."

Planlarını tahmin ederek, "Peki ya nöbetçiler?" diye araya girdim. Şerif Watts, yerde oturan çocuklarla minibüstekilerin yerini değiştirecek ve onları ön kapıdan içeri, cehenneme gönderecekti. Hepsi ne içindi? Bence hapsedilmeyi hak etmiş bir çocuğu kurtarmak için mi?

Şerif Watts, Nick ve kendini işaret ederek, "Sence neden Nick'i getirdim?" diye sordu. "Dört çocuk, bir güvenlik görevlisi ve bir şoför."

Chris, gözlerini Carly'ye çevirerek, "Küçük bir şeyi unutmuşsunuz," dedi. "Minibüste hiç kız yoktu."

Chris risk alıyordu. Minibüste kimlerin olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu ama tarih boyunca yalnızca bir kızın

* ABD'nin altın rezervinin bir kısmını barındıran askeri üs. -çn

MAOA-P testinden pozitif aldığını düşünürsek doğru ata oynuyordu.

Yaslandığı ağaçtan uzaklaştı. “Siz delirmişsiniz. Bir kızın testinin pozitif çıkması ne kadar ender bir şey, biliyor musunuz? Onun tesise gitmesi, görevlilere yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun sinyalini verecektir.”

“Anlamayacaklar. En azından hemen,” dedi Nick. “Onun adına hazırlanmış sahte belgelerimiz var. Tabii ki birkaç gün içinde öğreneceklerdir ama içeride birkaç saatten fazla kalmayı planlamıyoruz.”

“Öldüler, biliyorsunuz. O çocuklar, bizim minibüstekiler... Hepsi öldü.” Gerçek niyetlerinin bu olduğu ihtimalini görmezden gelerek başımı iki yana salladım. Şerif Watts... Carly onları, beni işe yaramaz biri olarak görüyordu. Olası bir tehdit. Bensiz dünyanın daha iyi bir yer olacağını düşünüyordu. Cam’in daha farklı olduğunu mu sanıyordu? Test sonucunun yanlış olduğunu mu? Onun hayatı bizimkinden daha mı önemliydi?

“Başlangıçtaki amacınız neydi?” diye sordum. “Hepsinin ölmesi gerektiğini mi düşündünüz?”

Sözlerim Şerif Watts’ın yüzünü beyazlattı ve o da birkaç adım geri gitti. “Beni ne kadardır tanıyorsun, oğlum?”

Omzumu silktim. “Bilmiyorum. Küçükler Ligi’nden beri sanırım.”

“Evet, yedi yaşından beri. Şimdiye dek sen ya da Tyler’ın aleyhinde bir şey söylediğimi duydun mu?”

Bir anlığına, Şerif Watts’la yaptığımız konuşmaları, koçluğunu yaptığı maçlarımızı, yaya geçidine yakın yere park ettiğim için kestiği cezaları geçirdim aklımdan. Herkes Tyler’ı ve genimizi öğrendikten sonra bizim hakkımızdaki düşüncesi değişmeyen az sayıdaki insandan biri oydu. Tesise gitmem söylendiğinde evin ön kapısından çıktığım zaman yardımcılara silahlarını indirmelerini söylemiş ve beni evden aldığı için benden özür dilemişti. İyi adamlardan biriydi ya da ben öyle düşünüyordum.

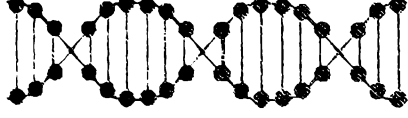
“O çocukların başına bir şey gelmesini hiç istemedim,” diye devam etti Şerif Watts. “Bana bu konuda güvenmelisin, Lucas.”

“O hâlde planınız neydi?”

Nick elindeki paketi yere koydu, ağzını açtı ve içinden örtüye benzeyen bir şeyler çıkardı. “Söylediğim gibi, içeride birkaç saatten fazla ya da onların soğuktan donmalarına neden olacak kadar uzun bir süre kalmayı düşünmüyorduk.”

“Peki şimdiki planınız ne? Tesise kayıtlı bir minibüs ya da ölen dört çocuğun belgeleri olmadan nasıl içeri girmeyi düşünüyorsunuz?” *Ve içeri girdikten sonra dışarı çıkmayı nasıl becereceksiniz?* diye ekledim içimden.

ON BEŞ

“Planımız değişmedi. Minibüste dört ocuk vardı,” dedi şerif Watts ve durup eliyle getirdiği çocukları işaret etti. “Onlar da sen ve Chris gibi kazadan kurtuldu.”

Chris güldü ve sesi ağaçların arasında yankılandı. “Güvenlik görevlilerinin *dn almayı* düşündüğünüz üniformalarının artık kullanılamaz durumda olması bir yana, bizim aramızda bir benzerlik göremiyor musun? Herhangi bir benzerlik?”

Chris’in ne demek istediğini hemen anladım. Bizi testlerin yapılacağı tesise götürür götürmez, ilk iş olarak kıyafetlerimizi almış ve yerlerine tesisin simgesini taşıyan kot pantolon, beyaz tişört ve gri kapşonlular vermişlerdi. Lanet olsun ki üzerimdeki i çamaşırında bile tesisin damgası vardı. şerif Watts’ın getirdiği çocuklar rengârenk giyinmişti ve n kapıdan geçmeleri mümkün değildi.

şerif Watts’ın neler olduğunu anlaması birkaç saniye aldı ama sonunda gözlerinde bir kıvılcım oluştu ve dudaklarından

küfür dolu kelimeler döküldü. Tesisin vereceği kıyafetleri hesaba katmamıştı. Biz gösterene kadar Chris'le aynı şeyi giydiğimizin farkına bile varmamıştı.

“Başka bir yolu olmalı,” dedi Carly. “Cam’i orada bırakamayız. Ben bırakmayacağım. Bırakamam.”

Carly’nin abisini kurtarmak istemesini anlayabiliyordum ama onu kurtarmak için kendi hayatımı feda edemezdim. “Bu mümkün değil, Carly. Bana güven, son on dört günümü orada geçirdim. Böyle bir şey olamaz.”

“Bence,” dedi Nick ve kafasında kurduğu yarım yamalak planı merak ederek ona doğru döndüm.

“Tüm alanda elektrikler kesik,” dedi yüksek sesle. “Buradan otuz kilometre kadar güneydeki trafo yandı. Onu düzeltmek ve çalıştırmak en az beş gün sürer diye düşünüyorum. Bu bize zaman kazandıracaktır.”

Trafoyu onun bozup bozmadığını anlamaya çalışarak başımı öne eğdim. Ne düşündüğümü anladı ve güldü. “Biz yapmadık. Şans bizden yanaydı sadece.”

Nereye varmaya çalıştığını anlamayarak, “Yani?” dedim.

“Düşün, Lucas. Eğer elektrikler kesikse benim tahminlerime göre alarm sistemlerinin çoğu da çalışmıyordur. Oraya gidip onu alabiliriz. Sahte belgeleri ya da minibüsteki çocukları değiştirmeyi falan unutalım gitsin. Artık bunlara ihtiyacımız yok.”

“Bu planın ne kadar berbat olduğunu bir anlığına unutalım,” diye lafa karıştı Chris. “Jeneratörleri unutuyor musun? Işıkların yanmasını sağlayan ve tellere elektrik veren jeneratörleri?”

Şerif Watts, Chris’in endişelerini duymazlıktan gelerek, “Bence Nick doğru yolda,” dedi. “Carly’ye fırtına yüzünden sizi erken tahliye ettiklerini söyledin, o hâlde elektrik kesintisinden korkuyorlardı, değil mi?”

Başımı salladım ve şerif devam etti. “Jenaratörler sadece temel hizmetleri karşılıyor. Yani sadece güvenlik görevlilerinin asayişi sağlamasına güveniyorlar. Asıl soru, jeneratörlerin enerjisini kesebilir miyiz ve ne kadar süreliğine kesebiliriz?”

“Teknik olarak, ihtiyacın olduğu kadar kesik kalabilir,” diye yanıtladı Chris. “Tabii ne yaptığını biliyorsan.”

“Peki ya sen ne yaptığını biliyor musun?” diye sordu Şerif Watts.

Chris’in yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. Geçmişi hakkında fazla bilgim yoktu. Odamızın ikimizin de uykusunu kaçırarak karanlık sessizliğinde benimle paylaşmak istediğı şeyleri biliyordum yalnızca. Konu elektroniğe geldiğinde acayip becerileri varmış ve bu, okulunun teknik bölümünün en büyük kâbusuymuş. Öyle ki okulun elektronik not sistemini ele geçirerek adını herkese duyurmuş. Bu da babasından öğrendiğı bir beceriymiş.

“Önümüzdeki hafta boyunca onları kapalı tutabilirim ama size yardım etmeye niyetim yok,” diye yanıtladı Chris ve ben rahat bir nefes aldım. Bu deliliğe katılacağını düşünmüştüm bir an.

“Senin neyin var?” diye bağırdı Carly bana. “Nasıl bize yardım etmeyi düşünmezsin? Abini onlar öldürdü sayılır. Ablamı da. Ve şimdi Cam ellerinde.”

“Ama ben ellerinde değilim,” diye çıkıştım. “Bana zarar veremediler. Testlerini geçtim. Önlere kendimi öldürmek isteyeceğim noktaya gelene kadar beni zorlamalarından bıktım. Orada akıl sağlığımı korumanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin, Carly. Hiçbir fikrin yok! Ve benden yapmamı istediğın şey,” duraksadım ve elimle Chris’i işaret ettim. “Bizden yapmamızı istediğın şey, normal bir hayat yaşama şansımızı elimizden alacak. Peki ne için? Abini kurtarmak için mi?”

“Hayır, *senin* abini kurtarmak için.”

Sözlerinden sonra sendeledim. Abimi kurtarma şansım gelmiş ve geçmişti. Duş almak üzere onu bahçede yalnız bıraktığım gün, sıcak su ve huzurlu bir on dakika için annemin ona göz kulak olayım diye yalvarmasını duymazlıktan geldiğim gün bu şans yok olmuştu. “Cam’i kurtarmak Tyler’ı geri getirmeyecek. O gitti. Ablan gibi öldü.”

Carly karşı çıkacak gibi oldu ama Şerif Watts sözünü kesti. “Siz kötü tohumlar değilsiniz, Lucas. Tyler ya da Cam de öyle değildi. Ve benim büyüdüğüm ülkede, insanları belki bir gün ya da bir *ihtimalle* kötü bir şey yapacaklar diyerek hapse atmayız.”

Şerif Watts bilmediğim bir şeyden bahsetmiyordu. Bana yaptırdıkları etiketlere ya da soktukları testlere inat, onların teorilerine hiç inanmadım. Bana soracak olursanız, kimin potansiyel bir psikopat olduğunu anlamaya çalışmanın, gözleri bağlı dart oynamaktan hiçbir farkı yoktu. İhtimaller ne kadar korkunç olursa olsun, okları atmaya devam ettiğiniz sürece hedefi vura bilirdiniz. Buradaki mesele, gözlerini diktikleri hedefin Cam olmasıydı.

“Neden birden fikir değiştirdin?” diye sordum şerife. “İki hafta önce evime gelen, beni arabasının arkasına oturtan ve toplama merkezine bırakan sendin. Bana kaçmamı söylemedin, saklanmama yardım etmeyi önermedin. Gözünü bile kırpmadan bırakıp gittin.”

“Bu doğru değil, Lucas. O zaman ihtiyacım olan şeye sahip değildim. Eğer doğum günün bir ay ya da bir hafta sonra olsaydı sana yardım edebilirdim.”

“O hâlde benim şanssızlığım.”

Şerif başını salladı ve silahını yere atıp diğerlerine baltalarını atmalarını söyledi. “Onları tanıyor musun?” diye sordu. “Sana tanıdık gelen biri var mı?”

“Hayır,” diyerek yalan söyledim. Oldukça tanıdık görünüyorlardı ama o ve Nick dışında kimsenin adını bilmiyordum.

Şerif başını salladı ve hepsi, *The Sound of Music*’in berbat bir versiyonu gibi birer birer adını söyledi.

“Kevin. Dördüncü sınıfta aynı takımda oynuyorduk. Yakalayıcıydım.”

“İkinci hat,” dedi yanındaki çocuk. “Ben Connor. Aynı takımda oynamadık ama kız kardeşin Suzie ve benim kardeşim aynı sınıftalar.”

“Yedinci sınıfta ahmağın biri ben duştayken spor salonundaki dolabımdan kıyafetlerimi çalmıştı,” dedi üçüncü çocuk. “Saatler sonra beni soyunma odasında üzerimde havluyla otururken buldun. Eve gitmem için bana beyzbol üniformanı verdin ve bunu yapan çocuğu bulup canına okudun.”

Onu hatırlıyordum. “David Reinhart,” dedi ve yanındaki çocuğa bakmadan önce gülümsedi.

“Andrew,” dedi çocuk hiç beklemeden. “Canına okuduğun çocuk benim.”

Hiçbir suçluluk belirtisi olmadan omuz silktim. Hak etmişti.

“Buradaki çocukların hepsi seni, Cam’i tanıyor,” dedi Şerif Watts. “Ve her biri sana yardım etmek için can atıyor.”

Şerif Watts’ın, tesise sızmak gibi aptalca bir şeyi yapmak için birilerini ikna etmiş olmasına şaşırarak onlara baktım. Ortak bir paydamız yoktu. Böyle bir sadakat göstermelerine neden olacak hiçbir şey yoktu. Onları tanımıyordum bile ancak benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye atmışlardı ve buradalar.

“Günlerimi uyuşturucu satıcılarını, hırsızları, çocuklarını döven babaları, karılarını döven kocaları yakalayarak geçiriyorum. İçlerinden birinde bile MAOA-P geni ya da diğer mutasyon geçirmiş genlerden yok. Birinde bile. Kasabamdaki iyi çocukları, hiçbir yanlışı olmayan çocukları toplayıp gerçek suçluları geride bırakmaktan sıkıldım.”

“Neden şimdi?” diye sordum. Vicdanının, Tyler yerine Cam sayesinde aniden sızlamasına kızmıştım. “Neden abim götürüldüğünde değil?”

“Çünkü Cam eve gelmeyecek,” diye yanıtladı Carly. “Mektup iki gün önce elimize geçti. Yaptığı şeyden dolayı, ona yaptıkları aptal testlerden dolayı eve gelmesine izin vermeyeceklermiş.”

Chris iç çekti ve içgüdüsel olarak ne düşündüğünü anladım; ikimiz de Cam’in eve dönmesinin doğru olup olmadığından emin değildik. Özellikle de yaptığı şeyden sonra.

“Benden yapmamı istediğın şeyin farkında değilsin. Bizden ne istediğini bilmiyorsun.”

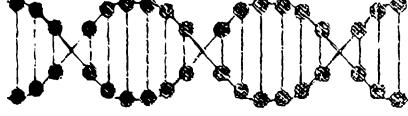
“Herkes buraya gelmek için birçok şeyi riske attı, Lucas. Sana ve Cam’e yardım edebilmek için ailelerini, arkadaşlarını geride bıraktılar.”

“Cam’e yardım etmek mi? Ona yardım etmek mi? O birini öldürdü. Onu dışarı çıkarmayı başarsanız bile onunla ne yapmayı düşünüyorsunuz?” Bunu sormayı hiç istemezdim, Carly’nin abisine karşı sahip olduğu algıyı bozmayı istemezdim ama oraya yolladığı ve dışarı çıkarmayı istediğı farklı kişilerdi. Öldürücü seviyede farklı.

Şerif Watts iç çekti ve göz göze geldik. “Cam’in böyle bir şey yapabileceğine gerçekten inanıyor musun? Senin kasabandan bir çocuğun? Carly’nin abisinin. Olivia’nın kardeşinin. Onun gerçekten birini öldürebileceğine inanıyor musun?”

“Bana üç yıl önce abimin intihar edip edemeyeceğini sorsaydın sana delirdiğini söyledim ama orada zihninle oynuyorlar bir şekilde. Yani evet. Belki buna inanıyorumdur.”

ON ALTI

“Peki ya senin aklın? Hâlâ yerinde mi?” diye sordu Carly.

Cevap vermeye tenezzül etmeden ona baktım. Aklım *yerindeydi*; son haftalarımı bunu kanıtlayarak geçirmiştım.

Sanki yaşadığım yerdeki suç istatistikleri benim için bir şey ifade edecekmiş gibi, “Beş yıl önce, Rhode Island’daki Foster’da bir saldırı, yirmi iki soygun, altı hafif suç işlenmiş ve birkaç uyuşturucu satıcısı yakalanmıştı,” dedi Şerif Watts. “Bu rakamları geçen on iki ayla karşılaştırdığımızda hiçbir düşüş yaşanmadı. Aslında rakamlar, Tyler’ı aldıkları günle birebir aynı. Ve dahası ne biliyor musunuz? O suçlardan biri bile, ne o zaman ne de şimdi, bu geni taşıyan biri tarafından işlenmedi.”

“Bu doğru olamaz,” diye mırıldandım kendi kendime. Bu programın amacı suç oranlarını düşürmek ve toplumun güvenliğini sağlamaktı ancak suç oranlarında bir değişiklik olmadıysa, eğer hapishanelerimiz MAOA-P genini taşımayan insanlarla dolup taşıyorsa o zaman...

“Ne demeye çalışıyorsun?” Soruyu soran Chris’ti. Bense sistemin işe yaramadığını bildikleri hâlde neden bizi test ettiklerini anlamaya çalışıyordum.

“Yıllarımı araştırma yaparak geçirdim, oğlum. Lucas’ın abisinin öldüğü gün, erişebildiğim bütün bilgileri toplamaya başladım. Çocukların adlarını, hangi gün götürüldüklerini ve eve döndükten sonra neler olduğunu. Yemin ederim ki size söylediğim her şey gerçek. Bu program sen ve Lucas gibi çocukların hayatlarını mahvetmekten başka bir işe yaramıyor.”

Bu konuda beni ikna etmesine gerek yoktu, ilk elden biliyordum. “Bunu kanıtlayabilir misin?” diye sordum. “Programı kapatıracak kadar kanıtın var mı?”

Tüfeğinin hemen yanına koyduğu çantaya uzandı ve bana göstermek için içinden ansiklopedi kalınlığından bir dosya çıkardı. Polis tutanakları, gazete kupürleri, dergi makaleleri... Düzinelerce “kanıt” önüme serilmişti. Yere eğildim ve içlerinden birini aldım. Ellerim öyle çok titriyordu ki okumaya çalıştığım kelimeler birbirine giriyordu. Gazete kupürünü yere bıraktım ve başka bir tane aldım, ardından bir tane daha. Her biri şerifin hikâyesini ve en büyük korkularımı doğruluyordu. Tesis, son iki yıl içerisinde hiçbir başarıya ulaşamamıştı.

Aniden öfkeleneneğimi, intikama susayarak kinleneceğimi sandım ancak hissettiğim şey tuhaf bir şaşkınlık ve umutsuzluk oldu. “Bütün bunlar...” diye kekeledim. “Tyler’ın ölümü, bana ve Chris’e çektiirdikleri... Hepsi bir hiç için miymiş?”

Şerif Watts elini omzuma koyarken yumuşak bir bakış takındı. “Bunun zor olduğunu biliyorum ama...”

İçimin rahatlatılmasına ihtiyacım olmadığı için sözünü kes-tim. “Peki bizim ne yapmamızı istiyorsun? Cam’i dışarı çıkardıktan sonra, tabii çıkarabilirsek, planın kalanı nasıl işleyecek? Sence bizi serbest bırakıp içerideki çocuklarla bağı olan tek bir şerifin sözüne bakarak tesisi kapacaklar mı?”

“Sen ne demeye çalışıyorsun? Abimi bırakalım mı? Sen eve

dönebilesin diye gelecekte test sonucu pozitif çıkacak bütün çocukları kaderlerine mi teslim edelim?" diye bağırdı Carly.

Ev. İki haftadır annemle konuşmamıştım ya da Suzie'yi görmemiştim. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca yatağымda uyumamış, bir görevlinin gözetimi dışında duş almamış ya da karşımda oturan çocuk kendini kaybedecek mi düşünmeden yediğim bir yemek olmamıştı. Evet, kız haklıydı. Evime gitmek istiyordum.

"Onu çıkarabilirsek bile aynı kişi olmayacaktır, Carly. Anlıyor musun? Abinin ne kadar kötü olduğunu biliyor musun? Ben biliyorum." Bunları Tyler'la yaşamıştım ve o kimseyi öldürmemişti bile.

"Umurumda değil. O hâlâ benim abim. İkinci bir şansı hak ediyor."

Onu başımdan savmadan önce bu çarpık düşünceyi yarım saniye kadar aklımda çevirdim.

"Anlamıyorsun işte!" diye bağırdı. "Senin abini aldılar. Tyler'ı, ablamın sevdiği tek kişiyi. Ve onun yüzünden, ona yaptıkları şeyler yüzünden ablamı da kaybettim. Jileti eline onlar vermemiş olabilir ama sonunda yaşananlar onların suçu. Ve şimdi Cam de ellerinde. Sen de ellerindesin! Tanıdığımız birini daha almak için harekete geçmeleri ne kadar sürer sence? Sevdığımız birini daha?"

Sevdığımız biri yorumu, başımı ellerimin arasına alıp onlara yardım etmeyi düşünmeme neden oldu. "Bilmiyorum, Carly. Hiç..."

Chris konuşmama izin vermeden, "Sen ne söylüyorsun?" diye bağırdı. "Onun abisi içeride. Senin değil. Benim değil. İçeriye girip onu kurtarmak istiyor. Ben onu durduramayacağım ancak bu, bahsedilen çarpık ve saçma plana dahil olacağım anlamına gelmiyor."

"Ama kanıtları gördün." Chris hepsini benimle birlikte okumuştı, ikimiz de aynı korkunç sonuca ulaşırken kelimeleri teker

teker seslendirmiştik. “Bilimsel bir deneyde kullanılan, tek kullanımlık farelerden başka bir şey değiliz onlar için.”

“Yine de benim problemim değil.”

“Yani senin abin olsaydı onu almalarına, bir tesise tıkip sana yaptıkları gibi aklını karıştırmalarına razı gelirdin, öyle mi?” diye sordu Carly.

Chris omuz silkti. “Tek çocuğum.”

“O hâlde benim için yap,” dedim. Bunu önerdiğim için kendime küfrediyordum ancak bazı görüntülerin gözlerimin önünden geçmesine hâkim olamadım. Kız kardeşimin götürülüşünü düşündüm. Erkeklerin arasında yapayalnız bir şekilde, kendi başının çaresinde bakmak zorunda kalan bir kız. “Kız kardeşim Suzie için yap.”

“Kız kardeşinin bu işle bir alakası yok, Lucas.”

“Evet var, Chris. On bir yıl sonrasını düşün Chris. Ya onu almaya gelirlerse?”

“Bu düşük bir ihtimal. Bir milyonda bir ihtimal var, bunu biliyorsun.”

“Biliyorum ama her şeyi durdurma ve onu kurtarma şansım olmasına rağmen hiçbir şey yapmadığım gerçeğiyle yaşayamam.”

“Cam’i kurtarmak için kendi canınızı tehlikeye atmanızı istemiyorum,” dedi Şerif Watts. “Bulduklarınızı onlara göstermek, ne yaptıklarını bir daha düşünmeleri ve belki de Cam’e ikinci bir şans vermeleri için onları ikna etmek üzere içeriye *girmemize* yardım etmenizi istiyorum.”

Chris, Şerif Watts’ın etrafında döndü. “Pekâlâ, diyelim ki sizi içeri soktuk, mucizevi bir şekilde kışlarınızın ön kapıdan içeri girmesine izin verdiler. Bu kanıtları kime göstermeyi düşünüyorsunuz? Duyduğum kadarıyla Dr. Tratt, geni keşfeden doktor, Washington’daki bir laboratuvara tıkılmış ve bir seneden beri de tesisi ziyaret etmemiş. Bizi izleyen bir avuç güvenlik görevlisi var ama onlar size yardım etmekle ilgilenmeyecektir. Onlar da

dünyanın geri kalanı gibi bizden nefret ediyorlar. Ve tesiste çalışan, testleri kontrol eden ve bizi önemsiyormuş gibi görünen danışman... Ona bel bağlamayı düşünmezdim."

"Anne'den mı bahsediyorsun? Anne Tremblay'den?" diye sordu Şerif Watts ve Chris başıyla onayladı. "Onu tanıyorum. Sizin kaldığınız tesisi tercih etme sebebim oydu. Yardım edecektir. Sizi bu konuda temin ederim. Yalnızca içeriye girmem ve onunla konuşmam gerek."

Güldüm. Kendimi tutamadım. Eğer Şerif, Bayan Tremblay'nin bize yardım edeceğine bel bağlıyorsa düşündüğümünden de salaktı. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Karımın kuzeni, Lucas. O iyi bir insan. Ona güvenebilirsiniz."

"Sana güvenebileceğimiz gibi mi?" diye çıkıştı Chris.

"Eğer Bayan Tremblay ailenden biriye ve söylediğin kadar güvenilirse neden böyle bir yol seçtin? Neden onu telefonla aramadın?" diye sordum.

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Sence başka bir yol olmasaydı bu çocukları peşimden sürükleyip hayatlarını tehlikeye atarmıydım?"

Omuz silktim. Eğer dürüst olmam gerekirse o an öyle olduğunu düşünmüştüm.

"Onunla iki aydır ne konuştum ne de karşılaştım, Lucas. Altı haftalık dönemler hâlinde çalışıyorlar ve bu süre zarfında dış dünyayla hiçbir bağlantı kurmuyorlar."

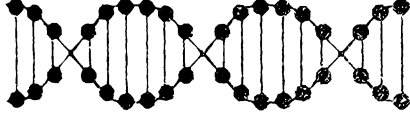
"O hâlde altı haftanın dolmasını bekle, onu aile yemeğine davet et ve kanıtları önüne ser," diye önerdi Chris. "Seni bilmem ama bu bana daha mantıklı bir plan gibi geliyor. Sence?"

Bunu daha önce düşündüğünü gösterir biçimde başını salladı. "Dentonlar mektubu aldıktan sonra her şey değişti. Görev süresinin bitmesi için dört hafta daha beklemek istemiyorum. Bir gün bile beklemek istemiyorum. Ayrıca o kadar çok gizlilik sözleşmesi imzaladı ki gördükleri hakkında tek bir kelime edecek olsa tüm ömrünü hapiste geçirebilir."

“Ne yani? Minibüse binip kanıtları ona kendi ellerinle sunmayı mı düşündün?”

“Planım buydu. Tek yol bu.”

ON YEDİ

Karanlıktı. Bulutların arkasında kalan ayın ışığı, karların üzerinde korkunç bir parıltı yaratıyordu. Chris yanımda yatıyordu, vücudunu sıcak tutmaya çalışırken zar zor nefes alıyordu. Şerifin getirdiği örtüler soğuğu kesmeyi bırak, bizi ıslak ve soğuk zeminden bile koruyamıyordu.

Vücudumun dinlenmeye ihtiyacı vardı ama aklım bunu reddediyordu. Gözlerimi her kapatışında Tyler'ın yüzü Cam'in yüzüne karışıyor, birbirine dolanmış boğazlarından bir çığlık çıkıyor ve beni birden uyandırıyor. Şerif Watts her seferinde yanıma geliyor, güvende olduğumu söylüyor ve rahatlatıcı sözler fısıldıyordu.

Tyler'ın olduğu kâbuslarla başa çıkabilirdim. Onu gözleri arkaya kaymış, kolları iki yanına açılmış şekilde, arka bahçemizdeki katlanır sandalyede yatarken bulduğum andan beri her gece bu kâbusları görüyordum. Chris'in de olduğu, Suzie'yle ilgili rüyalar beni nefessiz bırakıyordu asıl.

Chris, elleri ve ayakları bağlı bir şekilde sandalyede oturuyordu. Gözleri bağlıydı ve kulaklıktan çıkan yüksek frekansta ses kulaklarının içine doluyordu. Özgür kalmak için yalvarırken ve iplerden kurtulmaya çalışırken yüzü acıyla buruşuyordu. Yenilgiyle başı önüne düştü ve iplerini çözmek için ona doğru yürüdüm. Gözlerini çözdüm ve bana bakmak için başını kaldırdığında karşımdaki kişi Chris değil, Suzie’ydi.

“Tamam,” diye bağırarak diğerlerini uyandırdım. “Yapacağım.”

“Emin misin?” diye mırıldandı Chris.

Ne demek istediğini bilerek başımı salladım. Eğer ben kararımı verdiysem, oraya geri gitme konusunda eminsem o da tek kelime etmeden benimle gelecekti. “Eminim ancak plan sizin düşündüğünüz gibi yrmeyecektir. İki minibüs de gitti. Ve sizin ilk planınız da.”

“Seni dinliyorum.” şerif Watts doğruldu ve bana doğru yaklaştı. “Aklından geçen ne?”

“Sizin için niformalarımız yok. Ayrıca dört yeni çocukla karşılarına çıkmak kafalarını karıştırabilir.” Bunun daha fazla insanın hayatı için endişelenmeme neden olacağını ve onları da kurtarmaya çalışmama neden olmasını saymıyordum bile.

“Ayrıca bir kızın testinin pozitif çıktığından tesistekilerin haberinin olmaması mümkün değil,” diye devam ettim. “Böyle bir haberin ulusal haberlere çıkmış olması gerekir.”

“O kız, bütün bilim insanların en büyük rüyası,” dedi Chris.

Bu basit bir karşılaştırmaydı ama Chris haklıydı. “Yanlışlıkla tesistekileri onun hakkında uyarmayı unutmuş olmaları bir kenara, onu minibüsteki herhangi bir ocuk gibi içeri sokmanız imkânsız.”

Asıl sorun, ona diğerlerinden daha çok ihtiyacımız olmasıydı. Tesisteki güvenlik görevlilerinin ne kadar acımasız olduğuna şahittim ama bizden başka yol arkadaşı olmayan, zavallı ve masum bir kız n kapının dışında bırakacak kadar kötü olduklarından emin değildim.

"Ama ona ihtiyacımız var," dedim. "İçeriye girme biletimiz o."

Chris, "Yoldan aldığımız sıradan bir kızmış gibi davranabiliriz. Arabasına çarptığımızı ve mucizevi bir şekilde birlikte geri yürüdüğümüzü söyleyebiliriz," diye bir öneride bulundu.

"Aynen," dedim. Mükemmel bir plandı ve benimkine uyuyordu.

"Asla olmaz," dedi Şerif Watts ve içimdeki heyecan kıvılcımını söndürdü. "Carly'yi silahsız ve yanında ben olmadan, ona göz kulak olma fırsatım yokken içeri sokmanıza izin veremem."

"Sizin saçma planınıza uyacağım. Cam'i dışarı çıkarmayı bile deneyeceğim ama yanıma bir tek Carly'yi alırım," diye karşılık verdim. Sonra bana katılıp katılmadığını öğrenmek için kıza döndüm. Abisini geri almak için her şeyi yapacaktı. Şerif Watts ve silahları geride bırakmak dahil. "Abini çıkarmak için benim yardımımı istiyorsan bu tek yol. Benimle misin?"

Carly cevap vermeden Şerif Watts araya girdi ve "Böyle bir seçenek yok, Lucas," dedi. "Orada insanlara neler yapıldığını herkesten iyi biliyorsun. Tyler'ı toprağa verdiğiniz gün oradaydım. Dentonlar, Olivia'yı toprağa verdiği gün yanlarındaydım. Onu tek başına oraya göndereceğimi mi düşünüyorsun?"

Oluşabilecek tüm terslikleri göz önüne alarak böyle bir sonuca varmamıştım aslında. Tesis, özellikle kontrollerini kaybetme noktasına gelmeleri için testlere sokulan ergenlik çağındaki erkeklerle doluydu. Altı hafta çalışıp altı hafta izin yapan yarım düzine erkek güvenlik görevlisini saymama gerek yoktu. Carly'yi, testosteron seviyesi yüksek olan bir yere sokmak benim de göze alabileceğim bir risk değildi ancak eğer bu plan işe yaracaksa Şerif Watts'ın yapmama izin vermesini isteyeceğim şey tam da bu olacaktı.

"Sadece o," dedim şartımı yineleyerek.

"Denton ailesinde kalan tek kız o, Lucas."

Ne kadar sığ bir söz verdiğimin farkında olarak, "Başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğiz," dedim. Carly'yi korumayı bırak, bizim bile Chris'le oradan canlı çıkmamız şansa bağlıydı.

Etrafımı saran karanlığın içinde Carly'yi bulmak için elimi uzattım ve yeniden sordum. "Bizimle misin?"

"Evet. Kesinlikle."

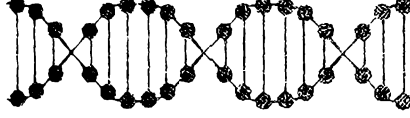
"Sadece sen, ben ve Chris olacağız. Başka kimse olmayacak. Yanımızda silah da götüremeyeceğiz. Taş bile. Orasının nasıl bir yer olduğunu hayal bile edemezsin. Cam'i çıkaracağımıza dair söz vermiyorum ama..."

"Biliyorum," diye araya girdi Carly. "Ama elimizde kalan bir tek o. Olivia'ya olanlardan sonra... onu kaybedemeyiz."

"Güzel çünkü Cam hakkında söylediklerin doğruysa, Tyler gibi onun da aklını karıştırdılarsa senden başka kimseyi dinlemeyeceğine eminim."

Şerif Watts yenilgiyle iç çekti. Planı beğenmemiştii ama bunun tek şansımız olduğunu anlamaya başlamıştı.

ON SEKİZ

İlk bir buçuk kilometreyi hiç konuşmadan yürüdük. Hepimiz kendi düşüncelerimize dalmıştık. Tanımadığım bir çocuğu kurtarmak için Carly'nin ölüm fermanını imzalamış olmaktan korkuyordum. İkinci bir şansı hak ettiğinden emin olmadığım bir çocuğun. Ve Suzie'nin geleceği... Bugünden itibaren testi pozitif çıkacak her çocuğun kaderi, botumun içine sıkıştırdığım küçük bir USB belleğe ve nefret ettiğim bir danışmanın ahlakına bağlıydı.

Chris beni kenara çekerek, "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorsun," dedi. "Ve oraya geri dönmemin tek nedeninin sen olduğunu da, değil mi?"

"Biliyorum. Teşekkürler."

"Senin için her şeyi yaparım, gerçekten ama şu şerif arkadaşını yere yatırıp akli başına gelinceye dek pataklamak istiyorum. Eğer ortadan kaybolmazsa planı mahvedecek."

Sağ tarafta, ormanın içinde Şerif Watts'ı gördüm. Bizi tesise kadar takip etme konusunda ısrarcı davranmıştı. Bir şeyler ters gidecek olursa yanımızda olmak istiyordu. Güldüm ama karşı çıkmadım. Chris ve ben bu pis işi halletmeye çalışırken dondurucu soğukta beklemek vicdanını rahatlatıyorsa istediğini yapabiliyordu.

Tesisten kurtarma ekibi çıkmış olabilir diye bizden uzakta yürüyeceğine söz verdi ancak üzerindeki gümüş parka yüzünden pek görünmez sayılmazdı. Kahrolası şey, karın üstüne kızaran bir pastırma gibi parlıyor ve dikkatimi, üzerinden geçtiğimiz kar tepelerinden alıp ona yöneltiyordu.

Chris, Carly'yi göstererek, "Onun nesi var?" diye sordu. "İnsan bir teşekkür eder."

Omuz silktim. "Gergin sadece."

"Hayır, başka bir şey var." Chris, elini koluma koyarak beni durdurdu. "Benden hoşlanmıyor. Abini kurtarmak için kendi kışımı tehlikeye atıyorum ve o, gözlerime bakıp bir teşekkür bile etmiyor. Bana soracak olursan şerifin bizi takip etme nedeni de bu. Kız bize güvenmiyor, şerif de."

Cevap vermeye tenezzül etmedim. Chris haklıydı ama bunu ona söylemenin, içinde bulunduğumuz duruma daha fazla gerginlik katmanın hiçbir yardımı olmazdı. Carly sabah beni kenara çekmişti. Chris o sırada ormanın içinde işiyor ve diğer ihtiyaçlarını karşıyordu. Carly, Chris'i geride bırakmak istiyor, bizim arabaya çarpanların o ve Nick olduğunu, benim de kazadan sağ kurtulan tek kişi olduğumu söyleyerek hikâyeyi değiştirmek istiyordu. Şerif Watts'ın da ona destek olmasına ve hatta Chris'i kendi yoluna gitmesi için minibüsün yanına bırakmayı teklif etmesine şaşırmıştım.

Carly'nin korkusunu anlamıştım. Şeytanın yuvasına doğru ilerliyordu. Korkmasaydı daha çok endişelenirdim ancak aklıma yatmayan tek şey bana güvenmemesiydi. Chris konusundaki fikirlerime inanamamasıydı. O gün ormandaki herkesin arasından sırtımı dayayabileceğim tek kişi Chris'ti. Ne Nick ne de Şerif

Watts. Chris. Ona hayatım pahasına güveniyordum ve eğer Carly de akıllıysa aynısını yapardı.

Chris'e önümden yürümesini işaret ettim. Durup Carly'nin bize yetişmesini bekledim ve "Bu sabah söylediklerimde ciddi-yim. Chris'e güvenebilirsin," dedim kızı.

"İçeriye Cam'in dört arkadaşıyla, tanıdığım altı kişiyle girecektim. Şimdi yalnızca sen varsın."

"Ve Chris," diye hatırlattım.

"Bana balık tutmayı ve araba kullanmayı öğreten abimin kurtulmayı hak etmeyecek kadar bitik olduğuna inanıyor. Ve sen de ona güvenmemi mi istiyorsun? Cam'i kurtarmaya çalışacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

Her şeyi özetlemişti. "Evet, aynen bunu bekliyorum."

Carly öyle yüksek sesle güldü ki Chris durdu ve bize dönüp susmamızı işaret etti. Ben, şerifin aptal ceketinin dikkat çekmesinden korkuyordum ama Carly resmen beş yüz metre çapımızdaki herkese seslenmişti.

Carly adımlarını hızlandırdı ve aramızdaki mesafeyi beş metreye çıkardı. Bu benim için sorun değildi. Zaten onunla konuşacak bir şeyim kalmamıştı.

Bütün ağaçlar, bütün yapraklar, bütün taşlar birbirine benziyordu. Bana kalırsa daireler çizerek ilerliyorduk ve geceyi geçirdiğimiz yerden yüz metre bile uzaklaşamamıştık. Enerji kaybediyorduk. Zaman kaybediyorduk.

Chris durdu ve dirseğini bana doğru çevirip yanına gelmemi işaret etti. "Sence buradan sola mı dönmüştük?" diye sordu. "Yol ikiye ayrılıyor. Ben minibüsteyken pek dikkat etmemiştim ve..."

Omuz silktim. Her ne kadar geyik tabelaları dikkatimi çekmiş olsa da minibüsün ne zaman nereden döndüğüne bakmamıştım. Onun kadar bilgisizdim. "Sağa," dedim yolcuğumuzu hatırlayarak. O tepeyi pencereden görebiliyordum.

"Emin misin?" diye sordu Chris.

Carly'yi yanımızda getirmenin ne kadar aptalca bir fikir olduğunu düşünüyorsam işte o kadar emindim. "Kesinlikle."

Chris başını salladı ve tek kelime etmeden yürümeye devam etti. Biraz önce Carly'yle konuştuklarımızı duymuştu ve onun hakkında ne düşündüğünü biliyordu. Kızgındı ve bunun için onu suçlayamazdım. Asıl sorun Carly'nin tavırlarına, güvensizliğine, korkusuna ve öfkesine alışmak zorunda olmasıydı çünkü dünya onun kim ya da ne olduğunu öğrendiğinde ona tıpkı böyle yaklaşacaktı.

Saatlerce sessizlik içinde yürüdük. Ayaklarımız bizi ileri götürürken etrafımızda arada sırada yanımıza uğrayan bir doğandan başka kimse yoktu. Yol tek şeride düştü, kar seviyesi öyle yükseldi ki yolun geçilebilir olup olmadığını düşünmeye başladım. Karşımızdaki kapının üstünden doğan güneşin kör edici ışığına karşı gözlerimi kırptırdım. Kapının üzerinde "Geçilmez" tabelası vardı. Tabela sallanıyordu ve ince demirin çıkardığı gıcırta etrafımızdaki ölü alanda yankılanıyordu.

Bu demir parmaklıkları hatırlıyordum. Elektrikler kesik olduğu için minibüsümüzdeki güvenlik görevlisi arabadan inip kapıyı elleriyle açmıştı. Kapıda elektrik yoktu ama olsaydı da fark etmezdi. Bir metre yüksekliğindeki bu kapı caydırıcılıktan çok uyarı nitelikteydi. Gerçek barikat buradan dört yüz metre ötedeydi ve dört bin volt elektrik yüklüdü.

"Burası mı?" diye sordu Carly.

Başımı salladım. "Şu tepenin üstünde. Bunu yapmak istediğine emin misin? Nick'i geride bırakarak ben ve Chris'le devam etmeye hazır mısın?" Eğer herhangi bir tereddüdü varsa şimdi dile getirmeliydi çünkü tesise girdikten sonra bize tamamen güvenmesi gerekiyordu.

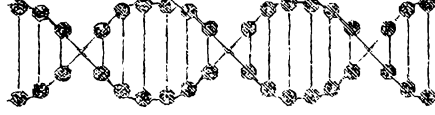
Geri çekildi. Gözlerini ormana ve Şerif Watts'a çevirdi. Şerif ve diğerleri bizim dönmemizi beklerken orada, ormanın içinde kalacaklardı.

"Carly?" Tereddüt etmesi canımı sıkıyordu. Her şeyi iptal etmeyi düşündüm.

En sonunda, “*Sana* güveniyorum,” dedi.

“Güzel.” İkinci tekil şahıs kullandığını fark etmiştim ve onun da bunu fark etmesini istedim. “Çünkü sadece sen, ben *ve* Chris olarak yola devam edeceğiz.”

ON DOKUZ

Tesis çok büyüktü. Hatırladığım gibi çok yüksek ve görkemliydi. Gözlerim etrafı tararken ilk defa etrafta ağaç olmadığını fark ettim. Doğal bir sığınak yoktu. Bir dönümlük beton arazinin üstüne demirden ve beton bloklardan yapılma bir bina vardı. Dövmüş demir ve taş uğruna canlı olan her şey sökülüp atılmıştı. Bunu ilk gelişimde fark etmemiş olmam tuhaftı.

Bizim ayak izlerimiz hariç kapıya uzanan yoldaki karlar hiç bozulmamıştı. Bana göre bunun tek bir anlamı vardı; bizi aramak için birilerini gönderme zahmetine girmemişlerdi. “Tesise giren ya da çıkan bir arabanın olmaması tuhaf değil mi?” diye sordu Chris.

“Hayır. Elektrikler kesik olduğu için bence insan sayısını azaltamıyorlar. Elektrikli kapılar olmadığına göre tehlike daha fazla demektir. İçerideki güvenlik görevlilerinin bizi bulmak yerine çocukları kontrol etmesi gerekiyor.”

Bu fikir mantıklıydı ama aynı zamanda canımı sıkıyordu.

Bulunduğumuz yerden görünen tek kapı kapalıydı. Üzerinde bir kapı kulpu ya da bir klavye yoktu. Yalnızca parmak izi tarayıcısı ve tek taraflı bir telefon hattı bulunuyordu. Sıcak bir yataktan ve dumanı tüten yiyeceklerden yalnızca birkaç metre uzakta olduğum için görmezden geldiğim soğuk kemiklerime işlemeye başladı. İçeride ne olduğu, bana ne yaptıkları ya da ne gibi yalanlar söylemem gerektiği umurumda değildi. İçeri girmek istiyordum.

“Nasıl gireceğiz?” diye sordu Carly.

Bunu pek düşünmemiştim. Sanırım ön kapıya gidip zili çalacaktık. Bizi kapıdan ayıran sıra sıra tel örgüleri işin içine katmamıştım. Ya da parmak izi tarayıcısını. Ya da bayrak sallayabileceğimiz bir pencerenin olmayışını.

Tel örgülerin tepesine yerleştirilen iki kameraya doğru yürüyerek, “Dikkatlerini çekmeliyiz,” dedim. Kameralar yere dönüktü ve yanıp sönen kırmızı ışıkları kapalıydı. Gözetleme kuleleri bile boştu. Çıkarken gördüğüm güvenlikler yerlerinde yoklardı.

“Elektrikleri boşa harcamamak için dışarıdaki kameraları kapatmış olabilirler,” dedi Chris. “İçeri girdiğimizde sistemlerini kurcalamak daha kolay olacak.”

“Evet ama içeri nasıl gireceğiz?” Tel örgülere doğru yürüyerek bir pencere, bir boşluk ya da devriye gezen bir güvenlik görevlisi aradım ama hiçbir şey bulamadım. Tek bir sincap veya buz gibi esen rüzgârda hareket eden tek bir yaprak dahi yoktu. Bağırmaı düşünüm ama duvarların on beş santim kalınlığında ve ses geçirmez olduğunu biliyordum. Sonuçta Cam, oda arkadaşının çığlıklarını üç metre ilerisindeki ben ve Chris’e duyurmadan onu boğabildiyse duvarlar oldukça kalın demektir.

Tesis tamamen kapalı olduğu için Chris’in yanına oturup beklemekten başka bir çarem kalmamıştı. Ayakkabılarımı çıkardım ve donmuş ayaklarımı yeniden ağrımaya başlayana kadar ovaladım. En azından ayaklarımı hissedebiliyordum.

Ayak parmaklarıma kan gitmeye başlayıp ağrıma dayanılmaz bir noktaya ulaştığında, “Hay sıçayım,” diye bağırdım. “Burası buz gibi.”

“Son yirmi dört saattir öyle,” diye çıkıştı Chris. “O zamandan beri neredeydin?”

Onu duymazlıktan geldim ve diğer ayakkabımı çıkardım. Çoraplarım sırlıslıkladı, gri boya ayağıma bulaşmıştı ve ayaklarım iğrenç bir görünümüne bürünmüştü.

Chris ayağımy ovalamamı izlerken, “Bunun ne kadar hastalıklı bir şey olduğunun farkındasın, değil mi?” diye sordu. “Tehlikeli olabileceğimiz şüphesiyle bizi ailemizden ve arkadaşlarımızdan koparıp buraya tıkıyorlar ve lanet olasica testlerini yaparken buradan kaçmamamız için binayı tamamen kapatıyorlar.”

“Yine de buradayız. İki muhtemel psikopat olarak yorgun ve yarı donmuş bir hâlde *dışarıda*, yerde oturuyoruz. ” Onun sözlerini tamamladıktan sonra güldüm. Bu çok ironik bir durumdu ve tamamen saçmaydı.

“Neyin bu kadar komik olduğunu anlamadım,” dedi Carly.

Chris’in kelimeleri kahkahasına karıştı. “Bizi dışarı kilitlediler,” dedi. “Toplumu bizim gibilerden korumak için bunca zaman ve para harcadılar ama biz buradayız. Siz masum kurbanlar önümüzdeyken duvarlarının dışında mahsur kaldık.”

“Sırf bir şeyleri kanıtlamak için korkunç bir hamle yapmak isteyeceğin türden bir olay, değil mi?” diye yanıtladım.

“Ne gibi?” Korku, Carly’nin ses tonuna bulaşmıştı. Ona bir şeyler yapabileceğimize dair kuşkusu kendini ele veriyordu.

“Tanrım, Carly, sana zarar vermeyeceğiz,” dedim. Esprili ses tonumun, endişesini yatıştırıp yatıştırmayacağından emin değildim. “Bizce bu komik bir durum, o kadar.”

“Yine de burada oturup gülmenizin bize bir faydası yok,” diye çıkıştı. “İçeri girmenin bir yolunu bulmalıyız.”

“Senin aklından ne geçiyor, tatlım?” Chris bilerek ağır ağır ve mide bulandırıcı bir tatlılıkla konuşmuştu. Ona kendini kanıtlamaya çalışmaktan vazgeçmişti ve varlığıyla eğlenmeye başlamıştı.

“Bilmiyorum.” Carly binanın dışını tarayarak asla bulamayacağı bir giriş aramaya başladı. “Belki arka tarafta bir pencere

vardır ya da kapıya taş atabiliriz. Elektriklerin kesik olduğunu söyledin, tellerin üzerinden tırmanabiliriz.”

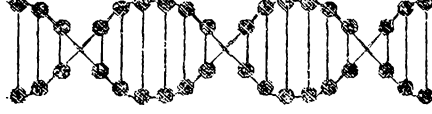
Yaslandığım tel örgülerin en tepesini işaret ettim. Yorgundum, üşüyordum ve Chris gibi ondan bıkmıştım. “Yukarıdaki telleri görüyor musun? Onlar jiletli teller. Seni ufacık parçalara ayırabilirler ama denemek istiyorsan önden buyur ve bana neler olacağını göster.”

“Benim bir şey yapmamı ister misin?” dedi Chris alaycı bir tavırla. “Mesela buna ne dersin?”

Chris ayağa kalktı ve bozulmamış kar birikintisine doğru yürüdü. Pantolonunun fermuarını indirip bembeyaz karların üzerine çişiyse “geri döndük” yazarken kahkahalarımı tutamadım. “Bu dikkatlerini çeker, değil mi?”

Kameraların kapalı olduğunu ve binada tek bir pencere dahi bulunmadığını söylemeye zahmet etmedim. Eğer Chris’in öfkesini işeyerek göstermesi kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa ve Carly’ye kendini kötü hissettirecekse onu durdurmayacaktım.

YİRMİ

Eğer Carly kaburgalarımın dirsek atmış olmasaydı tesisin kapısının açıldığının farkına varmadan gülmeye devam ederdim. Birden ayağa fırladım ve arkamı dönüp üçümüzün de ezberlediği hikâyeyi hatırlamak için beynimi zorladım. Hiçbir şey hatırlamadım. Korku, kelimelerimi esir almıştı.

Ellerimi tellere geçirdim ve öne doğru eğildim. Kapının önünde duran kişinin yüzünü seçemiyordum. Kapıdaki her kimse yüzünü dondurucu soğuktan korumak için dışarıya sırtını dönmüştü.

“Bayan Tremblay,” diye fısıldadı Chris. Gözlerim her zaman giydiği, bu bina gibi donuk ve kara olan topuklu ayakkabılara takıldığında başımı salladım.

Birkaç adımın binanın korunaklı bölgesinden uzaklaştı ve cep telefonunu havaya kaldırdı. Hiçliğin ortasındaydık, kimseye ait olmayan toprakların ortasındaki küçük varlıklardık ve o, burada telefonunun çekeceğini düşünüyordu. Aptal.

“Planı hatırlıyorsunuz, ben...”

Ben cümlemi bitiremeden Carly ön kapıya doğru koşmaya başladı. Chris ve benim yanıımızdan ayrılmaması için onu uyar-mamıza rağmen hem de.

Chris onu yakalamak için uzanırken, “Kendini öldürtecek,” diye tısladı. Parmakları kızın paltosuna takıldı ve onu öyle bir hızla çekti ki Carly sırtüstü yere düştü.

Bayan Tremblay’ın dikkatini çeken şey o ses, Carly’nin kıcı-nun üstüne yere çakılmasıyla peşinden kendi kendine ettiği kü-für oldu.

“Neler oluyor...” Bayan Tremblay elini ağzına götürdü. Yal-nuz olmadığını anladığı anda gözleri kocaman açıldı.

Bayan Tremblay benimle bir daha karşılaşmayı beklemiyor-du. Bu fikirle hissettiğim memnuniyet duygusu yüzünden gü-lümsedim. Hem de güvenliğini sağlayacak o havalı elektrikli kilitler ve elektrikli elektroşok tabancaları da yoktu.

“Lucas? Chris? Burada ne işiniz var?” Soruyu bize sormuş-tu ama bakışlarını Carly’nin üstünden çekmedi. Gözleriyle kızı baştan sonra tarayarak yarası olup olmadığını kontrol etti. Car-ly’nin elinde birkaç çizik vardı ve kıyafetleri çamura bulanmıştı ama onun dışında oldukça iyi görünüyordu.

Bayan Tremblay, kızla arasındaki mesafeyi kapattı. Ses tonu yumuşadı, avuçlarını tellere dayadığında gözlerinde tatlı bir ba-kış vardı. Bayan Tremblay’nin yüzündeki ifade nedense benim canımı sıkmıştı. Belki Carly’nin bedeninde dolaşan bakışları ya da omuzunun üstünden bana ve Chris’e attığı sert bakış beni ra-hatsız etmişti.

“İyi misin?” diye sordu sonunda. “Sana zarar verdiler mi?”

Son sorusu öfkemi kontrol edemeyeceğim bir boyuta çıkardı. Haftalarca psikolojik saçmalıklarını dinlemiştim. Bizim toplu-ma uyum sağlamamız için, kendimi şiddet yerine sözcüklerle ifadeye etme konusunda daha rahat hissetmem için bana yar-dım etmek için burada olduğuna yemin etmesini dinlemiştim.

Ve beni dışarıda gördüğü zaman aklından geçen ilk şey bir tür avcı olduğumdu. Aklına gelen ilk şey, en yakındaki kasabaya yönelip bu kızı kaçırdığımdı. Onlar için kaç tane testi geçmiş olmamın bir önemi yoktu, *ona* göre ben her zaman tehlikeli olacaktım.

Ancak bilmediği şey, buradaki masumların Chris ve ben olduğumuzdu. Mükemmel Küçük Hanım bir düzineden fazla insanın ölümünden sorumluydu.

“Ona dokunmadık,” diye çıkıştı Chris. Benim kadar kızmış görünüyordu.

Bayan Tremblay onu duymazdan geldi. Tüm dikkatini Carly’ye vermişti. “İçeri gidip görevlilerden birini çağıracağım. Merak etme, hemen dönerim. Burada güvende olacaksın.”

“Dalga geçiyor olmalı,” diye mırıldandım. Carly paltosu ve botlarıyla sıkı sıkı giyinmişti. Birkaç çizikten başka yarası ve kıyafetlerindeki biraz çamurdan başka sorunu yoktu ancak Chris ve ben enkaz gibiydik. Chris’in başında kurumuş kan izleri vardı, omzumun ağrısı beni öldürmek üzereydi ve ikimizin de üzerinde ince bir kapüşonludan fazlası yoktu ama onun endişelendiği tek şey Carly olmuştu.

Carly, iyi çalıştığımız yalanımıza bir giriş yaparak, “Bekle! Kaza oldu,” dedi. “Minibüsleri arabama çarptı ve sonra uçurumdan aşağıya yuvarlandı. Benimki de öyle.”

Chris, Carly’ye dönerek, “Sakin ol,” dedi. Planımız içeriye girmek ve hikâyemizi onlara anlatmadan önce olabildiğince uzun süre oyalanmaktı. Her şeyi anlatmadan önce Chris’le etrafa bakınabilmek ve Cam’i nasıl dışarı çıkarabileceğimizi çözmek için vakit kazanabileceğimi umuyorduk. Görünüşe göre Carly planın bu kısmını duymamıştı. Ya da kendi planını yaratıyordu.

“Bazı şeyleri içeri girdikten sonra anlat,” diye hatırlattım.

Başını salladı ve Bayan Tremblay’ye biraz daha yaklaştı. “Babamın av kulübesini bulmaya çalışıyordum ama yanlış yola sapsam olmalıyım. Sonra kayboldum ve sonra... ve sonra...” Durdu

ve gözlerini benimle Chris'e çevirdi. "Nerede olduğumu bilmiyorum. Onların kim olduğunu bilmiyorum."

"Manyak karı." Chris fiziksel olarak ağzını kapatmak için ona doğru uzandı ama ben Carly'nin hikâyeyi nereye götüreceğini merak ederek onu tuttum. Ayrıca planı işe yarıyordu. Bayan Tremblay sonunda dikkatini bana ve Chris'e çevirmişti. Yaralarımızı gördüğü zaman yüzü beyazlamıştı.

"Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu.

"Yürüdük," dedim.

Yola baktı ve benim zaten bildiğim şeyi anladı. Lastik izi yoktu, mavi ve kırmızı yanıp sönen ışıklar yoktu. Yalnızca diğer taraftan gelip pürüzsüz karın üstüne dizilen, birbiriyle uyumlu üç çift ayak izi vardı. "Kimse size yardım etmek için durmadı mı? Buraya kadar bir başınıza mı geldiniz?"

Başımı salladım. "İçeri girip yardım isteyebileceğimiz 7-Eleven falan yoktu ki."

"Buraya doğru gelen bir minibüs vardı. İçinde görev değişimine gelen üç güvenlik görevlisi ve dört çocuk vardı. Fırtına geçene kadar onları toplama tesisinde tuttuklarını düşünüyoruz. Bunu doğrulayabilirdik ama telefonlar çalışmıyor. Onların yanından geçtiniz mi? Onları gördünüz mü?"

"Hayır," diye yalan söyledim ve Carly'ye döndüm. "Yolda onların yanında geçtin mi?"

Başını salladı. Yanağının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Onları ben de görmedim."

"Peki biz?" diye sordu Chris. "Bizi bu fırtınada yola çıkarmadan önce iki kez düşündünüz mü? *Bizim*, topluma yeniden kazandırma tesisine sağ salim ulaşip ulaşmadığımızı merak ettiniz mi?"

"Hayır. Yani evet." Durdu ve mantıklı bir açıklama düşünüyormuş gibi başını önüne eğdi. "Eğer bir kaza olduğunu bilseydim sizin sağ salim oraya ulaşamadığınızdan şüphelenir ve biz-zat sizi aramaya çıkardım."

“Pekâlâ, şanslısın. Yani aramaya çıkmaya gerek kalmadı,” dedi Chris. “Biz sana geldik.”

“Diğerlerine ne oldu? Minibüste dokuz çocuk, bir güvenlik görevlisi ve bir şoför vardı.”

“Bu kadar kaldık,” dedi Chris.

“Bu kadar kaldık derken ne demek istiyorsun?”

“Onun söylediği gibi,” deyip Carly’yi işaret etti, “yalnızca üçümüz varız. Arabası minibüsümüze çarptı ve sonra yoldan aşağıya yuvarlandık. O da arabası aynı yerden yuvarlanıp minibüsümüze çarpmadan önce dışarı çıkmayı başardı. Bana soracak olursanız hepsi onun suçu. Kazayı o yaptı.”

Carly, Chris’e ters bir bakış attı ve ben gülmek için kendimi zor tuttum. Chris bana uymuş olabilirdi ama kimin suçlu olduğunun unutulmasına izin vermeyecekti.

“Chris’le ben minibüsten dışarı çıktık,” dedim. “Diğerlerini de kontrol ettik ama hiçbirisi nefes almıyordu. Carly’yi diğer arabadan dışarı sürünerek çıkarken bulduk. Chris’in de dediği gibi araba yuvarlanmadan hemen önce çıktı.”

Bayan Tremblay derin bir nefes aldı. “Yani öldüler mi?”

“Evet. Hepsi,” diye yanıtladı Chris. “Sizler ne olmasını bekliyordunuz, bilemiyorum tabii.”

Bayan Tremblay, “Bu ne demek oluyor?” diye sordu.

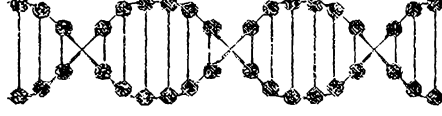
Chris tellere doğru yaklaştı ve parmaklarını tellere geçirdi. “Bir minibüs dolusu masum çocuğun böyle bir fırtınanın ortasında buzlu yollara çıkmasına göz yumdunuz. Ne olmasını bekliyordunuz?”

Bayan Tremblay cevap vermeye başladığında ona doğru ellerimi salladım. Son yirmi dört saati karın ortasında geçirmiştım. Ayak parmaklarım uyuşmuştu, omuzum bitik durumdaydı ve iki adım daha atacak olursam yorgunluktan bayılarak yere yığılacaktım. Bizi içeri alır almaz ona istediği her şeyi anlatabilirdim.

“Lütfen içeri girmemize izin ver,” diye yalvardım. “Yorgunum, üşüdüm ve tüm vücudum ağrıyor.”

Bayan Tremblay bir anlığına duraksadı ve sonra kapıya doğru yürüdü. Gözlerini üzerime çevirerek demir çerçeveye vurdu. "Özür dilerim. Ayrıca sizi bizzat aramaya çıkacağımı söyledimde ciddiyydim."

YİRMİ BİR

Odadaki yoğun ve parlak ışık göz kapaklarımı zorluyor, kafatasımı çatlatmak üzere olan baş ağrımı artırıyordu. Artık içeride, sıcak ve dışarıya göre daha güvenli bir yerde olduğumuz için beni ayakta tutan adrenalinden eser kalmamıştı. Başımı nasıl bir belaya bulaştırdığımı anlamaya başlamıştım.

“Elektriklerin kesik olduğunu sanıyordum,” diye mırıldandım. Binanın, varlığından bile haberimin olmadığı bir bölümünde, daha önce hiç görmediğim bir odada oturuyorduk. Ve elektrikler gayet iyi çalışıyordu.

Bize göz kulak olmakla görevlendirilen güvenlik görevlisi, “Öyle,” diye yanıtladı. “Jeneratörler var.”

Chris’in bu ayrıntıyı kaçırmamasını umarak, “Birden fazla mı?” diye sordum.

Bayan Tremblay bana dönmeye zahmet etmeden, “Üç tane var,” dedi. Tesisteki tek doktoru çağırmıştı ve doktor, Carly’nin yaralarına bakarken o da doktorun omzunun üstünden onları

izliyordu. Chris'in başında derin bir yarık vardı ve bacağından bizzat çıkardığı camların olduğu yerde kötü kesikler oluşmuştu. Ben dünyanın en ağır baş ağrısını çekiyordum ve ayak parmaklarım açılmaya başladığında oluşan ağrıyı çekmek yerine onları kopartıp atma noktasına gelmiştim ancak Bayan Tremblay bizimle ilgilenmiyordu. Öncelik Carly'deydi. Buradan kendi başarılarıyla çıkmaya hak kazanmış iki çocuk kanlar içinde otururken kirli bir yüzü ve birkaç çürüğü olan kız çocuğu şımartılıyordu.

Eğer biraz düşünecek olursam Bayan Tremblay'nin endişesini anlayabilirdim. Aradan geçen zamanın ardından Carly araba kazasından çıkmış biri gibi duruyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yaşlar yüzünde kurumuştı ve olduğu yerde titriyordu.

Bayan Tremblay, Carly'nin yaralarının hafif olduğuna ikna olduktan sonra, "Pekâlâ," dedi. "Olanları bir kez daha anlatın."

Carly'nin bu sefer beni dinleyip ağzını açmamasını umarak, "Anlatmayalım bence," dedim. Chris sessizliğini bozmadı. Kapıdan içeri girdiğimizden beri ne bir mimik yapmış ne de tek kelime etmişti. Ve Bayan Tremblay, hepimizi çapraz sorguya çekmeye hazır görünüyordu. Yeniden takım olmalıydık. Hemen.

Ne düşündüğünü anlamaya çalışarak Chris'e döndüm. "Ekleyecek bir şeyin var mı?"

Başını salladı ve hızla, "Yok," dedi.

"Bakın, bu önemli..."

"Zaten her şeyi söyledik," dedim lafa girerek. "Daha ne kadar basite indirgeyebiliriz, bilmiyorum. Araba minibüse çarptı. Büyük bir uçurum vardı. Yangın çıktı. Herkes öldü. İşte, daha basit şekilde anlattım. Yoksa resmini çizmemi de ister misin?" Doktorun önlüğünün cebinde duran kalemi alıp resmi çizmeye hazırdım. İnsan bedenlerinin görüntüsü, kırık cam parçaları ve kan lekeli koltuklar gözümün önünde duruyor, dışarı çıkmak için yalvarıyordu.

"Ah! Canım yandı," diye inledi Carly ve ben dahil herkes başını ona doğru çevirdi. Doktor parmaklarını temizliyordu ve kokusundan anlaşıldığı üzere tercih ettiği antiseptik etil alkoldü.

Doktor, gazlı bezi çöp kutusuna atmadan önce bir an durdu. Yaranın yeterince temizlenip temizlenmediğini düşünmüş olmalıydı. Ya da *küçük kızın canı acıdı* oyunu işe yaramıştı. “Özür dile-
rim ama kaza bayağı bir hasar vermiş,” dedi.

Chris gülümsedi ve ona masanın altından bir tekme savur-
dum. Göt herif bunun komik olduğunu düşünmüştü. “Ne?” dedi
ellerini havaya kaldırıp yalandan masum numarası yaparak.

Kapı hızla vuruldu ve elinde elektroşok tabancası olan gü-
venlik görevlisi kapıya yöneldi. Önce kapıyı dışarıyı görebilecek
kadar araladı ve sonra rahatlayıp tamamen açtı.

İçeri giren görevliyi tanımuştım. Bizim binadaki odalardan
sorumluydu; önceki gün kilit ve hava durumu hakkında konuş-
muştuk. Beni hiçbir şey yapmamam için uyaran kişiydi.

Carly’ye dönmeden önce bana ve Chris’e baktı. Gözlerinde
anlık bir acıma duygusu belirdi. Sanki kıza zarar vermişiz gibi
bir tahmin yürütmüştü.

Bayan Tremblay’ye dönerek, “Rahatsız ettiğim için özür dile-
rim,” dedi sonunda. “Bu gece için uyku düzenini kurmaya çalış-
ıyordum. Kızı nereye koymayı düşünüyorsunuz?”

Güvenlik görevlisi dünyanın en aptalca sorusunu sormuş
gibi onu başından savarak, “Kızlar bölümüne,” diye yanıtladı
kadın. “Her tesiste kızlar bölümü var. Kızlara ayrılmış üç kişilik
yerimiz olmak zorunda. Geçen ay denetimden geçtiğimize göre
hâlâ duruyorlardır, değil mi?”

“Bunu biliyorum,” diye yanıtladı güvenlik görevlisi. “Ve
evet, normal şartlarda faal durumdalar ama şu anda onun bura-
da kalması makul değil.”

“Nedenmiş?”

“Jeneratörleri, üç ya da en fazla dört gün çalıştıracak yakı-
tımız var.” Aklımdan durum hesabı yaptım. İkinci günün sa-
bahındaydık. “Süreyi uzatmak için şu anda kullanılmayan bö-
lümünün elektriğini kapatmak zorunda kaldık. Kızlar bölümü de
buna dahil.”

“O hâlde yeniden elektrik vermeye başlayın,” diye önerdi Bayan Tremblay.

Görevli alaycı bir tonla, “Kesinlikle,” dedi. “Peki binanın hangi bölümündeki elektriği kesmeliyiz? Erkeklerin kaldığı bölümdekini mi? Ya da özel alanları binanın geri kalanından ayıran kapı kilitlerini mi? Ya da Denton denen çocuğun kaldığı kameralı bölümünkini mi?”

İşte... Carly’nin abisinin hâlâ burada ve hayatta olduğu doğrulanmıştı. Chris çocuğun burada bulunduğunu iddia etmiş olsa da ben buna kuşkuyla yaklaşıyordum hâlâ. Adı güvenlik görevlisinin dudaklarından dökülene kadar bir yanım burada olmadığından şüphe etmiş, hatta bunu dilemişti.

Carly nefesini tuttu ve doğruldu. Doktordan uzaklaşıp konuşmayı daha iyi duyabilmek için kapıya yaklaşmaya başladı. Ona rolünü oynamayı unutmamasını söyleyen bir bakış attım.

Bayan Tremblay, Carly’ye bakıp iç çekti. “Başka bir yerden elektrik alma imkânı yok mu? En azından bir geceliğine? Yollar açılıp onu buradan gönderene kadar?”

Görevli başını salladı. “Eğer dış kapıların kilitli kalmasını ve alarmin kapanmamasını istiyorsan yok.”

“Onu erkeklerle yatıramayız,” diyerek sesli düşündü Bayan Tremblay. “Bu güvenli değil.”

Chris birden lafa girip, “Nedenmiş? İçimizden biri kendini kaybeder de tüm öfkesini ondan çıkarır diye mi korkuyorsun? Benim böyle bir şey yapabileceğimden mi korkuyorsun?” dedi. “Öyleyse sana söyleyecek bir sözüm var. Bunu yapmak için bayağı bir vaktimiz vardı ve ona dokunmadım bile, değil mi Lucas?”

Chris’in konuyu nereye getireceğini anlayamamış bir hâlde, “Evet,” dedim. Odaya girdiğimizden beri tek kelime etmemişti, benimle göz göze bile gelmemişti. Şimdiyse yok yere kendini kaybetmişti. “Böyle bir şey yapmazsın.”

“Kimse böyle bir şeyin olacağını...”

Chris, "Böyle bir şeyin olacağını söylüyorsun tam olarak," diyerek kadının sözünü kesti. "Bizi dışarıda gördüğün anda düşündüğün şey tam olarak buydu. Bana nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun?" Chris ayağa kalkmıştı. Ellerini yumruk yapmış bir hâlde Carly'ye doğru ilerliyordu. Ona sessizce bir şey söyledi. O kadar kısık sesle konuşmuştu ki odadaki kimse ne söylediğini anlayamazdı. Carly, Chris'e doğru hızlıca başını sallamadan önce bana bir bakış attı.

"Onlara doğruyu söyle. Sana zarar verdim mi? Sana tek bir parmağımı bile sürdüm mü?"

Carly duraksadı. Büyük ihtimalle, Chris'in ne yapmaya çalıştığına dair en ufak bir fikri bile yoktu benim gibi. "*Hayır*, Chris bana dokunmadı."

Bayan Tremblay, Carly'nin duraksadığını fark etti ve güvenliğe elektroşok tabancasını çıkartmasını işaret etti. "Lucas'ın dokunduğunu mu söylüyorsun?"

Carly ellerini yüzüne götürdü. Sanki onu derinden etkileyen bir şey yaşamış gibi yüzünü buruşturdu. Gözlerinden yaşlar süzülürdü ve titremeye başladı. Yeniden.

"Sen neden bahsediyorsun?" diyerek ayağa kalktım ve oturduğum sandalyeyi yere fırlattım. Her şeyimi onun için riske atama rağmen kendisine zarar verdiğime dair sahte bir hikâye anlatmasına sinirlenmişim. "Sana dokunmadım bile. İkimiz de dokunmadık."

Şimdi daha hararetli ağlıyordu. Küçük bedeni, fısıltılarına karışan hıçkırıklarıyla titriyor, yaşlar yanaklarından akıyordu. "Bana bağırmayı kes." Ardından Chris'e dönerek, "Bunu nasıl yaptın? Nasıl öylece durup onu izleyebildin?" diye sordu.

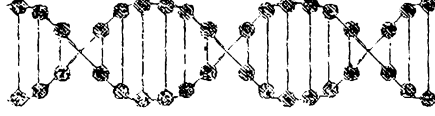
Henüz ne kadar saçma bir şey yaptığımı anlayamadan onun üzerine atladım. Ellerimi boğazına dolamak ve boğarak doğruyu söyletmek istiyordum. Ona zarar verdiğimi söylemesi beni sonuza kadar buraya kapattırabilirdi. Eve dönemezdim. Suzie'yi göremezdim. Üniversiteye gidemez, arkadaş edinemezdim. Geleceğim olmazdı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Üzerine yürüdüğümü anladı ve bana doğru bir tekme savurarak ayağını bacaklarımın arasına geçirdi. İki büklüm oldum, acıdan dolayı etrafı bulanık görüyordum. Öfkeli ve oldukça şaşkın bir hâlde uzanıp Carly'nin ayağını tuttum ve onu da kendimle birlikte aşağı çektim. Ben onun elini kavrayıp arkaya doğru bükmeden önce tırnaklarını yüzümün sol tarafına geçirdi. Acı dolu çığlığı hem kulak tırmalayıcı hem de tatmin ediciydi.

Hiç vidan azabı duymadan bileğini kırmak üzereyken güvenlik görevlilerinden biri beni geri çekti ve duvara yaptırdı. Ona karşı koymaya çalıştım, aklımdan geçen tüm küfürleri Carly'ye saydırdım. Hayatımı onun için tehlikeye atmıştım, Chris'i aynı şeyi yapması için ikna etmişim ve şimdi gelmiş yalan söylüyordu.

Gözlerimin önünde çakan flaşı görmeden önce güvenlik görevlisinin kaburgasına dirsek atmayı başardım. Bir çatlama sesi duyuldu ve ardından sırtıma büyük bir ağrı saplanıp omurgamda yayıldı. Tüm vücudum kasıldı, dizlerim boşaldı. Bağırmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Kendimi yavaşça yere bıraktım. Vücudumdaki tüm kaslar gevşerken kollarım iki yanıma düştü.

YİRMİ İKİ

Daha önce elektroşok tabancasıyla vurulmamıştım. Aslında o felç eden cihazlardan korktuğum için buradaki zamanımın çoğunu güvenlik görevlileriyle herhangi bir anlaşmazlıktan kaçınarak geçirmiştım. Çünkü elli bin volt elektriğin insan vücuduna neler yapabileceğini, kaslarının kontrolünü kaybederken insanın yerde bilinçsizce titreyeceğini biliyordum. Chris ve Carly yüzünden tesisin bodrum katındaki cam bir hücrede oturmuş, kalbimdeki çarpıntıyı umutsuzca dindirmeye çalışıyordum.

Chris benimle aynı yerdeydi ve Carly hemen yanıımızdaki hücredeydi. Görüş kabiliyetim, karşı hücreimizdeki gölgeyi tanımlayabilecek kadar iyi değildi ancak gelişigüzel bir tahminde bulunmam gerekirse o, gözde Cam Denton'ın ta kendisiydi. Son bir saat içinde yaşananların ardından bu çocuğu kurtarmaktansa burada çürümeye bırakmayı tercih ederdim.

“Neler oluyor?” Beynimin bedenimle kurduğu iletişim ancak

bu iki kelimeyi söylememe yetmişti ki bu bile canımı yakacak kadar enerji kaybetmeme neden olmuştu.

Şakaklarına masaj yaparken yüzünü buruşturan Chris, “Sessiz ol,” dedi. “Kıçımda Teksas büyüklüğünde bir yara izi var ve başım çatlamak üzere.”

Kendisine de elektrik verildiğinden mi yoksa kazanın neden olduğu yaralardan mı bahsediyordu, tam bilemiyordum ama yine de söylemeye çalıştığı şeyi anlamıştım. “Sana da mı yaptılar?”

Başını salladı. “Evet. Senin işini bitirdikten sonra bana döndüler. Kız, diğer güvenlik görevlisinin silahına yöneldi. Bu yüzden onu da aldılar.”

Carly’ye hızlı bir bakış attım. Yüzünü cama dayamış, abisinin ilgisini çekmeye çalışıyordu. Ve görünüşe göre bir tokatla geçiştirilmişti. Erkekleri şoklayıp deli kıza zarar vermemişlerdi.

“Senin için temiz kıyafet bıraktılar,” dedi Chris ve karyolanın üzerindeki kot pantolonla düz, siyah tişörtü işaret etti. “Mahremiyetin için arkamı dönerdim ama duvarlar camdan. Benim göremediğimi onlar görebilir.”

Karyolaya doğru emeklerken, “Hay sıçayım,” dedim ve kıyafetleri aşağıya doğru çektim. Carly istediği kadar bakabilirdi. Eğer elime geçecek olursa izlediği ilk ve son erkek ben olacaktım zaten.

Tişörtü başımdan geçirdim ve temiz kumaşın tenimde yarattığı hissin keyfini çıkardım. Üzerimi değiştirmek iyi gelmişti. Kendi idrarım ve kusmuğumla kaplanmamış kıyafetlerin içinde olmak güzeldi. “Neler olduğunu söyler misin?”

“Buraya geldik, değil mi?” dedi Chris. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti.

“Bunu sen mi planladın? Sen ve Carly mi planladınız?”

Eliyle yarı çıplak vücudumu ve yerde yatan ıslak kıyafetleri işaret ederek, “Tam olarak *bunu* planlamamıştık,” dedi. “Ama buraya gelmeyi, Cam’in yanında olmayı ben plandım, evet.”

Fırtına kadar karanlık bir öfke hissi içimi kapladı. Önce kimi ele geçirmek istediğimden emin olamıyordum. Onu mu yoksa Carly'yi mi? "Peki bana ne zaman haber verecektin?"

"Vermeyecektim. Seni seviyorum. Tanrı biliyor ya, sen olmasaydın buradaki ilk haftada kafayı yemiştin ama mesele bu kız olduğu zaman yumuşuyorsun. Sen istemeseydin onu yolun kenarında ölüme terk ederdim."

Nezaketimin bu konuyla ne ilgisi olduğunu anlamayarak başımı salladım.

Özrünü omuz silkerek diledi. "Aslında seni hiçbir şeyle suçlamadı. Kendi kendine bir sonuç çıkardın ve işe yaradı."

"Ne demek işe yaradı?"

"Üçümüzün de kafayı yemiş gibi görünmesi için senin kendini kaybetmen gerekiyordu. Bulduğum tek yol buydu. Ve eğer seni biraz teselli edecekse ne Bayan Tremblay ne de güvenlik görevlileri senin böyle bir şey yaptığına inandılar."

Teselli olmamıştım. Planına göre ben götümünden şoklanırken onun öylece durup izlemesi bir hayli ilginçti. "Hiç etmedi," diye homurdandım. "Yakınından bile geçmedi."

Chris, "Sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum," diye çıkıştı. "Sana yardım etmeyi kabul ettim ancak burada gerekenden uzun kalmayacağım. Buradan çıkmak istiyorum ve aşağıya inmenin en hızlı yolu senin kendini kaybetmendi."

Yerdeki kıyafetleri tekmeledim. Chris'in sergilediği beklenmedik hareketleri anlamlandıramayacak kadar öfkeliydim, canım yanıyordu ve yorgundum. Yine de berbat planının işe yaradığını inkâr edemezdim. Artık Cam'den birkaç adım uzaktaydık.

"Kız iyi mi?" Bunu neden sorduğumu bilmiyordum. İkisi de ilgimi hak etmiyorlardı.

Chris başını salladı ve yatağın üstünde, cam duvarların ardından Carly'yi görebileceği bir pozisyon aldı. "Evet. Buraya geldiğimizden beri abisini izliyor. Abisi ona bir kere bile bakmadı."

Başımla karşı hücredeki gölgeyi işaret ederek, "Bu o mu?" diye sordum.

“Evet. Ya da ondan geriye kalan. Bizi buraya attıklarından beri hareket bile etmedi. İçeriye girdimizde başını bile kaldırmadı. Ve inan bana, ölüyü bile uyandıracak kadar ses çıkartıyordun.”

Şahane. Tam da duymak istediğim şey buydu. Hayatımı, neredeyse bitmiş bir çocuğu kurtarmak için tehlikeye atmıştım.

Carly’ye döndüm. Yukarıdaki küçük performansına rağmen onun için üzüldüm. Onun yaşadığı şeyleri daha önce yaşamıştım; abimin kabuğuna bakıyor, başına neler geldiğini düşünüyordum. Tek fark, onun abisinin hâlâ bir şansı *olabilirdi*.

“Peki şimdi ne halt edeceğiz?” Kıza yardım etmeyi kabul etmemdeki tek neden Şerif Watts’ın elindeki kanıtlardı. Eğildim ve elimi ayakkabımın içine sokup bana verdiği lanet olası USB belleği çıkardım. Bana gösterdiği belgelerin hepsi bu küçük cihazın içindeydi. Yani şerif öyle olduğunu söylemişti.

Artık bir işe yarayacağından emin olmadan belleği odanın diğer köşesine fırlattım. “Bunlardan sonra ağzımızdan çıkan tek bir kelimeye dahi inanmayacak.”

Kendimizi tesisin en güvenli bölgesine kapattırmanın ne işe yaradığını merak ederek, “Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordum. “Bu akvaryumdan nasıl çıkacağımıza dair bir fikrin var mı?”

“Yukarıda söylenenlere dikkat etmedin mi?” diye sordu ve ofladım. Hayır, Bayan Tremblay’nin boş konuşmalarına kulak vermek yerine yerde kıvrınmakla meşguldüm.

Ben sessizliğimi korurken, “Kilit sistemini üç gün devam ettirebilecek kadar yakıtları var,” dedi. “Ve biz ikinci gündeyiz. Eğer doğru anladıysam ki genelde doğru anlarım, sonrasında kapılar kendi kendine açılacak.”

“Ee? O zamana kadar burada öylece oturacak mıyız?”

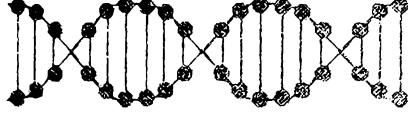
Chris, “Bana uyar,” dedi ve odadaki tek karyolaya yayıldı. Ayaklarını ileriye doğru uzatıp ellerini başının altına aldığı anda güvenli bir tesisin rutubetli bodrum katında kilit altında tutuluyormuş gibi değil de sahildeki bir hamakta yatıyor gibiydi.

Güç almak için duvara tutunarak ayağa kalktım ve kapıya doğru yöneldim. Aptal gibi tüm gücümü kapıya vererek açılıp açılmayacağını denedim.

Chris arkamdan, "On iki saat," diye seslendi. "On iki saat sonra açılacağını garanti ederim."

"Sonra ne olacak? Sanırım Cam'i alıp merdivenlerden tırmanacak ve ön kapıdan dışarı çıkacağız, öyle mi?" Bu odada, beklemekten başka bir çaremiz olmadan kilit altında otururken planımızın ne kadar kötü olduğunu anladım. Grup olarak kararlaştırdığımız tek yalan, içeriye nasıl gireceğimize dairdi. Ondan sonrasıysa... Eh...

YİRMİ ÜÇ

Uzaktan bakıldığında kuzen oldukları düşünülebilirdi ancak birbirinden birkaç metre uzaklıktaki hücrelerde dururken benzerlikleri olağanüstüydü. Aynı koyu sarı renkte saçlar, aynı donuk mavi gözler, aynı düz burun. Cam ve Carly'nin kardeş olduğunu anlamak kaçılmazdı.

Üç saat. Bizi buraya attıklarından beri üç saat geçmişti ve ben şimdiden kendimi kaybetmek üzereydim. Carly, Cam'e bakmaktan vazgeçmişti ve artık kafese tıklan bir hayvan gibi volta atıyordu. Bu kızın iki haftayı bırak, burada bir gün geçirmesine imkân yoktu. Zaten abisi de bunu başaramamıştı.

Kendini cam duvara vururken öfke dolu bir çığlık duyuldu. Yumrukları duvarı defalarca dövdü. Cam hareket etmedi, gözlerini bile kıpırdatmadı. Kızı görmezden gelmesi, böylesine acı içindeki bir kıza ufacık bir ilgi bile göstermemesi beni çok şaşırttı. Kız, dünya üzerinde sevdiğim insanların arasında sonuncu sıradaydı ama ben bile ona acımıştım.

Cam hücrelerimizde ölüm sessizliği vardı ama beynim kapanmayı reddediyordu. Zamanımın çoğunu tavana montelenmiş yuvarlak güvenlik kamerasına bakarak geçirmiştım. On hücreyi aynı anda gözetlemek üzere tasarlanmıştı.

Bizi buraya hapsettiklerinde kamera açılmıştı ve kırmızı ışık durmaksızın yanıp sönüyordu. Sonrasında kapanmıştı ve şimdi yirmi dakikada bir açılıyordu. Kısa bir süre içinde tamamen kapanacaktı.

Bütün olanlara rağmen uyumayı başarabilen Chris'e baktım. Chris'in verdiği her huzur dolu nefes sonrası, onu ince ve zavalı yastığımla boğmak ile omzunu okşamak arasında gidip geliyordum. Olanları görmezden gelme yeteneği beni hem etkiliyor hem de korkutuyordu.

"Kalk!" diye bağırdım ve ayağımla karyolayı dürttüm. Pek duyulmayan bir şeyler mırıldandı ve yana doğru döndü. Uyanıldığını anlamıştım. Nerede olduğunu anladığı için nefes alıp verışı değişti, vücudu gerildi.

Oturmak için ayaklarını yana doğru ittirirken, "Kapıların açılacağından ne kadar eminsin?" diye sordum.

"Çok eminim," diye yanıtladı ve kenara çekildi. "Hiçliğin ortasındaiken o canavarları yakıtla çalıştırıyor olmalılar. Ve kırmızı konteynerleri bittiği zaman hiçbir şeyi çalıştıramayacaklar. Neden sordun?"

"Bir şey olduğu için değil. Sesli düşünüyorum." Yan komşularımız Jenkinslerin jeneratörleri vardı. Fırtına çıktığında ve elektrikler kesildiğinde onu çıkarıyorlardı. O kadar yüksek sesle çalışıyordu ki bütün gece uyuyamıyordum. Jeneratörün dışarıda olması aklımı kurcalıyordu ve Chris'in jeneratörleri kurcalamak için buradan çıkabileceğinden emin değildim.

"Jeneratörler dışarıda, değil mi?" diye sordum ve Chris başını salladı. Ön kapıda kocaman demir kutular gördüğümü hatırlamıyordum. Tesisin etrafını dolaşmamıştım. Arka tarafta da olabilirlerdi.

“Kimseye gözükmeyen buradan nasıl çıkmayı düşünüyorsun? Hatta daha da iyisi, geri nasıl döneceksin?”

“Dönmeyeceğim,” dedi ve olduğum yerde kalakaldım. Ve ilk defa, elektrikleri kestikten sonra kaçıp beni kendi başıma bırakabileceğini düşündüm.

Endişelendiğimi anladı ve güldü. “Sakin ol, Lucas, seni burada yalnız bırakmayı düşünmüyorum. Benim nasıl biri olduğumu sanıyorsun? Ayrıca jeneratörleri bozmama gerek yok. Hepsi bir akım tuşuna bağlı. Tek yapmam gereken o tuşu kurcalamak fakat söylediğim gibi kısa zaman sonra yakıtları bitecek ve sorun ben bir şey yapmadan çözülecek.”

Yarım yamalak planını benimsemiş bir şekilde uzanmak için geri gitti ama onu durdurdum. “Peki kapıların üstündeki ışıklar?” diye sordum. Saatlerdir olası planları düşünüyordum ama hiçbirini içime sinmiyordu. “Onların kendi pilleri var, değil mi?”

Chris başını bodrum kapısına doğru çevirdi. Kapının üstünde, iki tarafına da ışıltak asılmış bir çıkış tabelası vardı. “Evet, onların pilleri var. Ana akım kesildiğinde onlar devreye girecek.”

“Ne kadar süreliğine?”

“Bilmiyorum. En az altı, en fazla on iki saat.” Durdu ve yukarı baktı. Hücremizin tavanında bir-bir buçuk metreyi aydınlatacak şekilde asılmış bir acil durum ışığı vardı. Görüldüğü kadıyla on cam hücrede de asılılardı.

“Peki o zamana dek elektriğin gelme ihtimali kaç?”

Chris omuz silkti. “Buraya gelirken devrilmiş birkaç ağacın ve en azından bir elektrik direğinin yanından geçtik. Ayrıca Nick de söyledi, trafolardan biri arızalanmış. Onu onarmak birkaç gün alır. Elektriklerin kısa bir süre içinde geleceğini sanmıyorum ama kesin bir sonuç istiyorsan...”

Kesin bir sonuç istemiyordum ama yüzde kırk ila altmış oranında bir şeyler içimi rahatlatırdı. “Eğer ana elektrik paneline ulaşabilirsen buraya gelen elektriği sonsuza kadar kapatabilir misin?” Evet demesini umuyordum ancak şu durumda belki bile içimi rahatlatmaya yeterdi.

“Kesinlikle.”

“Peki acil durum ışıkları?” Kapılar ve koridorlar Noel ağacı gibi yanarken buradan görülmeden çıkmak imkânsızdı. “Onları kapatmanın bir yolu var mı?”

Chris sustu ve düşünürken yüzünde boş bir ifade oluştu. “Ana akımdan kapatamam,” dedi sonunda. “Söylediğim gibi onlar kendi pilleriyle çalışıyorlar ancak bütün ampulleri tek tek yumruklamak sorunu çözebilir.”

“Yardım almamız gerekecek,” dedim. Kendi başımıza halledemeyeceğimiz kadar çok ışık vardı.

“Kimden? Herkes yukarıda. Hem bize yardım etmeleri için Nick’i ve şerifi içeriye sokmamıza karşı çıkmıştın.”

Bu kararımdan pişman olmaya başlamıştım. Carly’nin arkadaşlarının burada olması, ihtiyacımız olan dikkat dağınıklığını sağlayabilirdi. Onlar olmadığına göre halihazırda burada bulunan insanlara göre plan yapmalıydım. Bizim gibi çocuklara göre. Yabancılar için. Toplumun, içgüdüsel olarak gelecek Charles Manson olacağına inandığı insanlara göre.

Kendi önerimi destekleyerek, “Yukarıdaki çocuklara ulaşmamız gerek,” diye açıkladım. “Acil durum ışıklarını kapatabilmemiz için onların güvenlik görevlilerinin dikkatini dağıtması gerek.”

Keyifle gülümsedi. “Katılıyorum ama önce buradan çıkmamız gerekiyor.”

Maalesef ki planım burada suya düşüyordu. Ayağa kalktım ve kıpırdamayacağından emin olarak kapıyı bir kez daha zorladım. Merdivenin yanındaki iki boş sandalyeyi gördüğümde, “Sence burada güvenlik görevlisi olmaması tuhaf değil mi?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Chris başını sallayarak. “Yukarıda ne yapacağı belli olmayan bir yığın çocuk var ve bizim burada sorun çıkarma ihtimalimiz sıfır. Yukarının güvenliğine öncelik tanımları mantıklı geliyor.”

“Ama o...”

Sustuğum için Chris araya girdi ve “Deli mi?” diye sordu. Çenesini kaldırarak Cam’in hücreesine doğru baktı. “Evet, aklını yitirmiş fakat bu hücreler oldukça güvenilir. Yukarıdaki odalarımızdan daha sağlam. Birkaç saatte bir bize bakması, yemek getirmesi ve birbirimizi öldürmediğimizden emin olması için birini yollayacaklarına eminim. Jeneratörler kapandığında bir-iki kişiyi buraya dikecekledir ama o zamana kadar acele etmelerine gerek yok, değil mi? Bir yere gittiğimiz yok sonuçta.”

“Eğer yukarıdaki çocuklardan iki tanesini bile kaçma girişiminde bulunmaya ikna edebilirsek güvenlik görevlilerinin dikkatini dağıtmış oluruz. O zaman Cam’i daha rahat idare ederiz.” Hücrenin köşesine çökmüş olan Cam’e baktım. Dışarıdan bakıldığında bize karşı koyabilecek, evi gibi gördüğü köşesinden uzaklaşırken anlamsız bir şeyler mırıldanmaktan fazlasını yapabilecek gibi görünmüyordu. Ayrıca buradan kendi başına çıkabilecek gibi de durmuyordu. “Onu taşımamız gerekecek.”

Chris kendi kendine, “Bu neye yarayacak bilmiyorum,” diye mırıldandı.

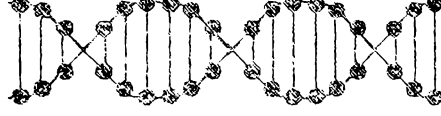
Ben de bilmiyordum fakat deneyeceğime dair Carly’ye söz vermişim ve sözümü tutacaktım. “Yukarı çıkmam lazım.”

“Yukarı çıkmamız lazım,” diye düzeltti beni Chris. “Bunu nasıl yapacağımıza dair bir fikrin var mı?”

Carly’ye baktım. Planımı ona anlatmak, duygularına hâkim olmasını ve benim planıma uymasını söylemek imkânsızdı. Ve şimdiye kadarki kaba hareketlerine bakılacak olursa benim basit yönlendirmelerimi takip etmeye gönüllü olacağına inanmıyordum.

“Seni öldürmek ve kavga dövüş sayesinde yukarıya çıkmak dışında yok,” diye yanıtladım. Tüm gün boyunca aklımdan geçen düzgün tek plan buydu. Yukarıya çıkmanın tek yolu dikkatleri üzerimize çekmekti ve burada dikkatleri çeken tek şey şiddet içeren davranışlardı.

YİRMİ DÖRT

Planımı Carly'ye de anlatma niyetiyle aramızdaki cama vurdum. Beni duymadı ve ben dikkatini çekebilmek için palyaço gibi zıplamaya başladım hızlı hızlı.

“Buradan çıktıktan sonra bizim söylediklerimizi yapma konusunda ona güveniyor musun?” diye sordu Chris. “Çünkü biliyorsun ki onun yardımı olmadan da bunu başarabiliriz.”

Artık kime güvenebileceğim konusunda emin değildim. Carly'yi pek tanımıyordum ve şimdiye kadar gördüklerim verdiğim kararları sorgulatmıştı. Ve Chris... Onu iki haftadır tanıyordum ve buraya gelmeden bir saat önce beni satmıştı. Yine de burada birlikteydik. Bu yerdeki tek ortaklarım onlardı. Ben bile sorun çıkarabilirdim.

“Pekâlâ. Her şeyin üstünden bir kez daha geçelim. Bana vuracaksın, yaralanmış gibi yapacağım ve sonra kameradan bizi izleyen güvenlik görevlilerinden birinin beni kurtarmak için aşağıya inmesini bekleyeceğiz,” dedi Chris.

Başımı salladım. Planımız buydu. Ne kadar kötü olsa da elimizden bu geliyordu. Ayrıca rol yapmasına gerek kalmayacaktı, yumruğumun canını yakacağından emindim. Yukarıdaki numarasının karşılığı bu olacaktı.

“Sence güvenlik görevlileri, iki hafta boyunca aynı odada kalıp neredeyse tartışmayan ikimizin, herhangi bir psikolojik baskı altında olmadan birbirimize düşmesinin tuhaf olduğunu düşünmeyecekler mi?”

“Belki,” diye mırıldandım. Hiç umurumda değildi. Tek istediğim birimizin yukarı çıkmasını sağlamak için anlık bir dikkat dağınıklığı yaratmaktı.

Duvardaki saati kontrol ettikten sonra, “Ya da beş buçuk saat boyunca burada sakince oturduktan sonra hiçbir neden olmadan üzerime yürümeni tuhaf bulmayacaklar mı?”

Mantıklı bir cevap veremeyeceğim için başımı salladım.

“Ayrıca şunu unutma ki...”

“Kapa çeneni,” diye bağırdım. Planımın kötü olduğunu biliyordum ama kendime güvenim bu kadar düşükken daha fazla üzerime gelmesine ihtiyacım yoktu.

Alaycı bir yenilgi ifadesiyle ellerini kaldırdı. “Eğer başarısız olursak başımıza gelecekleri düşünmemiz ve bu konuya daha fazla kafa yormamız gerektiğini söylüyorum.”

Artık düşünme zamanı bitmişti. Çenesine kuvvetli bir yumruk indirecek kadar rahatsız olmuş bir şekilde ayağa kalktım. Derin bir nefes aldım ve nefesimi tuttum. İki haftadır içimde tuttuğum öfkeme odaklanıp kolumu arkaya doğru çektim ve sonra dikkatim tamamen dağıldı.

Küfrettim ve Carly’nin ne istediğini görmek için arkamı döndüm. Bu kızın zamanlaması çok kötüydü. Burada olduğumuz süre boyunca bizi görmezden gelmişti ve ben bir şey yapmaya kalkıştığım anda, öfkemi dışa vuracağım sırada dikkatimi çekmek için kollarını komik şekillerde sallamaya karar vermişti.

Ellerimi ne-halt-istiyorsun der gibi iki yana açtım. Kapıyı işa-

ret etti. Arkamı döndüm ve beni elektroşok tabancasıyla vuran görevlinin içeri girdiğini gördüm.

“Kahretsin.” Nefesimi verip Chris’ten uzaklaştım. “Bunun burada ne işi var? Chris’i bayılıta kadar buraya gelmemesi gerekiyordu.”

Cam hücremizi yumruklayarak, “Gidiyoruz,” diye bağırdı. “Kalkın.”

Daha önce odanın köşesine fırlattığım USB belleği aradım ve ayakkabılarımı giymeden önce çorabımın içine sokuşturdum. Kafamı kaldırdığımda güvenlik görevlisinin Carly’nin hücresinin yanında durmuş, cam duvarın üzerindeki klavyede bir şeyler tuşladığını gördüm.

Carly dışarı çıktı, göz göze geldik ve başımı salladım. İhtiyacımız olan son şey adamın üzerine atlamasıydı. Görevliye karşı hiçbir şansı yoktu ve yapacağı aptalca bir hareket planımı bitirirdi.

Dudaklarımı oynatarak, “Bana güven,” diye mırıldandım.

Carly olduğu yerde durdu. Güvenlik görevlisi bizim kapıya doğru yöneldiğinde Carly’nin bir ayağı hâlâ kendi hücresindeydi. Görevli kapımızı açtı ve içeri girdi. Bir eli, yakından tanıdığım elektroşok tabancasının üzerindeydi.

“Bunu bir kere söyleyeceğim,” diye başladı. “Üçünüz peşimden yukarı geleceksiniz. Eğer kıza doğru bir hamle yaparsan yukarıda aldığın şok, bir sonrakinin yanında parkta yürüyüş gibi kalacak. Anladın mı?”

“Çok iyi anladım,” dedim ve yanından geçtim. Yukarı çıkmak istiyordum ve eğer o benim yukarıya çıkış yolundaki tek biletimse söylediklerini yapacaktım.

“Neler oluyor?” diye sordu Chris.

“Sonunda yardım çağrısına cevap alabildik. Şu anda elektrik arızasıyla ilgileniyorlar ancak o zamana kadar güç tasarrufu için hepinizi aynı yerde tutacağız.”

Chris’in gülümsemesinde görünenden fazlası vardı. O da benim gibi adamın sesindeki korkuyu duymuştu. Bunu güç tasar-

rufu için yapmıyorlardı. Güvenlik görevlilerinin güçlerini birleştirmek için yapıyorlardı.

Görevli, duvara yaslanmamızı işaret etti. Merdivenlerden yukarıya açılan kapıyı açmaya çalışırken elleri titriyordu. Yukarıda olanları tahmin ettiğim için gözlerim içgüdüsel olarak tavana çevrildi. Endişeleniyorlardı. Güzel. Korkmaları iyiydi. Son iki haftadır neler yaşadığımızı hissetmeleri iyiydi.

Görevli kapıyı açtı ve çıkmamızı işaret etti. Chris basamakları ikişer ikişer çıktı ve yukarıda bizi bekleyen görevlinin tehditkâr bakışlarını fark ettiğinde durdu. Yalnızca birkaç basamak çıkmıştım ki Carly'nin peşimden gelmediğini anladım. Arkamı döndüm ve abisine baktığını gördüm.

Bana bakıp, "Cam," dedi ses çıkarmadan ve başımı salladım. Sorunun farkındaydım ancak nasıl çözeceğimi bilmiyordum.

Başımla Cam'in hücrelerini göstererek, "Şu çocuğa ne olacak?" diye sordum. "O gelmiyor mu?"

"Yok," dedi görevli ve Cam'in hücrelerini aydınlatan ışık dışındakileri teker teker söndürdü. Cam irkildi. Buraya atıldığımızdan beri ilk defa hareket ettiğini görmüştüm. Yine de ellerini bacaklarına dolayıp olduğu yerde sallanmanın delilik durumunda sıradan sayılıp sayılmadığından emin değildim. Bu hareketi Carly de görmüştü ve abisinin içine daha çok gömüldüğüne şahit olduğu için yüzü asıldı. Nasıl hissettiğini biliyordum. İçine düştüğü umutsuzluğun nasıl bir his olduğuna dair bizzat tecrübe vardı.

"Yukarıdaki görevli, sizi herkesin toplandığı ortak alana götürecektir," diye devam etti. "Ben burada kalıp ona göz kulak olacağım."

Carly, "Ama elektrikler gittiğinde..." diyecek oldu ancak elimi sallayarak onu susturdum. Güvenlik görevlilerinin, onun Cam'le hiçbir bağlantısı olmadığını düşündüğünü hatırlamalı ve ağzını kapalı tutmalıydı.

Ama Carly her zamanki gibi beni dinlemedi. "Onu burada yapayalnız bırakamazsınız."

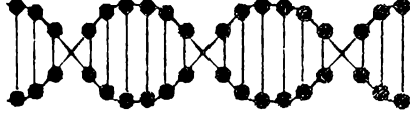
“Haftalardır burada *yapayalnız* zaten,” diye karşılık verdi görevli ve ekledi. “Hem sana ne ki?”

“Beni ilgilendirmiyor,” dedi Carly, “ama bu doğru olmaz. Yani ona bir baksana, hareket bile etmedi. Hem de hiç.”

Sesimdeki ikazı anlamasını ve geri çekilmesini umarak, “Yani? Sana ne oluyor?” diye sordum. “Sen minibüsümüzü yoldan çıkaran sırada bir kızsın. O dahil, bizden birine ne olduğu senin ne umurunda?”

Söylediklerim güvenlik görevlisinin kafamın arkasına sopa-sıyla vurmasına sebep olmuştu ama Carly sustu ve kapıya doğru yöneldi. Eğer baş ağrısı ve görevlinin ters bir bakışı, kızın duygularını kontrol altına almasını sağlayacaksa bunu seve seve yeniden yapardım.

YİRMİ BEŞ

Son basamağı da çıktım ve Chris benim üzerimden arkamdaki Carly'ye baktı. "Sadece üçümüz," dedim ve Chris yeni bir plan bulmaya çalışırken tırabzanları sıkı sıkı tuttu. Ve eğer benimle aynı şeyi düşünüyorsa planı Cam'i dışarı çıkarmayı kapsamıyor demekti.

Bizi götürdükleri oda ağızına kadar doluydu. On iki çocukla beş nöbetçi, bir doktor ve Bayan Tremblay, çalışanların dinlenme odası gibi görünen bir yere tıkılmıştı. Etrafa saçılmış birkaç sandalye, bir koltuk, küçük bir buzdolabı ve çalışıp çalışmadığından emin olamadığım bir televizyon vardı.

Çocuklar odanın dört bir yanına dağılmıştı. Çoğu ikili ya da üçlü gruplar hâlinde oturuyorlardı. Özellikle bu şekilde gruplandırılmış gibi görünmüyorlardı; daha çok kendi içlerinde gruplaşmış gibiydiler. Gruplara ayrılma ve kendilerine yandaş bulma ihtiyaçları beni rahatsız etti. Güvenlik görevlilerinin on-

lara elektrik kesintileri hakkında ne söylediğini merak ettim. Bizim hakkımızda da.

Biz kapıdan girerken içerideki bütün kafalar bize döndü, bütün gözler Carly'nin üzerine çevrildi. Carly bana yaklaştı, adımları neredeyse görünmezdi ancak Bayan Tremblay onu gördü ve köşedeki yerinden doğruldu. Carly'ye doğru yürürken anlayışlı bir gülümseme takındı.

"Yanımda beş güvenlik görevlisi ve bir doktor var. Sana kimse zarar veremeyecek, söz veriyorum," dedi ve Carly'yi odanın ortasına çekmeye çalıştı.

Carly yanımdaki çocuğa ve sonra yine bana baktı. Gözlerinde dile getiremediği bir korunma yakarışı vardı. Önceki saatlerde sergilediği şovun devamını düşünmemiş ve buradan canlı çıkma şansının Chris'le bana bağlı olduğunu unutmuştu. Açıkça geri çekilerek onu tek başına bırakmakla tehdit etmek istedim ancak bunu yapamazdım. Yapmazdım. Ona yapmazdım. Kimseye yapmazdım.

Uzanıp elini tuttum ve bir tepki vermesini bekledim. Şimdiye kadar hareketlerini tahmin edememiştim. Bana güvenip güvenmediğini, beni otobüsün altına itip itmeyeceğini kestiremiyordum. Bir saniye geçti ve sonunda elimi sıkıp parmaklarını parmaklarıma doladı.

Bayan Tremblay şaşkınlıkla sessizleşti. Gözlerini kırıştıarak boş bir ifadeyle ellerimize bakarken söyleyecek hiçbir sözü yoktu ilk defa.

Chris'in topuğuna vurdum. Kendini odayı incelemeye o kadar kaptırmıştı ki Carly'nin paniğini fark etmemişti. Benim elimi tutan eline bir kere bakması, ihtiyacı olan tek ipucuydu. Carly'nin önüne geçip herkesin görüşünü kapattığında, "O bizimle," dedi.

Bayan Tremblay, Chris'in yanından geçmeye çalıştı ama çocuk onu engelledi. Kadın pes ederek elini kaldırdı ve Carly'nin öne çıkmasını işaret etti. Carly'yle aramızda yalnızca birkaç san-

tim vardı ama kız hızla bu mesafeyi kapattı ve vücudunu benimkinin arkasına hizalayarak benden başka kimseye güvenmediğini gösterdi. *Tanrı'ya şükürler olsun. Sonunda.*

Chris yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Dediğim gibi," diye tekrarladı, "o bizimle."

Bayan Tremblay'nin yüzünden binlerce düşünce geçti ve sonunda kuşku dolu bir ifadeye büründü. Carly'nin korkmuş kurban rolünden bizi koruyucuları olarak görmeye geçmesi mantıksızdı. Hepimiz için.

Elimi Carly'nin elinden çektim ve omzuna dokunup onu Chris'le aramıza aldım. Buradaki çocukların ona dokunacağını sanmıyordum, birçoğu dağıtılan kartlarla eğlenmeye başlamıştı bile. Beni endişelendiren güvenlik görevlileriydi. Öngörülemez bir şekilde davranıyorlardı ve tetiği çekmeye her an hazırlardı. Altı haftalık dönemlerle çalıştıklarını söylememe gerek yoktu. Bahar başından beri gördükleri tek kadın, pek gösterişli sayılmayan Bayan Tremblay'ydi.

Hepimiz odanın içinde aynı anda ilerledik. Çocukların yüzlerini tarayıp tanıdık birilerini aradım. Chris'e, "Ayakkabılar," diye fısıldadım. Tesisin damgasın taşıyan kot pantolonları ve tişörtleri giiyorlardı ama ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmışlardı.

"Güvenlik görevlileri, Nike ayakkabılarını kendilerine karşı bir silah olarak kullanmalarından korkmuş olmalı," diye yanıtladı Chris.

Koltukta oturan görevlilerden biri kalktı ve ellerini uzattı. "Ayakkabılar ve çoraplar," dedi.

Geri çekildim ve çorabımın içindeki USB belleği ayak parmaklarımın arasına aldım. Ayakkabılarımın ayağımda olması gerekiyordu. En azından Bayan Tremblay'yle yalnız görüşme fırsatı yakalayana kadar. "Mümkünse ayakkabılarımı vermek istemiyorum. Ayaklarım yeni yeni kendine gelmeye başladı."

Görevli karşı çıkacak gibi oldu ama doktor sözünü kesti. "Tanrı aşkına, Charles. Bırak kalsın ayakkabıları. Sahi, onlara götürmeni söylediğim ısıtıcıları ve et suyu çorbasını götürdün mü sen?"

Güvenlik görevlisi başını salladı ve koltuğa geri döndü. Doktorun dediklerini getirmemiş olması umurumda değildi. Korku ve öfke beni oldukça sıcak tutuyordu.

Duvarın önünde yere çökerken Chris, "Kapının önüne bir, her köşe başına birer güvenlik görevlisi," diye fısıldadı. Onu tanıdığım kadarıyla burayı özellikle seçmişti; hem kapıyı hem de odadaki herkesi görebiliyorduk.

"On iki çocuk," dedim yeniden sayarak. "Neredeyse ikiye bir. Bu oranı sevdim."

"Eğer Cam'i sayarsak on üç," diye ekledi Carly.

Sesindeki bulanık umudu anlamıştım. Bir şekilde Cam'in mucize eseri oradan çıkacağını ve hatıralarındaki abisi olacağına inanıyordu. Öyle olmayacaktı. Buna hayatım üzerine yemin edebilirdim.

"Buradan çıkabilsek bile aynı olmayacağını biliyorsun. Senin hatırladığın Cam, sana araba kullanmayı ve balık tutmayı öğreten Cam artık gitti. Hem de büyük ihtimalle sonsuza kadar."

Karşı çıkmadı. Tam aksine, "Tyler öyle miydi? Eve ilk döndüğünde böyle mi davranıyordu?" diye sordu.

Tyler içe kapanmıştı ve herkesten uzaklaşmıştı ama hâlâ oradaydı. Olivia'yla konuşuyor, düşüncelerini günlüğüne yazıyor ve hatta soru sorulduğunda beden diliyle cevaplıyordu. Teknik olarak sadece bir kere kendini kaybetmişti. Evdeki üçüncü gününde uyanık olduğu sürenin tamamını odasının penceresinden dışarı bakarak geçirmişti. Annem dışarı çıkmak, mangal yakmak ya da arka bahçede oturup hava almak isteyip istemediğini sorduğunda annemin üzerine yürüdü, odasını dağıttı ve her yeri yıkıp geçti. Olivia sonunda onu sakinleştirmiş ve kendisini neyin heyecanlandırıldığını anlatmaya ikna etmişti. Olivia'ya göre açık alan ve temiz hava ödünü patlatmıştı. Dört duvara ve karanlığa ihtiyacı vardı. Kendini güvende hissetmek için kafes hissiyatına sahip olmalıydı.

Fakat Cam... Evet, Tyler'ın Cam'le alakası bile yoktu.

“Tyler eve döndüğünde daha farklıydı,” dedim. Bu doğrudu. Doğrunun hafifletilmiş bir versiyonuydu ama nihayetinde doğrunun ta kendisiydi.

“Sence Cam de kendini öldürecek mi?” Buraya geldiğine pişman olup olmadığını, abisini azıcık da olsa gördükten sonra neye bulaştığını sorgulayıp sorgulamadığını merak ettim.

“Bilmiyorum. Belki.” Tanrı biliyor ya, son iki hafta içerisinde bir ya da iki kere bunu ben de düşünmüştüm ki onlara göre ben testlerini geçmiştim. Akli dengem yerindeydi.

“Eğer onu eve götürebilirim, belki arkadaşlarını ve Şerif Watts’ı görürse işler değişebilir. O iyileşebilir.”

Kalan azmini yıkmak istemeyerek, “Belki,” dedim bencilce. Carly’nin plana sadık kalması gerekiyordu, güçlü ve hızlı olmalıydı. Yoksa Cam’in değil, onun hayatı tehlikede olacaktı.

Chris, Carly’ye doğru eğildi ve omzuma dokundu. “Bu çocukları tanımıyorum, sen tanıyor musun?”

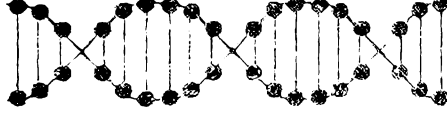
“Hayır. O kadar uzun zamandır burada değiller.”

“Onları planımıza nasıl dahil edeceğimize dair bir fikrin var mı?”

Başımı salladım. Ne kadar ince dokursan doku, bu çok hassas bir noktaydı. Çocuklardan biri buradan kaçmak için bu fırsata atlayabilirdi ve diğeri onların gözüne girmek için bizi Bayan Tremblay’ye ya da güvenlik görevlilerinden birine şikâyet edebilirdi. Tam karşımızdaki çocuğu işaret ettim. Buraya geldiğimizden beri bizi izliyordu. Bir bize bir de kapıya bakıyordu. Ya bizden korkmuştu ya da dışarı çıkmanın bir yolunu arıyordu. İsteddiği her neyse onun iyi bir başlangıç olacağını düşündüm.

Çenemle çocuğu işaret ederek, “O,” dedim. “Bence onunla başlayalım.”

YİRMİ ALTI

Huzursuz görünen çocuğun yanına oturarak, “İlk haftanı sağ salim atlatmana yakışan bir kutlama değil bu, değil mi?” dedim. Yalnızdı. Oda ne kadar kalabalık olursa olsun, kendine ıssız bir ada yaratmayı başarmıştı. “Bu arada ben Lucas.”

Adını söylemedi. Ona doğru uzattığım elimi sıkmadı. Yalnızca başını salladı. “O Chris, kız da Carly,” diye devam ettim. Gözlerini kaldırıp ikisine de baktı ve sonra yeniden yerdeki karelere döndü.

Bir dakika boyunca yanında oturup yerdeki taşlara diktiği gözlerini izleyerek neden bu çocuğu seçtiğimi sorguladım. Onda hoşuma giden, kendimle bağdaştırabildiğim bir şey vardı. Bu belki içe kapanık olması ya da adımı sormaya bile yeltenmemesiydi. Kendini kontrol et. Ne söylediğine ve ne yaptığına dikkat et. Buraya arkadaş edinmeye gelmedin. Hayatta kalmayı başaracak ve sonra dışarı çıkacaksın. Buraya geldiğimde planım buydu. Bana kalırsa onununki de böyleydi.

“Oda arkadaşın hangisi?” diye sordum. Hepimizin oda arkadaşı vardı; bu test sisteminin bir parçasıydı. Sıkışık odalar, bayıltıcı sıcaklıklar ve günün sonunda birbirimize yüklenmemizi sağlayacak kadar adrenalin. Hepsi en ağır koşullarda, zorla iletişime geçmemiz için gibiydi.

Parmağını tek kişilik koltuğa doğru uzattı. Üzerinde neredeyse yüz elli kilo ağırlığında bir çocuk uzanmış, yatıyordu. Eğer o çocuk benim oda arkadaşım olsaydı, ben de onu yanında pek dolaşmazdım.

“Adın var mı?”

“Var,” diye mırıldandı ama adını söylemedi.

Güldüm. Çocuk iyiydi, benden daha iyiydi.

Bu çocuk hakkında yanılmadığıma inanarak, “Şuradaki kızı görüyor musun? Benimle birlikte içeri gireni?” diye devam ettim. “O buraya ait değil ve benim onu dışarı çıkarmam gerekiyor.”

“O hâlde burada ne işi var?” Hafifçe doğrulması yüzümü güldürmüştü. Tahminime göre geride bıraktığı bir kız kardeşi ya da bir kız arkadaşı vardı ve onun Carly’nin yerinde olduğunu hayal etmişti.

Önceden prova ettiğimiz yalanımıza giriş yapmak üzere, “Bizi yeniden topluma kazandırma tesisine götürüyorlardı. Yeni bir grup çocuğun geleceğini ve bizim yataklarımızı kullanacağını söylediler,” dedim. “Hava kötüydü ve... kaza yaptık. Onun arabası, bizim minibüsümüze çarptı ve bir tek biz hayatta kaldık.”

“Ve siz de onu buraya mı getirdiniz?” Konuşmasından anladığım kadarıyla ya inanmamıştı ya da hâlimizi küçümsemişti. Her iki türlü de ona olan ilgimi artırdı.

“Bildiğim en yakın korunaklı yer burasıydı. Ayrıca hava durumunun pek yardımcı olduğu söylenemez.”

Cevabıma inanmamış gibi kafasını çevirdi. Onu kaybetmek için hemen oturuşumu değiştirdim. Gerçeği perdeleyerek, “Buraya neden ya da nasıl geldiği önemli değil, burada olması önemli. Yollar kapalı ve birkaç güne kadar açılmayacağını söylediler,” dedim. “İçeri girdiğinde güvenlik görevlilerinin ona nasıl

baktığını görmüşsündür. Burada birkaç gün değil, bir gün bile geçirebileceğinden emin değilim.”

Benim sorunum değil der gibi omuz silkti.

Onun sorunu değildi ama ben bunu tersine çevirmek üzereydim.

“Buradan çıkmanın nasıl bir şey olduğunu düşündün mü hiç? Eve dönmenin ve her şeyi arkada bırakmanın nasıl bir his olduğunu? Yeniden başlamanın ne demek olduğunu?” Onu böyle yemlediğim için kendimi kötü hissettim ancak teşvik edilmeden Carly’ye yardım etmeyi düşünmeyecekse ve biraz fedakârlık yapmayacaksa bana başka çare bırakmıyordu.

Çocuk ilgisini belli ederek bana baktı. “Sence bu mümkün mü?”

“Mümkün olduğunu biliyorum. Ben dışarı çıktım ve yeniden içeri girdim. İnan bana, bu mümkün.”

“Peki nasıl?”

Çocuğun ne kadar şey bildiğini merak ederek bir dakikalığına durdum. “Sence neden odalarınızda kilit altında tutulmak yerine burada oturuyorsunuz? Yani elektrik kesintisi olduğunu biliyorum ama anahtarlı kilitler gayet iyi çalışıyor.” Güvenlik görevlisinin bana söylediği şeyi yinelemiştim.

“Bu bir test,” dedi çocuk hiç düşünmeden. “Daha büyük bir grup içinde nasıl davrandığımızı ve hangimizin daha önce kendini kaybedeceğini görmek istiyorlar.”

Başımı salladım. Bütün bunlar Bayan Tremblay’nin uydurmasıydı. Hepsini hizada tutmak için bunun bir değerlendirme olduğunu söylemişti.

“Binanın elektriği kesildi. Buradan seksen kilometre ötedeki bir trafo yandı. Onu tamir ettikten sonra bir düzine kadar elektrik direğini de düzeltmeleri gerekecek.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Hafızasını tazelemek üzere, “Minibüs. Kaza. Kızla buraya kadar yürüdük,” dedim. “Birkaç saat içinde buranın elektriğini sağlayan jeneratörler de kapanacak. Sizi... Bizi dış dünyadan

ayıran tek şey onlar. Kilitler, elektrikli teller, hiçbir şey kalmayacak.”

“On ikiye karşı beş,” diye mırıldandı. Doktoru ve Bayan Tremblay’i saymaması çok tuhafıma gitmişti. Sanki onların silahsız olduğunu ve hiçbir tehlike oluşturmadıklarını biliyor gibiydi.

Ne demek istediğimi anladığına sevinerek, “Aynen,” dedim. “Basit bir karşılaşma.”

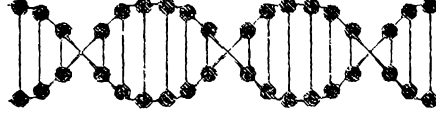
Bizi buraya çıkaran güvenlik görevlisini işaret etti. “Ben onu istiyorum.”

O görevlinin çocuğa ne yaptığını, onun dikkatini çekmeyi nasıl başardığını merak ettim. Yine de dikkat dağıtmada başarılı olduğu sürece hangisini almak istediği umurumda değildi. “O senindir, dostum.”

Ayağa kalktım, gözlerimle odadaki diğer hedefimi aramaya koyuldum. Bizim tarafımızda birinin olması güzeldi ama arkamıza alabileceğimiz birkaç kişi daha olursa kendimi daha iyi hissedecektim. Chris’in ilerisinde oturan üç çocuğa odaklandım. Kart oynuyorlardı ama benim gözüme takılan çocuk, bir sonraki ele kadar bekleyecekmiş gibi kartlarını kapalı bir şekilde yere koymuştu.

“O olmaz,” deyince deminki çocuğa döndüm. “Eğer başkalarının da yardımını istiyorsan o çocuktan uzak dur. Onlara sor.” Bakışlarını takip ettiğimde tıpatıp birbirine benzeyen ve gözlerini birbirine dikmiş iki çocuğu gördüm. İkizler. Akıllıca bir seçimdi. Kardeşler birbirleri için her şeyi yaparlardı. Bunu biliyordum çünkü buraya gelme nedenim buydu. “Adım Ryan bu arada. Ryan Banks.”

YİRMİ YEDİ

Ryan sayesinde ikizleri kolayca ekibimize dahil ettim ve odanın diğer ucundaki yorgun görünümlü çocuklara yöneldim. O yorgunluğu hatırlıyordum: alarmlar, ışıklar ve her zaman uyanık olma ihtiyacı. Zihinsel yorgunluklarının fiziksel durumlarını etkilememiş olmasını, yüzlerindeki korku ve yorgunluğun, içlerindeki ümitsizliğin yanında güçsüz kalmasını umuyordum. Yine de çok önemli sayılmazdı. Tek istediğim kısa süreli bir arbede çıkarmaktı.

Chris'in yanına otururken, "Beş," dedim. "Sence beş kişi yeter mi yoksa daha fazlasına ihtiyacımız olur mu?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Carly. Ben ekip oluşturma görevini yerini getirirken Chris'e ona yeni planımızı açıklama görevini vermiştim. "Burada oturup elektriklerin gitmesini bekleyeceğiz, peki ya sonra? Beş çocuğun güvenlik görevlilerini meşgul edecek kadar gürültü çıkarmasını dileyeceğiz? O kaos ortamında yakalanmadan dışarı sızabilmeyi mi ümit edeceğiz?"

Başımı salladım. Maalesef söyledikleri doğrudu.

“Sonra seninle ben Cam’in yanına giderken Chris de şalteri kapatacak.”

“Şerifin verdiği dosyaları Bayan Tremblay’ye götürmeliyim. Onu unutma,” diye ekledim. Abisini dışarı çıkarmaya her şeyden çok değer verdiğine emindim.

Fikrimi beğenmeyerek, “Tabii, dosyalar,” dedi. “Peki konuştuğun insanların bize yardım edeceğinden emin misin?”

“Onlara güvenmekten başka şansımız yok. Güvenlik görevlileri bizim tarafımızda değil ve Şerif Watts, Bayan Tremblay’ye güvense de ben güvenmiyorum.”

“Yani biz Cam’i almaya gittiğimizde hepsini kendi başlarına mı bırakacağız?”

“Hımm, şey...” Carly’nin yüzü düştü ve hayal kırıklığı dolu yüz ifadesi kalbimi parçaladı. Ne dememi beklediğini bilmiyordum. Ona yardım etmeye ve Şerif Watts’ın dosyalarını Bayan Tremblay’ye vermeye gelmiştim. Kalanı... Onlar için yapabileceğim bir şey yoktu. “Hem onları kurtarıp hem de Cam’i çıkarmana yardım edemem. Birini seçmen lazım.”

“Bütün bunlar korkunç.”

“Buradaki işler hep böyle zaten,” dedi Chris.

Işıklar iki kere gidip geldi ve jeneratörler çalışmaya devam etmek için gücünü en aza indirmiş gibi kısıldı. Planımızdan haberdar olan beş çocuk da gerildiler ve ne yapmaları gerektiğini sorgulayarak gözlerini bana doğru çevirdiler. Chris’in omzunu tuttum. Bu, oturmalarını söyleyen bir sinyaldi.

Güvenlik görevlilerinden biri, Bayan Tremblay’ye bir elekt-roşok tabancası uzattı. Bayan Tremblay tabancayı avucuna alıp ağırlığını tarttı. Nasıl kullanacağını bilmiyormuş gibi şaşır-mış bir ifadesi vardı. Bence çok basitti. Tek yapman gereken tabancayı doğrultup tetiği çekmekti. Gerisini elektrik akımı hallederdi.

Onlardan birini elime geçirmek için her şeyi yapabilirdim. Kendimi korumak için değil, bana ateş eden görevliyi yakmak ve

değişiklik olsun diye kendi idrarında debelenmesini sağlamak için.

“Şalterin nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordum Chris’e. Aklımdan daha önceden konuşmuş olmamız gereken detayları geçiriyordum.

Başını salladı. “Hayır ancak bence bodrumda, elektrik panellerine yakın olan dış duvarlardan birindedir. Onu bulmak ne kadar zor olabilir ki?”

Tesisin büyüklüğü düşünüldüğünde oldukça zor olacaktı ancak bunu dile getirmek, korkularımı desteklemek demekti. Bana bir güvence vermesini dileyerek, “Ve Cam’in orada buluşacağız,” dedim. Cam’i dışarı taşımam gerekeceğine emindim ve Chris’in de bana yardım etmesini istiyordum. Ya da en azından beni durdurmaya çalışan olursa onu uzaklaştırması için fazladan birine ihtiyacım olabilirdi.

“Evet, planımız bu. Bodrumun başındaki merdivenler,” dedi ve Carly’ye doğru eğildi. “Söylediklerimi unutma. Lucas’ın yanından ayrılma ve söylediklerini yap. Daha fazla soytarılık yok. Yoksa seni de kendi ellerimle abinin yanına tıklarım.”

Kız, Chris’e karşılık verme fırsatı bulamadan, “Burası kararlamak üzere,” dedim. “İnsanlar yumruklarını savurmadan önce karşılarındakinin kim olduğuna bakmayacaklar. Buradaki çocuklarının çoğunun dışarı çıkmak istediğini biliyorum ve bunu yapmak için üzerimizden geçeceklerdir.”

Işıklar yeniden gidip geldi. Güvenlik görevlileri ayrıldı ve duvarlardan çekilip aramıza karıştılar. Kararsız ve korkmuş görünüyorlardı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Okuldaki edebiyat öğretmenim ne diyordu? Avcının av olduğuna dair bazı zırvalıklardan bahsetmiyor muydu? Şimdi de öyle olmuştu ve onların da bunu bildiğini hissediyordum.

Tavandaki ısıtma sistemi kapanmadan önce bir klik sesi duyuldu ve ardından elektrikler kesildi. Karanlığa gömülen oda ölüm sessizliğine büründü ancak bütün güvenlik görevlilerinin, hafif bir ışık huzmesinin belirmesini beklerken ellerini tabanca-

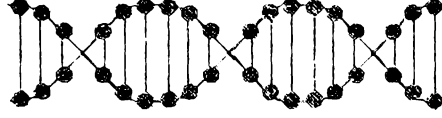
larına götürdüğünü ve gözlerini acil durum ışıklarına diktiğini bilmek için ışığa ya da sese ihtiyacım yoktu.

Chris, “Acil durum ışıklarının yanması bir dakika sürer,” diye hatırlattı.

İçimden saniyeleri saymaya başladım. Olduğum yerde durmaya çalışıyor, doğru zamanda harekete geçmeyi bekliyordum. Başımın arkasındaki duvara elimle hafifçe vurmaya başlayarak odaya dağılmış beş çocuğa harekete geçmeden önce elliye kadar saymaları gerektiğini işaret ettim. Her biri, köşelerdeki güvenliklerden birine doğru gidecekti. En çok güvendiğim Ryan, kapının önünde duran ve özellikle yüzleşmek istediği güvenlik görevlisine yönelecekti.

“Kırk iki. Kırk üç. Kırk dört.” Carly de yanımda sayıyordu. Tırnaklarını her geçen saniyeyle birlikte etime geçiriyordu. O elliye vardığında oda birbirine girdi. On beş dakikadan fazla konuşmadığım beş çocuk, kendi hayatlarını benim için, belki de asla elde edemeyecekleri özgürlük şansı için tehlikeye atıyordu.

YİRMİ SEKİZ

Genelde şansım yaver gitmezdi ama bugün elim sağladı. Kimse üzerime atlamadı ve neyse ki kimse kafasına göre planı değiştirmeye kalkmadı. Chris'in kapının üstündeki acil durum ışığının ampullerini patlatmak için otuz saniyesi vardı. Karanlık ve onun eşliğinde oluşan korku olmadan şansımız devam etmezdi.

Zamanlama konusunda kimseye güvenemediğimiz için Chris'le acil durum ışığının altına geçtik.

Ben dört ayak üstüne çöktüm ve Chris'in ayağına dokundum. Hızlı hareket etmesi gerekiyordu ve yardıma ihtiyacı olacaktı. Düşündüğümünden daha ağırdı. Tüm yükü sırtıma bindiği an huzursuzca inledim. Ağırlık merkezini sürekli olarak değiştirdi. Başının üstündeki duvara ulaşmaya çalışırken topuklarını kuyruk sokumuma bastırdı. "Buldum," dedi ve birkaç saniye içinde yumruğunu ampule doğru sallayarak beni cam yağmuruna tuttu.

“Kahretsin,” diye küfrederek sırtımdan indi. Elini sıkarak yumruğuna saplanmış küçük cam parçalarını büyük bir özenle ayıkladığını anlamak için ışığa ihtiyacım yoktu.

Carly’ye dışarı çıkıp bizi beklemesini ima ederek, “Merdivenler,” dedi. Işıklar kapalıyken nöbetçiler yerine bizlerden birine çarpması daha muhtemeldi. Ve ne Chris ne de ben Carly’nin böyle bir duruma düşmesini isterdik.

Kararsız ve güvensiz bir ses tonuyla, “Arkamda mısın?” diye sordu kız.

Uzandım ve kolunu tutup eline ulaştım. Onu rahatlatmak için elini sıktım. Burayı iyice karıştırmak için birkaç dakikaya ihtiyacımız vardı ve sonra hemen çıkacaktık. Chris elektrik şalterine yönelecek, ben ve Carly, Cam’in yanına inecektik.

Çocukların hareketlerinden fazlasını hissettim. Güvenlik görevlilerine paldır küldür saldırırken attıkları öfke dolu çığlıkları duydum. Gurubun geri kalanının, yalandan isyan çıkardığımızdan haberi olmayan diğer çocukların ne yaptığını merak ettim.

Güvenlik görevlilerinin tabancaları alev aldı, yanıp sönen mavi kıvılcım can bulurken akım sesi havayı doldurdu. Hedef alamadan ateş ediyor, kontrolü yeniden ele geçirmek için duydukları her ses sonrası elektroşok tabancalarını kullanıyorlardı nafile girişimlerle. Tabancalardan biri bir çocuğa isabet etti ve kan donduran bir çığlık duvardan sekerek beni harekete geçirdi. Chris’in koluna pek de hafif sayılmayan bir yumruk attıktan sonra ikimiz de koşmaya başladık. Birer mavi kıvılcımın peşine düşmüştük. Birer güvenlik görevlisinin.

Arkadan saldırıp onları yere düşürdük. Benimki yere düştüğünde inledi ve tabancası uzağa kaydı. Onu kimin aldığını göremedim. Tek bildiğim bana karşı kullanmadıklarıydı. Bunun için minnettardım.

“Kahretsin, kalk üstümden.” Ayaklarımın üstüne kalkıp yalnızca duyduğum sesin rehberliğinde arkamı döndüm. Chris’i bulabilmek ve onu yere yapıştıran kişiyi üzerinden kaldırmak için bir şeyler daha söylemesi için dua ettim. Ne tarafa

dönersem deneyim boğuk sesle edilen küfürler havaya karışıyordu. Küfürler, Chris'in sesini ayırt edebilmeyi bırak, kendi düşündüklerimi bile duyamayacağım duruma gelene kadar kesilmedi. Tek umudum, bu anlaşmalı saldırı deliliğe dönmeden önce Carly'nin odadan çıkmış olmasıydı.

Biri bana arkadan vurdu. Pek kuvvetli değildi ama bana dengemi kaybettirmişti. Yumruğu atan kişi daha çok kendini koruma amacıyla elini gelişigüzel bir şekilde savurmuştu. Yine de beni sinirlendirdiği için arkamı döndüm ve o kişiyi yere fırlattım.

Ona yeniden vurmak için yanına gittim. Sonunda bastırdığım öfke kendini belli etmişti ve her saniyesi bana keyif veriyordu. Kısık sesli bir yakarış, bir kadın fısıltısı hızımı kesti.

"Lütfen," diye fısıldadı Bayan Tremblay yeniden. Tek bir kelime etmişti. Basit ve delirtecek kadar karmaşık bir kelime. Bu kadın, prova edilmiş bir gülümseme ve bu deneyim sonucunda güçleneceğimize dair yalandan bir güvenceyle iki haftadır sınırimi bozan, irademi irdeleyen, bu tesisi izleyen kişiydi. Ve şimdi ayaklarımın dibinde benden merhamet dileniyordu.

Hızla üzerini arayarak güvenlik görevlisinin ona verdiği elektroşok tabancasını bulmaya çalıştım. Bulduğumda, hayatını devam ettirebilmek için ihtiyacı olan tek şeymiş gibi tabancaya sarıldı. Ne çektiğimizi ona da tattırma hissini yutarak tabancayı elinden çektim ve kot pantolonumun beline soktum. Bana göre tabancayı ona ya da başka birine karşı kullanırsam güvenlik görevlilerinden bir farkım kalmayacaktı.

Kadın uzandı ve bacağıma sarılıp kendini bana yapıştırdı. Diğer bacağımla geri çektim ve bağlantımızı kesmek için göğsüne tekme savurmak üzereydim ki titrek sesi konsantrasyonumu bozdu.

"Neler oluyor?" Etrafımızdaki öfke kasırgasının yanında sesi oldukça kısık ve kırılgan çıkıyordu. "Onları burada kontrol altında tutabileceğinizi, hepsini buraya getirmenin en güvenli yol olduğunu söylemişsiniz."

İşte! Benim güvenlik görevlilerinden biri olduğumu ve onu korumaya çalıştığımı düşünüyordu. Yanılmıştı.

Onu üzerimden silkmeye ve burada bir başına oturup çürümeye bırakmaya hazırlanmıştım ki, "Kız... Carly. Onu buradan çıkarmalısın," dedi.

Uzanıp onu ayağa kaldırdım. Carly'yi kurtarmak istemesi, buradan sağ salim çıkamayacağını düşündüğü bir kızı korumak istemesi hayatını kurtarmıştı. Hem o hem de ayak parmaklarının arasında duran USB bellek.

Elimi sola doğru sallayarak kapı olduğunu düşündüğüm şeye doğru yürürken onu da yanımda sürükledim. Duyularım körelmişti. Gürültü, durmak bilmeyen yumruk sesleri ve karanlık her yanıyı kuşatmıştı.

Bir insan bedenine takılınca kaza ânını ve minibüste bıraktığım yedi ölü çocuğu hatırladım birden. Tek suçları, belirsiz bir gelecekte onları şiddete *yönlendirebilecek* bir gene sahip olan yedi ölü çocuğu. Tıpkı benim gibi olan yedi çocuğu. Buradakilere benzeyen yedi çocuğu.

Bayan Tremblay'nin yüzünü duvara yaslayıp sırtına dayandığımda çığlık attı. Bunu ben yapmıştım. Abimin ölümünün intikamını almak ve Suzie'yi belki de hiç karşılaşmayacağı bir gelecekte korumak üzere herkesi harekete geçirmiştim. Şimdi buradaydım ve bu tesisin içindeki en nefret ettiğim kişiyi zarar görmeden dışarı çıkarmaya çalışıyordum.

Ellerimi Bayan Tremblay'nin omuzlarına koyup ikimizi duvar boyunca ilerlettim. Duvarda bir çıkıntı oluştu. Avucumun içine on santimlik bir metal parçası değmişti. Kapı pervazı.

Bayan Tremblay'nin elini kapı kulpuna doğru götürürken, "Koridordaki acil durum ışıkları yanıyor," dedim. "Odana geri dön ve kendini içeri kilitle. Kapıyı kimseye açma, güvenlik görevlilerine bile. Anladın mı?"

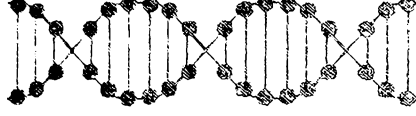
"Lucas?" Sesimi tanıdığı için gülümsedim. *Evet, Bayan Tremblay, genetik olarak kusurlu olanlar bile iyi ve dürüst olabilirler.*

"Birlikte geldiğiniz kız..."

“Carly’yi ben hallederim,” diye söz verdim ve kapıyı açıp onu dışarı attım.

Chris arkamdan seslendi ancak kelimeler odadaki kargaşanın arasında kayboldu. Bir yumruğun, birinin çenesine isabet ettiğini duydum ve ayaklarımın dibine bir beden yığıldı. Chris kulağıma, “Arkanı kolla,” diye fısıldadı. “Ben çıkıyorum. Carly’yi bul ve devam edin. Hemen!”

YİRMİ DOKUZ

Tesis iki katlı, beton kaplı çelik iskeletten oluşan bir binaydı. Ne dışarıya bakan pencereler ne de çatı penceresi vardı. Kapılar bile has çelikten yapılmıştı. Sonuç olarak bina hepsi can sıkıcı derecede birbirine benzeyen iç koridorlarıyla soğuk ve karanlık bir mağaraya benziyordu.

Odanın içinde düşmanım olan acil durum ışıkları, koridordayken bana zaman kazandırabilirdi. Tesiste sayabildiğimden fazla oda vardı, koridorlar bir labirent gibi uzuyor ve birbirine dolanıyordu. Ve hiçbiri bana tanıdık gelmemişti.

Bodruma indiğini düşündüğüm kapıya doğru adımlarımı geri takip ederken destek almak için duvara tutunarak ilerliyordum. Korkudan mı, yorgunluktan mı yoksa odadayken göğsüme yediğim yumruktan mı bilemiyordum ama birden gücümü kaybetmiştim ve nefesim kesilmişti.

Köşeden dönüp karanlığın içine girdiğimde geri çekildim ve emin olmak için koridoru kontrol ettim. Acil durum ışıkları eşit

aralıklarla asılmıştı; her üç metrede bir. Hepsi açıktı ve önümü aydınlatıyorlardı ancak az önce döndüğüm ve beni bodruma ulaştıracağını bildiğim koridor karanlıktı. Zifiri karanlık.

Bodrumun yolunu bulabilmek için kısıtlı zamanım vardı. Çocukların dışarı çıkmak için kapıyı sökmesi an meselesiydi.

Güvenlik görevlisi bizi yukarı çıkardığında attığım adımları sayarken dönüşte gözlerimi kapatarak yolu bulabileceğimi düşünmüştüm. Yaptığım hesaplamalara göre şu anda doğru yerde olmalıydım.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Yaşananların hiçbiri mantıklı değildi.

"Düşün, Lucas." Karanlık koridora doğru tereddütlü bir adım attım ve içimi bir endişe kapladı. Belki yolu karıştırmıştım ya da yorulduğum için adımlarım küçülmüştü. Belki adımlarımı yanlış saymıştım ya da yanlış bir koridora dönmüştüm.

Ayağımla bir şeye çarptım. Çarptığım şey her neyse ayak kabımı delmiş ve derime batmıştı. Eğildim ve elimle dikkatlice yeri yokladım. Cam parçaları elime battığı için yüzümü buruşturdum. İçgüdüsel olarak yukarı baktım. Tavanda bir acil durum ışığı vardı, en azından yeri duruyordu. Şimdiyse ampulün camları ayaklarımın altındaydı. Kesinlikle doğru koridordaydım ama biri benimle uğraşıyordu.

İleriye doğru adım atarak, *"Carly,"* diye fısıldadım. Elimle bodruma indiğini düşündüğüm kapıya dokundum. Koridor o kadar sessizdi ki nefes alıp verirken çıkardığım ses duvardan yankılanıyordu. Eğer Carly buradaysa bile onu duyamıyordum.

Kapıya doğru uzanıp merdivenlerden gelecek bir çatırtıyı, elektroşok tabancasının tetiğinden çıkacak klik sesini, beni aşağıdaki güvenlik görevlisinden ayıran kapının tokmağından gelecek kilit sesini dinledim. Bir şey... aşağıda neler olduğuna dair beni aydınlatacak herhangi bir şey duymaya çalıştım.

"Neredesin?" diye seslendim. Burası buluşma noktamızdı. Burada olmalıydı!

“Carly!” dedim son kez. Aynı korku kemiklerime kadar işle-miştı. Şerif Watts’a onu koruyacağıma dair yemin etmiştım ama onu şimdiden kaybetmiştım.

Arkamı döndüm ve koridorda koşmaya başladım. Uzaktan gelen acil durum ışığı rehberim olmuştu. Eğer buluşma nokta-sında değilse odadan çıkamamış ve benim özellikle kışkırttığım çete tarafından ölümüne dövölüyor olabilirdi. Ve ben de bu sefer yönlendirmelerimi dinleyeceğini sanarak aptal gibi onu orada bırakmış olabilirdim.

Odanın kapısı göründü ve olduğum yerde durup duyabildi-ğim bütün sesleri ayırt etmeye çalıştım. Düşme seslerine karışan acı dolu iniltiler içime bir korku ve suçluluk duygusu düşürdü. Lanet olsun, ne yapmıştım ben böyle?

“Carly,” diye bağırdım ve kapıya doğru koştım. Tek bir sesi bile ayırt edemiyordum. Çığlıkların güvenlik görevlilerinden mi, çocuklardan mı ya da daha kötüsü Carly’den mi geldiğini anlayamıyordum.

Kapının altından mavi bir ışık yayıldı ve hemen kayboldu. İkinci bir ışık dalgası daha oluştu. Peşinden üçüncü ve dördüncü de göründü. Bazı güvenlik görevlileri hâlâ silahlıydı ve savaşı-yorlardı. Ya da bizden biri silahı eline geçirmiş, hareket eden her şeye ateş ediyordu.

Bayan Tremblay’den aldığım, belimdeki elektroşok tabanca-sına uzandım. Yerinde değildi. Elim iç çamaşırmıdan başka bir şeye değmiyordu. Uzun ve ağır bir küfür ettim. İçimizden birinin eline geçirebildiği tek silahı da kaybettiğim için sinirlenmişim.

Ben kendi kendime küfrederken içeriden bir çığlık daha du-yulunca hemen koşmaya başladım. Kapının önünde durup elimi kapının tokmağına koydum. Biri anahtar deliğine cam parçası sokmuş ve kilidi sıkıştırmıştı. Yerde cam kırıkları vardı. Çıplak ayaklarla temasa geçmesi için şeritler hâlinde yere saçılmışlardı. Yukarı bakmadım. Tepedeki acil durum ışığının çalıştığını bili-yordum, buraya gelirken yolumu aydınlatmıştı. Bu da ayağımın

altındaki cam kırıklarının ben kaçtıktan sonra özellikle başka bir yerden alınıp buraya döküldüğünü gösteriyordu.

“Kahretsin.” Aklım odaya girip en yakın çıkış kapısını açmakla Chris ve Carly’yi kendi başlarının çaresine bakmak üzere yalnız bırakarak kaçmak arasında gidip geldi. Asıl sorun çıkışın nerede olduğunu bilmememdi. Ayrıca onların bundan daha iyisini hak ettiği hissini üstümden atamıyordum.

Cam parçalarını tekmeleyerek kapıdan olabildiğince uzağa gönderdim. Eğer kapının arkasındaki çocuklar dışarı çıkabilirlerse en azından karşı koyabilecek güçlerinin olmasını istiyordum. Anahtar deliğindeki cam parçasını tuttuğumda bildiğim bütün küfürleri ettim içimden. Cam derimi kesti ve elimi çektiğimde avucumun içini parçaladı. Elim ortadan ikiye ayrılmadan cam parçasını yerinden oynatmam imkânsızdı.

Kulağımı kapıya dayadım ve bütün sesleri duymazlıktan gelmeye çalışarak sadece Carly’ye odaklandım. En korktuğum şey şuydu: Onu içeriye kilitlemiş olmak. Adını bağırarak kapıyı defalarca yumrukladım. Burada olduğumu, onu terk etmediğimi bilmesi gerekiyordu. Yalnız olmadığını da.

“Ne yapıyorsun?”

Chris’in sesini duyunca arkamı döndüm ve gözlerim bilinçsizce ellerine kaydı. Elleri kanıyordu, kırmızı şeritler avuçlarından aşağıya akıyordu. “Ellerine ne oldu?” diye sordum.

Delirmişim gibi bana bakarak, “Ah! İçerideki ışıkları kurdım,” dedi. “Seninkilere ne oldu?”

Kapıyı ve anahtar deliğindeki cam parçasını işaret ettim. “İçeri girmem gerekiyor!”

Chris beni baştan aşağıya süzerek geri çekildi. “İyi misin?”

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakmasından rahatsız olarak, “İyiyim,” diye çıktım.

Tişörtünün alt kısmından bir parça kopardı ve elime uzanıp onu yaraya sardı. “İyi olduğuna emin misin?” diye yineledi.

“İyi olduğumu söyledim. Şimdi şu kapı için bana yardım et.”

“Hımm. Peki,” dedi ama yardım için hareket etmedi. “Ama neden oraya geri dönmek istiyorsun ki? Carly’yle bodrumda değil miydiniz?”

“Orada yoktu,” diye bağırdım ve cam parçasını tek başıma hareket ettirmeye çalıştım. “Senin burada ne işin var hem? Işıkları tamamen kapatmaya gitmemiş miydin?”

Saatim yoktu ama şalterin yerini bulmanın on dakikadan fazla süreceğinin ben bile biliyordum. Tesis çok büyüktü. Şalteri bulup bozması ve sonra buraya geri dönmüş olması mümkün değildi. İmkânsızdı.

“Şalter işi tamam. Buraya geri dönmekse gitmekten kolay oldu.” Başıyla karanlık koridoru işaret etti. “Bunun için de teşekkür ederim ayrıca. Planımıza göre koridordaki *bütün* ışıkları patlatacağımızı bilmiyordum. Bu sayede burayı bulmak çokook kolay oldu.”

“Ben hiçbir şeyi patlatmadım,” diye çıktım. “Elleri kanlı olan ben değilim.”

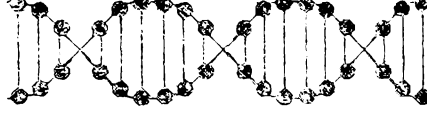
“Öylesin.” Eliyle sarılı elimi işaret etti. “Bir daha söylüyorum ki ben *içerideki* ışığı patlattım. Bunu yaparken de tam üzerinde duruyordum. Neyin var senin? İçerideyken kafana darbe falan mı aldın?”

“Eh, bunları benim yapmadığım kesin, Carly de odanın içinde kaldı. Öyleyse...”

“Neden bahsediyorsun sen? Ben bodrum kapısının önünde durup onunla konuştum. Buraya neden döndüm sanıyorsun? Kız senin odadan çıkamadığını söyleyip duruyordu.”

Başımı salladım. Biraz önce oradaydım, kör karanlıkta etrafı ararken adını defalarca söylemiştim. Orada değildi. Orada kimse yoktu. Koridor boştu. Rahatsız edici derecede boştu.

OTUZ

Koşmaya başladım. Beton duvara yapışmış bir şekilde ilerlerken karanlık, hareketimi emekleme hızına düşürmem için beni zorluyordu. Hiçbir bok göremediğim için huzursuz olmuş bir şekilde vazgeçtim ve adını haykırdım.

“Buradayım!” diye seslendi Carly. Sesi yol göstericim oldu ve ellerini kendi ellerimin etrafında hissedene kadar benimle konuşması için onu yönlendirdim.

Büyük bir rahatlama hissiyle yükselen ses tonumla, “Nere-deydin?” diye sordum. “Sana seslendim, bütün koridoru aradım. Burada değildin.”

Carly elimi sıktı. Geri çekildim ve gözlerini görebilmek için karanlıkla boğuştum. Hiçbir şey göremiyordum ve gerçeği söylediğine güvenemem gerekiyordu.

“Buradaydım. Seni ve Chris’i bekliyordum. Sen gelmedin. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemedim.” Nefes nefesey-

miş gibi konuşuyordu. Kelimeleri yarıda kesiliyor ve boğazında düğümleniyordu.

Doğru koridorlardan geçtiğime, biraz önce buraya gelirken kullandığım yolu takip ettiğime adım kadar emindim. O burada değildi. "Hayır. Ben geldim. Söz verdiğim gibi seni aradım. Sen burada değildin. Kimse yoktu."

"Onu bulduğumda buradaydı," dedi Chris. "Sırtını duvara yaslamış, ağlıyordu."

Başımı salladım. Son yirmi dakikada yaşananlar saniyeler geçtikçe bulanıklaşıyordu. Burası kafanızı karıştırabilirdi; bunun için tasarlanmıştı. Aile geçmişimi, Tyler'ın yaptıklarını düşündüğümde...

Chris korktuğumu hissetmiş gibi, "Yanlış tarafa falan dönmüşsündür," diye devam etti. "Burası labirent gibi."

"Mümkün değil." Ses tonumdaki tuhaflığı ben bile hissetmiştim. Karanlıkta yanlış tarafa dönmüş olabilirdim ama... "Emin misin?" diye sordum Carly'ye. "Yani ben burada olduğuma eminim. Tam buradaydım. Bu noktadaydım."

"Önemli değil," dedi Chris. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre USB belleği Bayan Tremblay'e götürüp Cam'i alalım ve işler daha kötü bir hâl almadan buradan çıkalım."

Chris'i duymazlıktan geldim ve Carly'ye sorduğum soruyu yineledim. "Burada olduğuna emin misin? Başından beri mi?"

"Evet, bana söylediğin gibi buraya geldim ama sen gelmeyince koridorun ucundaki ışıkların kırıldığını duydum ve..." Sustu ve gözleri doluyormuş gibi yutkundu.

Acil durum ışıkları kendi kendine patlamamıştı. Biri, bu koridor ve Carly'nin başının üstündekiler de dahil olmak üzere onları özellikle kırmıştı. Bu düşünceyi aklımın derinliklerine attım. Konuşurken sesinin titremesi cesaretimi kırmıştı. Binanın içinde kilitli kaldığı, abisine yapılanlara şahit olduğu ve içerideki çocukların neler yapabileceğini gördüğü için korkudan ödü patlamış olmalıydı. Olanları yeniden düşündüğümde, tabancayı

Bayan Tremblay'nin elinden aldıktan sonra USB belleği kadının avucuna tutuşturup Carly'yi bularak buradan kaçmış olmam gerektiğini anlıyordum. Burayı kapatmanın canı cehennemeydi. Cam'in canı cehennemeydi.

Onun korkularını yatıştırmak için uzandım, elim tişörtünün koluna değdi. Kumaş, ıslak ve sıcaktı. Aklıma gelen ilk şey kan oldu. "Yaralandın mı?"

"Hayır, iyiyim," dediğinde irkildim.

Ona inanmamıştım. Son günlerde kanın nasıl bir hissiyat yarattığını bilecek kadar temas etmişim kanla. "Hayır, iyi değilsin. Bir yerin kanıyor."

"Benim kanım değil." Kelimeler ağzından o kadar hızlı dö-küldü ki ne dediğini neredeyse anlayamadım. "Kapıya ulaştım ama biri beni geri çekip bana vurdu. Onu, beni bırakana kadar tırmaladım. Hiçbir şey görmedim, kim olduğunu bilmiyorum ama bu onun kanı, benim değil."

Bu açıklama öfkemi pek yatıştırmadı ve duvarı yumrukladım. Bu plan, buraya girip çıkabileceğimize dair aklımıza gelen bu aptalca fikir tam bir saçmalıktı. Fırsatım olduğunda Chris'i dinlemeli ve Şerif Watts'a cehenneme gitmesini söyleyip eve dönmeliydim.

"Buna değmezdi," diye mırıldandım.

"Söylediğim gibi artık bir önemi yok." Bir kere daha duvarı yumruklamak için hareket ettiğimde Chris elini yumruğuma doladı. "Başladığımız şeyi bitirelim." Elimi yanıma indirdi ve Carly'ye döndü. "Koridordaki ışıkları patlatanı gördün mü?"

"Hayır. Sen gelene kadar kimseyi görmedim. Neden?"

"Çünkü doğruyu söylüyorsan ışıklar patlatıldığında buradaki tek kişi senmişsin. Bana göre bunu yapan kişiyi görmüş olmalıydın."

Mantıklı bir şekilde düşündüğü için sevinerek ve suçlaması yüzünden rahatsız olarak Chris'e baktım.

"Hiçbir şey görmedim," dedi Carly. "Ayak seslerini duydum. Önce Lucas sandım ama sesi farklıydı, o yüzden..."

“Konuşuyorlardı,” diye araya girdim. “Güvenlik görevlisi miydi yoksa çocuk muydu? Ne diyorlardı?”

“Bilmiyorum. Burada bir tek doktorla ve Bayan Tremblay’le konuştum.”

“Buraya ilk geldiğimizde odada bulunan güvenlik görevlisini, bodrumdakini ve bir de bizi o odaya götüreni saymazsak tabii,” diye ekledi Chris.

Gözlerimi bodruma çevirerek, “Onlardan biri miydi? Düşün, Carly, onlardan biri miydi?” diye sordum. Bildiğim kadarıyla o odada *olmayan* tek güvenlik görevlisi bodrumdaydı ve tam olarak altımızda duruyordu.

“Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

Sesin kime ait olduğunu sormanın mantıksız olduğunu biliyordum. Ben ve Chris gibi güvenlik görevlileriyle belli bir zaman geçirmeden ve tecrübe edinmeden seslerini ayırt etmesi imkânsızdı. Hangi güvenlik görevlisinin peşimize düştüğünü anlamak için Carly’nin söylenenlerden bir cümle, değişik bir kelime veya bir aksan yakalamış olmasını umarak, “Tamam, sesi unut. Ne dediğini söyler misin?” diye sordum.

“Ne söylediklerine dikkat etmedim. Çok korkmuştum ve seni arıyordum.”

“Kimsenin seni takip etmediğine emin misin?” diye sordu Chris. Kız kapıyı açtığında yanan mavi ışığı hatırlıyordum ama çıkışını izlememiş, birinin onu takip edip etmediğine bakmamıştım. Ayrıca Bayan Tremblay’nin, benim ya da Chris’in takip edilmediğinden de emin değildim.

“Kimsenin beni takip etmediğine eminim. Buraya gelmeden kapının önünde birkaç saniye bekledim.” Elime uzandı ve sıktı. “Hemen arkamdan geleceğini sanıyordum. Kimse beni takip etmedi.”

Chris, “Ve sesini duyduğun adamın seni görmediğine emin misin?” diye sordu.

İç çekti. Chris’in sorularıyla onu sıktığı belliydi. “Eminim. Bodrum kapısını açtım ve o gidene kadar oraya saklandım. Dı-

şarı çıktığımda burası zifiri karanlıktı. Bütün ışıklar kırılmıştı ve koridor boştu.”

“Aşağıdaki güvenlik görevlisidir,” dedi Chris. “Yoksa odadan kim çıkmış olabilir ki?”

“Bayan Tremblay.” Adını söyler söylemez pişman oldum. Bazen hayatın kendisinden daha çok nefret etmiştim ondan ama kendinden önce Carly’nin güvende olması için yalvardığını duyduğumda bütün bunlarla hiçbir ilgisi olmadığını düşünmeye başlamıştım.

“Bayan Tremblay mi?” dedi Chris. “Odadan nasıl çıktı ki? En son baktığımda kıymetli tabancasına sarılmış bir şekilde köşeye kıvrılmıştı.”

“Artık tabancası yok.” Saçma bir cevaptı. Sorduğu sorunun karşılığı değildi ama yardımcı olacağını düşünmüştüm. Artık tehdit oluşturmayacak biriydi. “Odadayken elinden aldım.”

Chris huzursuzca titreyen elini bana doğru uzatarak, “Bana ver,” dedi.

“Bende değil. Dışarı çıkarken boğuşmada düşürmüş olmalıyım.”

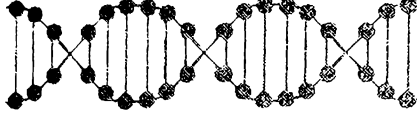
“Bu muydu?” Carly’nin eli benimkine değdi ve tabancayı bana vermek için avuç içimi açtı. Karanlıkta ne olduğunu göremiyordum ama parmaklarımın arasında sarkan tellerden aynı tabanca olmadığını anladım. Bu kullanılmıştı, çubuklar gevşek bir şekilde iki yana sarkmıştı. Bayan Tremblay’in tabancasıysa hiç kullanılmamıştı.

“Bunu nerede buldun?” diye sordum.

“Kapının önündeydi. Neden? Onunki değil mi?”

“Evet, onunki,” diye yalan söyledim ve tabancayı Chris’e verdim.

OTUZ BİR

Bodruma inen kapının tokmağını tuttuğumda elim kasıldı. Beynimden aynı anda binlerce düşünce geçti. Hiçbiri iyiye işaret değildi. Bizi takip eden bir güvenlik görevlisine ya da patlamış acil durum ışıklarına karşı yedek planımız yoktu. Aslında herhangi bir B planı yapmamıştık.

“Elektrikleri tamamen kestiri mi?” diye sordum Chris’e. Bu andan sonra her şeyin planımıza uygun ilerlemesini istiyordum. Başka sürpriz istemiyordum. Zaten yıpranmış olan sinirlerim tek bir pürüzü daha kaldıramazdı.

“Tabii ki. Bir grup elektrikçi ve bir makara tel olmadan düzelmeyecektir. Güven bana.” Güldü.

Elimi arkama atıp Carly’yi aradım. Arkamda, Chris’le benim aramda olduğunu biliyordum ama elini avucumun içinde hissetme ihtiyacı duyuyordum. Hem kendime hem de onlara hatırlatmak üzere, “Girip çıkacağız,” dedim. “Cam’i alıp hücreesine USB bellekle birlikte Bayan Tremblay için yazılmış bir not bırakarak

buradan uzaklaşacağız. Etrafta dolanmak yok, tuvalete gitmek bile yok. Anlaşıldı mı?”

Carly başını iki yana sallayınca sessizce küfrettim. Tam da benimle aynı tarafta oynamaya başladığını düşünürken yine bana karşı çıkmıştı. “Daha iyi bir fikrin mi var?”

“Şerif Watts, USB belleğin Bayan Tremblay’ye doğrudan verilmesini söyledi. İçeride bir tek ona güveniyormuş.”

Ona, içeride yalnızca bana ve Chris’e güvenebileceğini söyleme ihtiyacıma karşı gelerek basitçe, “Plan değişti,” demekle yetindim.

Bodrumdaki acil durum ışıkları, tesisin kalanından farklıydı. Her bölmenin lambası, tam altına hapsedilmiş zavallı kişiyi tepeden aydınlatacak şekilde yerleştirilmişti ve yukarıdakilerden daha parlak ve tehditkâr görünen mavi bir renkleri vardı.

Üst basamak ağırlığının altında gıcırdadı ve ben, aşağıdaki güvenlik görevlisinin burada olduğumuzdan haberdar olmaması için öylece durdum. Chris temkinli yaklaşımından rahatsız olarak beni itip yanımdan geçti. Eğer dürüst olmam gerekirse onun yöntemi daha mantıklıydı. Güvenlik görevlisinin yanına birden girmek onu şaşırtır ve hazırlıksız yakalanmasına neden olurdu.

Chris’in elindeki tabancaya baktım. Gereksiz bir yükü. Bir elektrik kartuşu daha olmadan onu kullanamazdı. Ateşleyemezdi. Yine de tabancaya değerli bir şey gibi sıkı sıkı sarılmıştı.

Chris’in peşinden hızla merdivenlerden inmeye başlamadan Carly’ye, “Burada kal,” dedim. Beni dinlemedi ama buna şaşırmadım. Ne de olsa aşağıdaki abisiydi.

“Güvenlik,” diye bağırdı Chris.

Arkadan bir hamle bekleyerek topuklarımın üstünde döndüm. Güvenlik görevlisinin mavi pantolonunu ve siyah ayakkabılarını görebiliyordum ama vücudunun geri kalanı merdivenlerin arkasında kalıyordu. Elimde kullanabileceğim bir silahım olmadığı için köşedeki sandalyeyi aldım ve başımın üzerine kaldırdım. Sandalye çeliktendi ve bir hayli ağırdı. Eğer ters bir

hamle yapacak olursa güvenlik görevlisini yere yığacak kadar ağırdı.

Chris sol taraftan ilerledi, ben de sağ tarafı aldım. Ona iki taraftan yaklaşırsak ikimizden birini tercih etmek zorunda kalacaktı. Ona saldırabilmem için bana gereken yarım saniyede bu kararı vermesini bekliyordum.

Birden güvenlik görevlisinin ayaklarının duruşunu fark ederek, "Hareket etmiyor," dedim. Ayak parmakları tavana bakıyordu; adam sırtüstü yatmıştı ve merdivenleri iyi gören bir yerdeydi. Yine de biz ona yaklaşıırken kıpırdamamıştı bile. Bizim merdivenlerden indiğimizi görmemesine, seslerimizi duymasına imkân yoktu.

Yavaş yavaş köşeyi dönüp adamı gördüğümde, "Kahretsin," dedim. Ölmüştü ya da öyle görünüyordu.

Chris bana dikkatli olmamı işaret etti ve içeri girip parmaklarını güvenlik görevlisinin boynuna değdirdi. Başını sallayıp adamın öldüğünü doğruladıktan sonra sandalyeyi yere indirdim.

Güvenlik görevlisinin gözleri açıktı ve tavana bakıyordu. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Ondan hiç hoşlanmıyordum, bana yaptıklarını ödeteceğime yemin etmiştim ama şimdi boş gözlerine bakarken öfkem her nasılsa dinmişti.

Chris onu çevirip yarası olup olmadığını kontrol etti. Mesela başının arkasında derin bir yarık. Bir kurşun yarası. Bir bıçak keşiği. Adamın, şakağındaki çeyreklik büyüklüğündeki morluktan başka bir yarası yoktu. Vücudunda, ölümcül görünen en ufak bir iz bile yoktu. Aklıma merdivenlerde düşürdüğüm elektroşok tabancası geldi. O tabancalar "ölümcül" silahlar değildi. Öldürmek için değil, sakinleştirmek için kullanılıyorlardı ama...

Chris güvenlik görevlisinin cebini yoklayarak, "Anahtar da yok," dedi.

"Cam!"

Carly'nin çığlığı odaya yayıldı. Doğrudum ve kafamı merdivenin kenarına çarptım. Gözlerim karardı, tutunacak bir şey aradım. Ayağım, ölü güvenlik görevlisine takıldı ve dengemi

kaybettim. Ayaklarım yerden kesilince adamın üzerine düştüm, gözlerimiz aynı hizaya geldi ve parmaklarım gömleğine geçti.

Üzerinden kalmaya çalıştım ancak ne kadar çabalarsam çabalayayım, ellerimi ve ayaklarımı nereye koyarsam koyayım, ondan uzaklaşmayı başaramadım. Üzerinden kalkamadığım bu ölü güvenlik görevlisinin yerine bin tane elektroşok tabancasını göğsüme nişan almış canlı bir güvenlik görevlisini tercih ederdim.

“Tuttum seni.” Chris parmaklarını omuzlarıma geçirdi ve beni ölü adamdan uzaklaştırarak ayağa kaldırdı. “İyisin, dostum. Rahatla.”

Ayağımın altında ölü bir adam vardı, yukarıdaki isyan tüm hızıyla devam ediyordu ve yolumuzun üzerinde hiçbir ışık yoktu. Anlaşın o ki Chris’le “iyi” anlayışımız farklıydı.

Alnımdan akan teri sildim ve derin bir nefes aldım. İyi değilim. İyi olmanın yakınında bile değildim ama ne bekliyorduk ki? Kaos yaratmıştık ve şimdi bunun bedelini ödüyorduk.

Carly yeniden, “Cam!” diye bağırdı. Sağır edici sesi, korkularımı yeniden ona odaklamamı sağladı.

Ellerimi yukarı kaldırıp Chris’in omzumu tutan ellerinden kurtularak Carly’ye doğru gittim. Bütün hücrelerin kilitleri kalkmıştı; kayan kapılar tamamen açıktı. Üçüncü kez abisinin adını söyledi ve sonunda neden bu kadar telaşlandığını anladım. Cam’in hücresi, Chris’le benimkinin tam karşısındaydı. Kapıya en yakın olandı. Güvenlik görevlisinin cesedinin yanındaydı. Bakışlarımı kapıya doğru ilerlettim. Ardına kadar açıktı. Sanki elektrikler kesildiği anda kilit kendiliğinden açılmıştı. Cam gitmişti. Burada olduğuna dair tek kanıt, köşeye yığılmış kıyafetlerdi. İçeri girdim ve eğilerek ne olduğunu bile bilmediğim bir şeyler aramaya koyuldum yığının içinde. Sonunda kot pantolonun cebine saklanmış üç beyaz hap buldum. Onları cebime atıp ayağa kalktım ve başka bir ipucu için cam hücreyi turlamaya başladım.

Chris gözleriyle etrafı tararken, “Kahretsin. Nerede o?” diye sordu. “Buradayken yanında bir şey olduğunu görmüş müy-

dün? Güvenlik görevlisine karşı silah olarak kullanabileceği bir şey?”

Burada geçirdiğimiz beş saate döndüm. Kaslarımın ağrısı yüzünden inlediğim kötü anları özellikle aklıma getirmemeye çalıştım. Beni hücrenin içine doğru fırlattıklarında bedenimin soğuk taş zemine temasını ve sonsuzluk gibi gelen bir süre için cam hücreye tıklılmanın yarattığı bunalımı... Onları geçtikten sonra Carly'nin abisine bakışını hatırladım. Dikkatini çekmeyi başaramadığı için yenilgiyle çökmüş omuzlarını. Cam'in, olduğu yerde bir ileri bir geri sallanmasını, her şeyi ve herkesi görmezden gelmesini.

Chris'in benden neyi hatırlamamı istediğini unutmuş olarak başımı salladım.

“Düşün, Lucas. Yatağı ve tuvaleti hatırlıyorum ama üzerinde bir çarşaf, hatta bir yastık olduğunu hatırlamıyorum.”

Başımı salladım. “Bizde de yoktu.” Ancak bizim örtümüz vardı. Cam'inkilerin alınmış olmasının sebebi belliydi.

“Aynen,” dedi ve ayağıyla kıyafet yığını tekmeledi. “Bunlar onun kıyafetleri. Üzerindekiler.”

Chris'in onları her hareket ettirişinde yayılan kötü kokuya bakılacak olursa iki hafta önce buraya atıldığından beri üzerinde aynı kıyafet vardı.

“Onu bulmalıyız.” Carly kendini kaybetmek üzereydi. Dudaklarından endişeli istekler dökülüyordu. “Bu odanın başka bir çıkışı olmalı. Yukarı çıktığını görürdüm. Yukarı çıktığını görürdün.”

Carly odada dört dönüyor, lunaparkta gizli kapıları olan bir eğlence evinin içindeymiş gibi parmaklarıyla duvarları yokluyordu. Bu planımızda yoktu. *Al ve git*, Cam konusunda yapmayı kabul ettiğim şey buydu.

“Nerede olduğunu bilmiyoruz. Hayatta olup olmadığını bilmiyoruz,” dedim.

Merdivenlerin arkasındaki ölü güvenlik görevlisini işaret ederek, “Tek bildiğimiz bunu onun yaptığı,” diye ekledi Chris.

“Bunu o yapmadı,” diye bağırdı Carly. Öfkesi gözlerinden belli oluyordu. “Güvenlik görevlisini o öldürmedi. O kimseyi öldürmedi. Böyle bir şey yapamaz.”

“Güvenlik görevlisini biri öldürdü ve hatırladığım kadarıyla buradaki tek kişi abindi,” diye çıkıştı Chris.

Carly, “Belki sen yaptın!” diye karşılık verdi.

Chris bu yorumun sonrasında kendini kaybetti. “Ne zaman? Boş bir anımda mı? Odadan çıkmak için dövüştükten sonra şalteri kapatmaya gitmeden hemen önce mi? Ya da gizemli bir güvenlik görevlisi bütün ışıkları patlattığı için buraya el yordamıyla geldiğimde mi? Ya da buraya gelmediğini ve hâlâ içeride olabileceğini söylediğin için Lucas’ı bulmak üzere geri gittiğimde mi? Evet. Bütün bunların arasında birini öldürüp manyak abini güvenli bir yere götürecek kadar vaktim vardı.”

Carly’nin gözleri kocaman açıldı, iki yanında duran ellerini sıktı. “Buraya inmemiş gibi davranma çünkü indin! Sen de şalteri kapatmak için bodrumdaydın. Bunu senin yapmadığını kim söyleyebilir?”

Chris, “Manyak karı,” diye mırıldandı. “Neden vaktimi bir güvenlik görevlisi için harcayayım? Ya da onu öldürdüysem de neden abini yukarı çıkarmadım?”

“Ben nereden bileyim? Genleri bozuk olan sensin, ben değil.”

“Yemin ederim ki seni...”

Chris, Carly’ye uzandı. Önüne çıktım ve öfkesini göğsümde yumuşatıp ona şaka yapmadığımı göstermek için tüm gücümle onu duvara yasladım. Nefesimi toparlamaya çalışırken, “İkiniz de kesin,” diye bağırdım.

“Beni cinayetle suçlayan o.”

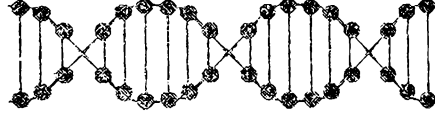
“Sen de Cam’i suçladın,” diye çıkıştı Carly. “Ayrıca içimizde tek başına kalan bir tek sensin.”

Ona karşı çıkmayı, onu uzun bir süre boyunca merdivenlerin başında beklememe rağmen benim yanlış yerde olduğumu söylediğini hatırlatmayı düşündüm ancak durumu kızıştıracığımdan şüphelendim. Hem güvenlik görevlisi öldürüldüğü zaman

ikisinin de tek başına olduğunu söyleyebilirdim fakat bu konuları açmak istemedim.

Chris'e, "Sen şalteri indirmekten başka bir şey yaptın mı?" diye sordum. Hızlı ve kararlı bir hayır cevabı aldıktan sonra Carly'ye döndüm. "Sana söylediğim gibi beni merdivenlerin önünde bekledin mi?" Sessizce evet anlamında başını salladı. "O hâlde sorun yok," dedim ve merdivenlere yöneldim. "Hadi gidelim."

OTUZ İKİ

Chris güvenlik görevlisinin sandalyesine yerleşirken ben de Carly'nin başka bir çıkış bulmasına yardım ettim. Chris kızmıştı ve onu suçlamıyordum. Onu sorgulamaya ya da bir saniyeliğine de olsa güvenlik görevlisinin ölümüyle ilgili ondan kuşkulandırmaya hakkım yoktu. Burada gerçekten güvendiğim, beni takip etmesi için ısrar ettiğim tek kişi oydu. Chris bu deliliğe benim yüzümden dahil olmuştu; en azından ona güvendiğimi ve saygı duyduğumu gösterebilirdim.

“Chris’e bunları söyleyerek haksızlık ettin. O buraya bana ve sana yardım etmek için döndü. Bunu hatırlasan iyi edersin.”

Carly haksızlık ettiğinin farkında olduğunu belirtmek üzere başını salladı. Ben bunu kelimelere dökmesini isterdim ama neyse.

“Ona şans bile vermedin. Tek bir şans bile.”

Omuz silkti. “Onu tanımıyorum.”

Carly, ablası ve Şerif Watts'ın hakkımda söyledikleri dışında beni de tanııyordu. Bunu göz önünde bulundurunca Chris'le aynı seviyede kalıyorduk.

Chris'e döndüm ve ayağa kalkmasını işaret ettim. Carly'yle bir yere varamıyordum ve Chris olmadan daha fazla işe yaramayacağımı hissediyordum. Birbirlerinden istedikleri kadar nefret edebilirlerdi ancak şimdilik duygularına hâkim olmak zorundalardı ve nasıl dışarı çıkacağımızı bulmak için bana yardım etmeleri gerekiyordu.

Ellerimi ikisinin arasında sallayarak, "Aramız iyi, değil mi?" dedim. "Carly genlerin yüzünden kafayı yediğini söylediği için özür diliyor. Çünkü aptal bir gen testi Chris'in kafayı yediğini söylüyorsa ben de kafayı yemişim demektir. Ve abin de."

"Öyle demek istemedim."

"Aynen böyle söylemek istedin," diye çıkıştım. "Ve bundan sonra söylediklerine dikkat et, yoksa Cam'i tek başına ararsın."

Carly taş kesildi. Söylediğim iyi bir şey olmayabilirdi ama Chris'in donuk gözlerinden anladığım kadarıyla doğruydı.

"Anlaşıldı mı?" diye sordum. Daha önce görmediğim bir çıkışla karşı karşıya kaldığım için kelime ağzımdan yavaş yavaş dökülmüştü. İlk bakışta bir dolaba benziyordu. İki duvarda da metal raflar vardı ve kapının içi çengellerle örülmüştü ama iç tarafta, yere yığılmış yatakların örttüğü başka bir kapı daha vardı.

Kapının tokmağını tuttum ve durdum. Chris'in arkamda olduğundan emin olmak için baktım. Kapının diğer tarafında her ne varsa onun arkamda olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Hayır, Chris'in arkamda olmasını *istiyordum*. Başını salladı ve ben de tokmağı döndürüp ardında ne olduğunu göstermesi için kapıyı açtım.

Gözlerimin karanlığa alışması bir saniyemi aldı. Dar koridoru ve ucundaki merdivenleri gördüm sonunda. Carly koşmaya başladı. Dudaklarından abisinin adı dökülüyordu. Chris ve ben harekete geçmeden ilk basamağı çıkmıştı bile ama sonunda ona ulaştım ve ilk basamağa takılıp yüzüstü düştüm.

Kalkmama yardım etmek için elini uzatan Chris, "Emin misin?" diye sordu. "Dolap kapısının arkasına gizlenmiş olan tuhaf merdivenlerden değil, *kızdan* bahsediyorum."

İç çektim. Hayır, Carly konusunda emin değildim. Bugün yaptığım hiçbir şeyden emin değildim. Ya da Şerif Watts'a verdiğim boktan sözlerden de emin değildim. Ya da bana yardım etmesi için kandırdığım beş çocuktan da emin değildim ancak artık fikrimi değiştirmek için çok geçti.

Chris başını merdivenlerden yukarı doğru uzattı. "O denge-sizin teki, Lucas. Kendini kontrol edemiyor ve sonunda bizi de öldürtecek. Gen testi pozitif çıkan tek bir kız olduğunu söylediklerini biliyorum ama eğer bana soracak olursan bu kız ikinci olacak."

"Ablasını yitirdi ve abisini kendi gözlerinle gördün." Kardeşini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Özellikle de bunu durduracak güce sahip olduğunu düşündüğün zaman. Bu yüzden de tahmin edilemez davranmasını affedebiliyordum.

Chris, "Sen de Tyler'ı kaybettin," diye karşılık verdi. "Ama sen deli değilsin ve ben bu kızın *gerçekten* deli olduğunu düşünmeye başladım."

Tyler'ın ölümünden sonraki haftalarda kendimi kaybettiğimi ve ne kadar öfkeli olduğumu anlatarak ona karşı çıkmak üzereydim ki sözümü kesti. "Dinle beni, buraya senin için geldim. Çünkü o bilgileri Bayan Tremblay'ye ulaştırırsan kız kardeşine yardımcı olacağını düşünüyordun ancak tesisin içinde Carly'nin peşinden koşturmayı kabul etmedim. Bu seferlik peşinden gideceğim ama bunu tekrarlırsa ben yokum."

Başımı sallayarak gözlerimi merdivenin başına diktim. Chris haksız değildi. Carly'yle hiçbir bağı yoktu ve nihayetinde benim onunla olan bağım da buna katlanmaya degecek kadar kuvvetli değildi. Eğer Olivia ve Tyler'la bir bağı olmasaydı uzun zaman önce bu gemiden inip Chris'le yola koyulmuş olurum. Sonuçta ailemden geri kalanı kurtarmak için ben de en az onun kadar çırpınıyordum.

Chris üzerimden atlarken, "Bu kız değerinden fazla sorun çıkıyor," diye mırıldandı ve karanlığın içinde kaybolan kızın peşine düştü basamakları ikişer ikişer çıkarak.

Merdivenlerin başına ulaştığımızda önümüzde uzanan koridoru taradım. "O kadar uzağa gitmiş olamaz."

"Bir buçuk metre önünde duruyor olsa da onu göremezsin," dedi Chris. "Bu yaptığımız, ışık olmadan tam bir vakit kaybı."

Bir fener, bir gaz lambası, bir kibrit... Şu anda bunlardan biri için kolumu verebilirdim. Hangi yöne gittiğini görmeyi bırak, yüzümün önündeki elimi bile göremiyordum.

Yola duvara tutunarak devam ettim. Elim, elektrik düğmesi gibi bir şeye sürttü. Alışkanlıktan düğmeyi açtım. Yerinden oynamadı ve ben de düğmeyi sıkıca tutup aşağıya çektim. Anladığım kadarıyla elektrik düğmesi değildi. Isınma ya da dahili haberleşme sisteminin şalteri gibi bir şeydi.

"Ayrılırsak daha fazla yeri ararız," dedi Chris.

Beni görmediğini unutarak başımı salladım ve sonra, "Asla olmaz. Onu bulduktan sonra bir de seni aramak istemiyorum," dedim.

"Oyumu onu bulmamaktan yana kullanmak istiyorum."

Kızmış, huzursuz olmuş ve akıl sağlığımı sorgular vaziyete gelmiş bir şekilde ona hak veriyordum.

Chris koridorun sonundaki ufak ışık huzmesini işaret ederek, "İşte," dedi.

Tesisin neresinde olduğumuzu ve en yakın çıkışın nerede olduğunu anlamaya çalışarak ışığa doğru koştum. Peşine düştüğüm ışık huzmesi bir kapının altından geliyordu; hiç düşünmeden kapıyı açtım. Karşıma, acil durum ışıklarının aydınlattığı bir dizi koridor çıktı.

"Bu bir şaka olmalı," diye bağırdı Chris ve ben de koridorun sonundan gelen sesini takip ettim. Üç farklı yöne ayrılan dar koridorun sonunda durmuş, ayrı yönleri inceliyordu. "Yalnızca o odayla bodrum arasındaki ışıkları patlatmışlar. Bu da demek oluyor ki bunu yapan kişi..."

“Planımızdan haberdardı,” diyerek sözünü tamamladım. Gözlerim onun kanlı parmak eklemlerine takıldı. İşte şimdi taşlar yerine oturmuştu. Kapatılmış anahtar deliği, kapının önündeki cam parçaları, karanlık ve kafa karıştıran koridorlar. Biri planımızı biliyordu ve onu adım adım parçalıyordu.

Chris parmaklarına baktığımı fark edince öfkeleni. “Sana söyledim. Ben. Yapmadım.”

Bunu biliyordum. En azından bildiğimi düşünüyordum.

“Sence biri bodrumda konuştuklarımızı duymuş olabilir mi?” diye sordum. Söylediğimin hiç mantıklı olmadığına farkındaydım. Cam duvarlar ses geçirmezdi ve güvenlik kameralarının ışıklarının ben henüz konuşmaya başlamadan söndüğünden emindim.

“Cam?” diye sordu Chris.

Ben bile bunun abartı olduğunu biliyordum. Cam dudak okuyor olabilirdi ama bunu yapmak için başını dizlerinin arasından çıkarıp bizden birine bakmış olmalıydı ve hatırladığım kadarıyla böyle bir şey olmamıştı. “Hayır. Mümkün değil. Bunu yapacak durumda görünmüyordu.”

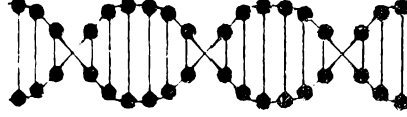
“Sence...” diye başladı Chris ama sözünü kestim. Aklından geçenleri biliyordum ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Ayrıca saçmaladığını söylememe gerek yoktu.

“Asla. Bizi diğerleriyle aynı odaya kapattıklarında Carly’nin ne kadar korktuğunu gördün. Hem onun buradan çıkmak için bileti biziz. Tek yol biziz. Onun yararına olacak bir planı neden bozsun ki?”

Chris omuz silkerek, “Bana sorma,” dedi. “O senin arkadaşın, benim değil.”

O benim de arkadaşım değildi. Tyler’ın arkadaşı bile değildi ancak suçluluk duygusu onu sahiplenmeme neden olmuştu. Işık olsun ya da olmasın, süremiz azalıyordu.

OTUZ ÜÇ

“Tesisin planını bilen birinin yardımına ihtiyacımız var,” dedim. “Koridorları öylece gezerek bir çıkış kapısıyla karşılaşmayı bekleyecek vaktimiz yok.”

“Bayan Tremblay’yi bulmamız gerektiğini mi söylüyorsun?”

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama öyleydi. “Başka bir seçenek göremiyorum.”

“Ve bütün bunların arkasında onun olmadığından emin misin? Ben pek öyle düşünmüyorum da.”

Başımı salladım. Ona, odanın içindeki güvenlik görevlilerine güvendiğim kadar güveniyordum ama Carly’yi korumaya çalıştığını görmüş, güvenliği için yalvardığına şahit olmuşum. Sesinde duyduğum korumacılık gerçektir. Eğer bunu kullanabilirsem bize yardım etmesini de sağlayabilirdim. Eğer başarısız olursam... Chris ve benim onu alt edecek kadar güçlü olduğumuzu düşünüyordum.

Chris isteksizce bana katılarak, “Güzel,” dedi. “Şimdi dünya-

da en çok nefret ettiğim insandan bana yardım etmesini isteyeceğim.”

Devam ederken sayısız boş odaya göz gezdirerek Carly’yi aradık. Her odada tuvalet olduğuna göre burası tam teçhizatlı olan ama hiç kullanılmayan kızlar kanadıydı. Yatakların üzerinde çarşaf bile vardı.

Sessizlik huzursuz ediciydi ve köşe başlarında karşımıza ne çıkabileceğinden bihaber şekilde ilerlerken Cam’in hâlâ hücresinde kilitli olmasının işleri kolaylaştırabileceğini düşündüm. En azından o zaman karanlığın içinden fırlayıp içinde tuttuğu öfkeyi bize aktarmayacağından emin olacaktım.

Kapıyı ardımdan kapatarak, “Burası temiz,” dedim. İki koridor gerideki hademe dolabından siyah bir kalem almıştım. Geçtiğimiz koridorların zeminlerine X çizerek ilerlemeye başladık. Bu uygulama şimdiden aynı koridordan geçmemizi iki kere engellemiş oldu.

Kanatlar isimlendirilmişti: yurtlar, mutfak ve bakım, test odaları. Görevli Bölümü yazan kırmızı tabelayı görünce durdum ve iç çektim. “Bu taraftan.”

Bu koridorda, iki tarafta üçer tane olmak üzere altı oda vardı. Ben soldakilere bakarken Chris de sağdakileri kontrol etmeye başladı. Ben kapıları tıklatırken o tekmeliyordu. Tekmelediği son kapıdan gelen bir ses duydum. Sanki biri saklanmak isterken sandalyeyi yere sürtmüştü.

“Bayan Tremblay?” Chris’e omuz atarak önüne geçip olabildiğince zararsız ve narin bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. “Ben Lucas. Lucas Marshall. Yardımına ihtiyacım var.”

Chris yeniden kapıyı tekmeledi ve onu durdurmak için elimi önüne koydum. Onun yardımına ihtiyacımız vardı ve onu korkutmanın bir faydası olmayacaktı.

Kapının tokmağını denedim. Kapı iki-üç santim kadar açıldı ve sonra bir şeye takıldı. Tahminime göre arkasında zincir vardı. Tesisin içindeki teknolojiye rağmen kadının geçen yüzyılın kili-dini kullanmak zorunda hissetmesi komikti.

Küçük aralıktan, "Carly'yi bulamıyoruz," dedim. "Senin yanında olduğunu umuyordum."

Kadının yüzünün bir kısmı göründü ve gözleri ellerime odaklandı. Silahsız olduğumu göstermek için avuç içlerimi göstererek ellerimi kaldırdım ve tişörtümü belimden çıkarıp olduğum yerde döndüm. Gözleri Chris'e çevrildi ve ona da aynısını yapmasını işaret ettim.

"Sana zarar vermeyeceğiz," diye söz verdim. "Carly'yi bulmak için yardıma ihtiyacımız var. İçeride mi?"

Bayan Tremblay kapıyı kapattı ve zincirin açıldığını duyana kadar nefesimi tuttum. Kapıyı tamamen açtı ve bizi içeri almak yerine koridora çıktı.

"Ne demek onu bulamıyorsunuz?" Kafasını sağa sola çevirerek koridoru taradı. "Onu burada mı kaybettiniz?"

Endişeli ses tonu iyiye işaret etti. Yani yardım edecekti. Doğruyu çarpıtarak, "Söz verdiğim gibi onu odadan çıkardım. Tam arkasıydım," dedim. "Ancak biri beri geri çekti ve o kişiyle boğuşup kurtulduğumda Carly gitmişti."

"Peki güvenlik görevlileri? Onlardan yardım istedin mi?"

"Hayır. Hâlâ odadaki çocukları kontrol altına almaya çalışıyorlar. Yalvarıyorum, onu bulmamıza yardımcı ol."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sessizce durup bizi izledi ve yapbozun parçalarını birleştirmek ister gibi başını sağa sola çevirdi. "Carly tam olarak kim?" diye sordu sonunda.

"Arabası bizim minibüse çarpan kız," diye yanıtladı Chris.

Bayan Tremblay artık hikâyemize inanmadığını göstererek başını salladı. "Üçünüzün bir bağlantısı var. Size beş dakikadan fazla bakan herkes bunu anlayabilir."

Gerçeklere yavaş bir giriş yapmak için bildiği bir şeyle başladım. "Adı Carly. Carly Denton."

"Denton mı?" Dudakları fısıltıyla aralandı. Sessizce aradaki bağlantıyı kurarken ağzı aralandı.

Sessiz sorusuna yanıt vermek üzere, "Cameron onun abisi," dedim.

Bayan Tremblay güçlükle yutkundu. Gözleri Chris'le benim aramda gidip geliyordu. "Peki onu nereden tanıyorsunuz?"

"Lucas'ın abisi Tyler eskiden onun ablasıyla birlikteymiş," diye cevap verdi Chris. Bu küçük *kim kimdir* oyununun zaman kaybından başka bir şey olmadığını düşünüyormuş gibi rahatsız olmuşa benziyordu. Ve benim yerime cevap vererek süreci hızlandırmaya çalışıyordu.

Kalan boşlukları doldurarak, "Adı Olivia'ydı," dedim. "Tyler'ı gömdüğümüz gün kendini öldürdü. Carly'nin elinde bir tek Cam kaldı."

Bayan Tremblay geri çekilerek, "Tanrı aşkına," dedi. "Bu mümkün olamaz."

Başımı salladım. "Mümkün."

"Peki neden buraya gelmiş? Neden bunca şey yaşamış bir kızı böyle bir yere sürüklediniz?"

Teknik olarak o bizi buraya sürüklemişti ama neyse. "Abisi geldi."

Bayan Tremblay her şeyi anlamaya çalışırken yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir dakikalığına öylece durdu. Ölüm. Bu gen. Hepimizi birbirine bağlayan bu delilik.

Sonunda titreyen ellerini bana uzatarak, "Onu bulmalıyız," dedi. "Onu buradan çıkarmalıyız."

"Neden sana geldik sanıyorsun?" diye sordu Chris. "Elinde buranın haritası var mı? Kat planı gibi bir şey? Nerede olduğumuzu bilmeden onu bulamayız."

Kadın koridorda ilerlemeye başladı ve onu takip etmemizi işaret etti. "Haritaya ihtiyacım yok. Buradaki bütün kapıların nereye açıldığını bilirim. Bodrumdaki güvenlik görevlisi Hal, böyle bir olay olursa diye her yeri bana ezberletmişti. O..."

"Öldü," diye araya girdi Chris.

Bayan Tremblay duvara tutundu. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Öldü. Öldü." Bu tek kelimeyi yüksek sesle söylemeden, ağzını oynatarak defalarca tekrarladı.

“Nasıl? Ne zaman?” O ve ölen güvenlik görevlisinin yalnızca iş arkadaşı olmadıklarını anlamak için zeki olmaya gerek yoktu.

Chris kadının huzursuzluğundan rahatsız olmamış bir şekilde, “Bilmiyoruz. Onu bodrumda bulduk,” dedi. “Ben paramı Cam’e yatırıyorum.”

“Cam mi?” dedi kadın şaşkınlıkla. “İmkânsız. Hal silahlıydı ve ondan yirmi kilo ağırdı. Ve Cam... O...”

“O ne?” Chris bir adım daha atarak Bayan Tremblay’ye tepeden baktı. “O yitti mi? Akıl sağlığını mı kaybetti? Yürüyen bir...”

Bayan Tremblay, “Sakinleştirildi,” diye düzeltti. “Sekiz saatlik aralıklarla. Harold bunu biliyor. Sizi ana odaya aldıktan kısa süre sonra ona ilacını vermesi gerekiyordu.”

Hücrelerinde bulduğum ve nedensiz yere cebime attığım üç hapı düşündüm. Aklımdan hesabı yapar yapmaz hapları çıkarıp Bayan Tremblay’nin eline bıraktım. “Yirmi saattir hap almadığını söyleyebiliriz.”

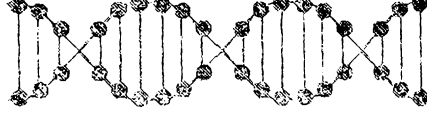
Avucunu, içindeki haplarla birlikte kapatarak, “Cam şimdi nerede?” diye sordu.

“Bilmiyoruz,” dedi Chris. “Güvenlik görevlisini ölü olarak bulduk ve Cam’in hücresi boştu.”

“Boş!” diye yutkundü. “Onu bulmalıyız. Başlarına bir şey gelmeden ikisini de bulmalıyız. Ya ana odaya geri dönerlerse? Cam kendini koruyamaz ve Carly...”

Başımı salladım ama onu düzeltmedim. Kapı kapalıyken kimse o odaya geri dönemezdi ancak Bayan Tremblay’nin bunu bilmesine gerek yoktu. Özellikle de bizimle aynı korkulara sahipken.

OTUZ DÖRT

Yürürken Bayan Tremblay'ye patlatılan acil durum ışıklarını anlattık Chris'in elektrik şalterini bozduğu kısmı atlayarak. Birden fazla defa, diğer güvenlik görevlilerinden yardım istememiz gerektiğini söyledi ve her seferinde farklı bir neden bularak, Carly'yi gördüğümüzü sandığımızı söyleyerek onun dikkatini dağıttık.

Bayan Tremblay, "İlacını almamış olsa bile, hapları yutmamış olsa bile Cam'in Hal'e zarar vereceğini sanmıyorum," dedi. Son on dakikadır aklından farklı senaryolar geçiriyordu ve her biri aynı şekilde sonuçlanıyordu. Belirsizlik.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Hal'i bizzat görmek ve ayrıntılı bir araştırma yapmak isteyeceğinden korktuğum için bunu sormamak için kendimi zor tutmuştum ancak burada şiddet eğilimi gösteren tek çocuğu böylesine korumasından artık rahatsız olmuştum.

Mutfakta Carly ya da Cam'den bir iz ararken, "Düşünüyorum da hangi taraftan ele alırsam alayım mantıklı gelmiyor," dedi. "O şiddet eğilimli değildi, en azından herkesin düşündüğü gibi değildi."

Ona katılmıyordum. Bana söylenene göre oda arkadaşını dövmüş ve onu kendi çarşafıyla asmıştı. Yine de şu anda onunla tartışmanın hiçbir faydası olmayacaktı.

"Buradaki ilk gecesinde rahatsız olduğuna dair bazı işaretler göstermişti," diye devam etti, "ancak sıradışı olarak nitelendirileceğim şeyler değildi. Ayrıca ne güvenlik görevlilerine ne de bana saldırdı. İçine kapalı bir çocuktuk, her şeyden kaçıyor. Onunla ilk kez konuştuğumda eve dönmek için bana yalvardı. Geri kalanınız gibi sinirli ya da öfkeli değildi. Çok korkmuştu. Onu intihar gözetimine aldırılmamı gerektirecek kadar çok."

"Ne bekliyordun?" diye sordu Chris. "Bizi buraya tıktınız, suçluymuşuz gibi davrandınız. Hepimizin neşeli olacağını ve sizinle işbirliği yapacağını mı sanıyordunuz?"

"Sanırım hayır," diye mırıldandı ancak bu itirafı, devletin ve *kendisinin* hatalı olabileceğini kabul etmesi düşündüğüm kadar rahatlatıcı değildi. Bu, iki haftalık test sürecini unutturmamıştı. Tyler'ı da kesinlikle geri getirmezdi.

"Testlerin ikinci gününde Cam kendini tamamen kapattı ve herhangi bir uyarıcıya tepki vermeyi reddetti. Güvenlik görevlilerine geri çekilmelerini söyledim ancak onlar Cam'in küstahlık yaptığı konusunda ısrarcı davrandılar. Washington'daki gözetim tesisini aradılar. Dr. Tratt de protokolü izlememizi ve Cam'i zorlamamızı emretti."

Chris "Ve?" dedi yardımcı olmak için. Bu tesis, bu kadın, iki mükemmel çocuğu alıp yok etmişti. Ailelerini yok etmişti. Cevap istiyorduk. Ben de bir açıklamayı hak ediyordum.

"Hal'le konuştum. En azından Cam'i tekrar muayene etmeye ve kendine zarar verip vermediğini araştırmaya doktoru ikna etti. Daha fazla üzerine gitmemelerini sağlayabileceğim herhan-

gi bir şey işime yarayacaktı.” Bayan Tremblay devam etti. “Cam, muayene boyunca çırpındı. Kalp atışlarını doktorun dinleyebilmesi için Hal’in onu sedyeye bağlaması gerekti ve o anda bile ölmeden önce onu buradan göndermemiz için bize yalvarıyordu.”

“Kendini öldürmeye çalıştığını mı söylüyorsun?” diye sordum. Tyler’in yarım şişe viski ve boş ilaç kutularıyla arka bahçemizdeki koltukta oturan görüntüsünü aklımdan silmeye çalışıyordum.

“Hayır. Cam’in vücudunda kendini savunurken oluşmuş yaralar vardı. Göğsünde ve sırtında dehşete düşürecek morluklar bulunuyordu.”

Ryan’ın gözlerindeki bakışı, ölmesini istediği güvenlik görevlisini söyleyişini hatırlayarak, “Onu dövüyorlar mıydı?” diye çıkıştım. Ona da mı böyle davranmışlardı? Boyun eğene kadar dövmüşler miydi?

“Biz değil,” diye açıkladı Bayan Tremblay. “Bunu özellikle kontrol ediyordum. Hal’in odadaki güvenlik kamerası kayıtlarına ulaşip bana getirmesi günler aldı. Ve o zaman bile kontrol odasında benimle baş başa kalmak için diğer görevlilere yalan söylemesi gerekiyordu.”

“Pekâlâ.” Bu açıklamaya ihtiyacımız yoktu.

“Güvenlik görevlilerinden Cam’in testlerini zorlaştırmaları istenmesine rağmen oda arkadaşı fiziksel şiddet uygulamaya başladığında geri çekildiler. Bunun yeterli bir baskı yöntemi olacağını düşündüler. Oda arkadaşını öldürmüş olabilir ama bunu delirdiği ya da aklını yitirdiği için yaptığını düşünmüyorum. Korkuyordu ve gördüğüm kadarıyla korkmaya hakkı vardı. Başka bir seçeneği olmadığı için bunu yapmıştı.”

“Peki bunu yapan güvenlik görevlileri... testleri kontrol eden doktor... Onlara ne oldu?”

“Görevliler işten çıkarıldı. Dr. Tratt’e gelince... O, programın kurallarına uygun davrandığına inanıyor hâlâ. Bu yüzden sizi fırtınanın ortasında gönderdik. Görevli açığı vardı. Bu tarafa ge-

len minibüs yalnızca çocukları değil, kovulan güvenlik görevlilerinin yerine geçecek adamları da taşıyordu.”

“Bütün bunları biliyordun ve ona ilaç vermeye, onu bir hayvanmış gibi cam hücrede tutmaya, güvenlik görevlisine onun başında nöbet tutturmaya devam mı ettin?”

“Hal,” diye başladı ama ağlarken sustu. “O iyi bir adamdı.”

“Planınız Cam’i sonsuza kadar burada tutup ilaçla sakinleştirmek miydi?” diye sordu Chris.

“Hayır. Dışarı çıkana kadar rahatlamasını sağlıyordum,” diye açıkladı. “Ceza olarak indirilmedi oraya; intihar gözetimindeydi. Cam’in bakımını ben üstlenmiştim. Evine yakın bir akıl hastanesine gönderilmesini ayarlamaya çalışıyordum. Ebeveynlerine, ailesine yakın olmasının faydalı olacağını umuyordum.”

Buna karşı çıkmayı, beş saat boyunca kız kardeşinden üç metre uzakta olmasına rağmen gözlerini bile kırpmadığını söylemeyi düşündüm ancak bunu zaten tahmin ettiğini sanıyordum. Bu yüzden *umuyordum* demişti muhtemelen.

“Ona yapılanlar yanlıştı. Başına gelenler yüzünden onun cezalandırıldığını görmeye niyetim yoktu.”

Chris uzun ve ağır bir küfür etti. “Cam’in ailesi bunu biliyor mu? Kız kardeşi ya da ebeveynleri, onu sonsuza kadar içeri tıkmayı planlamadığınızdan haberdar mı?”

Ben de aynı şeyi düşünüyordum ama sormaya korkmuştum. Buraya bir hiç uğruna döndüğümüzü düşünmek istemiyordum. Eğer ağzını açıp Dentonları aramış olsaydı Carly şu anda evinde olurdu. Chris’le ben topluma yeniden kazandırma tesisine doğru ilerliyor olurduk ve minibüslerdeki o çocuklar hâlâ hayatta olurdu. Hayatta!

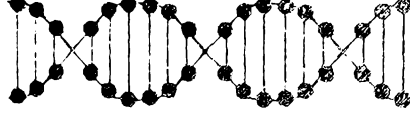
“Dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdım. Öfkemi tarif edemedim ama yapabileceğimin en iyisi buydu.

“Başına gelenleri ve sizden daha uzun bir süre burada tutulacağını biliyorlardı ama başka bir yere gönderileceğinden haber-

leri yoktu. Bu henüz kesinleşmemişti ve onları yanlış bir şekilde yönlendirmek istemedim.”

Yanlış yönlendirme ölmekten iyiydi. O enkazın altında yatan on bir çocuk, yanlış yönlendirilmeyi ölmeye tercih ederdi.

OTUZ BEŞ

Sessizce Cam'i ve Carly'yi aramaya devam ettik. Üçümüz de kendi cehennemimize hapsolmuştuk. Her ne kadar bunu beynimin arkalarına atmaya çalışsam da Bayan Tremblay'nin bu tesisin bize yaptıklarından haberdar olması fikrinden uzaklaşmıyordum. Tyler ve Cam'le yaşananlara şahit olmuştu. Yine de arkasına yaslanıp beni kışkırtmalarına izin vermişti. Ve Chris'i.

"Neden?" diye sordum. "Cam'in başına gelenlerden sonra neden bizlere yardım etmediğini söyleyebilir misin?"

İç çekti. Benimle göz göze gelmeden etrafa bakındı. "Bazen amaca giden her yol mübahtır, Lucas. Şiddet suçu işleme potansiyeli olanları kanıtlanmış yöntemlerle tespit etmenin bir yolunu bulabilirsek dünyanın ne kadar güvenli bir yer olacağını düşünebiliyor musun?"

Bu saçmalığı daha önce de duymuştum. Tratt adında, toplumdan uzak yaşayan bir biliminsanı, okula ateş açan bir kişinin beynini incelerken bir gariplik keşfetmiş ve bunu "savaşçı ge-

ninde bir tuhaflik" olarak adlandırmış. Meclise yapılan birkaç ziyaret ve akşam haberlerini ele geçirmişe benzeyen, gençlerin arasında hızla yayılan şiddet salgınını bitirme sözü... Derken BAM! Hükümetimiz bunun gibi tesisler kurabilmesi için ona bir milyar dolarlık bir çek yazmış.

Kilerin kapısını gereğinden daha güçlü bir biçimde kapattım ve ona bakmak için arkamı döndüm. "Peki *sen*, bunun *bizim* üzerimizdeki etkisinin farkında mısın? Ben yanlış bir şey yapmadım. Chris yanlış bir şey yapmadı. Tyler yanlış bir şey yapmamıştı," diye bağırdım. "Fakat büyük ihtimalle çocuğu bile olmayan bir biliminsanı, beynimizi karıştırmanın iyi bir fikir olacağını düşündüğü için birer laboratuvar faresi olarak buradayız."

Bayan Tremblay başını salladı. Yüzünde pişmanlık vardı. "Abin uyum sağlayamıyordu. Onun gitmesine izin vermemeliydik. Gitmesine izin *vermemeliydim*."

Dünyayı kurtarma felsefesini bırakıp olanları kabul etmesini umarak, "İşte orada yanılıyorsun. Onu en başında buraya getirmemeliydiniz. Hiçbirimizi getirmemeliydiniz," dedim. En azında bir kere, burada yapılanların yanlış olduğunu kabul etmeliydi.

"Benim de bir çocuğum vardı," dedi ve ben elimi "Ee, yani?" anlamında salladım. "Adı Emily'ydi. Philadelphia'da yolculuk yapıyorduk. Babası Sam Atlanta'da bir konferanstaydı ve biz de onunla birlikte gitmiş, geri dönüyorduk."

Carly'yi aramayı bırakmış ve mutfağın ortasında durup anılara dalmış olmasından rahatsız olmuş bir şekilde, "Ne güzel," dedim.

"Dur tahmin edeyim, o da genetik bilimci falan mıydı?" dedi Chris ukala bir tavırla.

"Hayır. Benim gibi psikologdu. Profil çıkarma uzmanıydı."

Tüm bunlardaki ironiye güldüm. Bizim profillerimizin nasıl olacağını merak etmiştim.

"Nerede olduğumuzu düşünmeden otobandan çıktım," diye devam etti. "Benzin almam gerekiyordu ve Emily son yarım sa-

attir tuvalete gitmek istediğini söyleyerek sızlanıyordu. O mahalleyi görür görmez otobana geri çıkmalıydım ama benzin ışığı yanmıştı ve..." Sustu. Sonrasında olanları tahmin etmek güç değildi.

"Kocam, Emily'yi tuvalete götürürken ben arabada bekledim. Tamamen rastlantının kurbanı olmuşlar. *Yanlış zaman, yanlış yer.* En azından polis öyle söyledi. Yapan çocuğu yakaladılar ama dava görülmeden önce öldü. Görünen o ki hapishanede çete olayı gibi bir şey yaşanmış." Durdu ve bana baktı. Ne görmek istediğini bilmiyordum. Anlayış mı acaba? Belki de bağışlamayı bekliyordu.

"Eğer bu geni bilseydik, eğer onu teşhis edebilseydik o zaman..."

Chris, "O zaman ne?" diye araya girdi. "Kocan ve kızın hâlâ hayatta mı olacaktı?"

"Evet," diye fısıldadı Bayan Tremblay. "O gün her şeyimi kaybettim. Her şeyimi. Önlenebilecek bir şey yüzünden. Artık önlenebilen bir şey yüzünden."

"O zaman katilin hasta olduğunu, ben ve Lucas'la yanı geni taşıdığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Chris ve Bayan Tremblay başını sallayarak onayladı.

"Dosyalar," dedi Chris kolumu dürterek. "Ona şu lanet dosyaları ver."

Carly'yi ararken onları tamamen unutmuştum. Eğildim ve ayakkabımla çorabımı çıkardım. USB belleği avucunun içine bırakırken, "İşte," dedim. "Şerif Watts bunları sana vermemi söyledi. Bunlarla ne yapacağını biliyormuşsun."

Küçük USB belleğe patlamak üzere olan bir şeymiş gibi bakıyordu. "Phil... bunu sana mı verdi? Ne zaman? Nasıl?"

"Dışarıdayken. Minibüsümüz kaza yaptığında. Carly'ye tanıştığımızda. Önemli değil. Sadece içindeki dosyalara bak."

"Neden? İçinde bu kadar önemli ne var? Bunlar küçük kızımın başına gelenleri değiştirebilir mi?"

"Çünkü Şerif Watts'a göre çocuğunu öldüren genç böyle bir

gene sahip bile değildi. Suç işleyenlerin yüzde doksanı bu geni taşıyor. Sana verilen bu görev suç oranlarını hemen hemen hiç etkilemiyor aslında. Hiçbir işe yaramıyor,” dedi Chris.

“Hepsi burada.” Uzandım ve normalden biraz daha güçlü bir şekilde sıkarak avucunu kapattım. “Ben belgeleri gördüm. Chris yalan söylemiyor.”

Bayan Tremblay topuklarının üstünde döndü ve anlaşılmasa bir şeyler mırıldanarak mutfaktan çıktı. Chris bana *şimdi ne yapacağınız* bakışı attı ve ben de omuz silkip kadını takip etmeye koyuldum.

Koridorlardan öyle bir geçiyordu ki sanki buraları avucunun içi gibi biliyordu. Arkasında olup olmadığımızı görmek için bir kez bile dönüp bakmadı. Birden durdu, geri geri gitti ve biraz önce yanında geçtiğimiz kapının tokmağına uzandı.

Odanın uzak duvarında kocaman bir televizyon vardı. Anca dokunacak mesafeye geldiğimde yirmi dört adet çerçevesiz ekranın yan yana asılmış olduğunu anladım. Odanın ortasında U şeklinde bir masa vardı; masanın üstünde klavyeler ve dizüstü bilgisayarlar duruyordu. Ve köşede, karton bir kutunun içinde kırık güvenlik kameraları vardı.

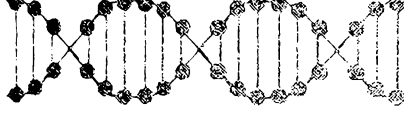
Bayan Tremblay ilerledi ve teker teker bütün dizüstü bilgisayarların açma tuşuna bastı. Beşincisi küçük, mavi bir ışığın belirmesiyle açıldı. USB belleği taktı ve ulaşmak istediği bilgi ekranda belirene dek parmaklarını giriş tuşunun üstüne vurarak sabırsızca bekledi. Dosyaları öyle hızlı geçiyordu ki Şerif Watts’ın araştırmasının derinliğini anladığından pek emin olamadım ancak görünen o ki göz gezdirmesi bile yeterli olmuştu.

Belleği çıkarıp bana uzattı. “Bunu sizden başka kimse gördü mü?”

“Hayır,” diye yalan söyledim. Cam hakkında konuşurken ağlamış olsa da ona yüzde yüz güvenmiyordum.

“Güzel. Şimdilik böyle kalsın.”

OTUZ ALTI

“Bayan Tremblay’ye belleği verdin, artık tüyelim diyorum.”

Kadını görmek için arkamıza doğru bakarak, “Peki Cam ne olacak? Ya Carly?” diye sordum. Bizden önden gitmemizi ve Şerif Watts’ın verdiği bilgileri bilgisayardan sildikten sonra bizimle koridorda buluşacağını söylemişti ancak bunu söyleyeli beş dakika olmuştu ve o zamandan beri ortada yoktu.

“Canları cehenneme,” diye yanıtladı Chris. “Carly onu gördüğümüzden beri sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramıyor ve Cam’i gördün. Kendini kaybetmiş. Bana sorarsan ölmesi daha iyi olur. Buradan daha çabuk çıkmamızı sağlayacaksa acısına kendi ellerimle son verebilirim aslında.”

Başımı salladım. “İstersen gidebilirsin ama ben Carly’yi burada bırakamam. Özellikle de Bayan Tremblay’nin güvenlik görevlileri ve abisi hakkında söylediklerinden sonra. O...”

Koridorun ucundaki gölge dikkatimi çekince cümlemi yarı-

da kestim. Odadaki güvenlik görevlilerinden birini ya da Cam'i görmeyi bekleyerek arkamı döndüm fakat gördüğüme yemin edebileceğim gölge ortadan kaybolmuştu. "Şunu gördün mü?"

"Neyi?" diye sordu Chris. Koridor boyunca yürüdü. Bizimkiyle birleşen bütün koridorları gözleriyle taradı. Bana doğru döndü ve ellerini açarak beni bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu sordu sessizce.

İzlendiğim ve takip edildiğim duygusundan kurtulmaya çalışarak, "Hiçbir şey," dedim. "Yemin ederim ki burası aklımla oynamaya başladı."

Chris yanıma gelerek, "İkimizin de," dedi. "Burada kimse yok ama bir şeyler görmeye başlaman, planımın ne kadar yerinde olduğunu gösteriyor. Hadi gidelim."

"Gidemem." Carly ne kadar sinir bozucu olursa olsun onu bırakamazdım.

"Peki ama bana borçlusun."

Başka bir boş koridora döndük ama bu koridor tanıdık geliyordu. Rahatsız edici şekilde tanıdık. Yere döşenmiş beyaz taşlar, gri sıva, duvardaki, kan olduğu için çıkmadığını düşündüğüm kırmızı lekeler.

"Bizim odamız," dedi Chris ve ikimiz de içeri girdik. Cam'in oda arkadaşının öldüğü gece alınan örtüler yerlerine geri konmuştu ve yeni sahiplerini bekliyorlardı. Odanın köşesine yerleştirilen kamera kapalıydı. Aşağıya doğru bakan lensi şımarık bir çocuğu andırıyordu. Chris'e bana yardım etmesini işaret ettim ve yukarı uzanıp kamerayı yerinden çıkardıktan sonra yere attım. Bir daha elime alıp plastik ve kablo enkazına dönene kadar bu hareketi tekrarladım.

"Bunu nasıl unuttuk?" Chris güldü. Ranzanın üstüne çıkmıştı ve elinde yatağın kenarına sıkıştırdığım dergi vardı.

"Eğer anılarınızı tazelemeniz bittiyse..." Kapının önünden Bayan Tremblay'nin sesi duyuldu. Elleriyle gitmemiz gerektiğini işaret ediyordu. Dergiyi gördü ve tiksintiyle iç çekti ama alma-

ya çalışmadı. Sanırım olan bitenin yanında ahlaksız bir derginin pek önemi yoktu.

Chris dergiyi yatağın kenarına sıkıştırdı. Bu odaya hapsolacak sonraki çocuk için bir hediyeydi. Ardından yataktan atladı. Bu koridorda dokuz oda vardı, aranması gereken dokuz boş oda.

Kapıya doğru yöneldim. Dikkatimi nereye gittiğimden çok kırık güvenlik kamerasını tekmeleyen Chris'e verdiğim için Bayan Tremblay'ye çarptım. Küfrettim ve biraz önce hızlı olmamız için bizi sıkıştıran kadının şimdi neden durduğunu merak ederek kafamı çevirdim.

"Neler..." Arkasından loş koridora doğru baktığımda Carly'nin karşımızda durmuş, bize baktığını gördüm.

"Sonunda." Rahat bir nefes aldım ve Bayan Tremblay'nin yanından geçtim. "Nerelerdeydin?"

"Cam'i arıyordum," diye yanıtladı.

Cevabını bildiğim hâlde, "Buldun mu?" diye sordum. Durduğu koridor boştu, omuzlarını öne düşürmüştü ve gözlerinde yaşlarla umutsuz bir bakış vardı. Abisini bulamamıştı; bizim gibi hayaletleri kovalıyordu.

Chris, Bayan Tremblay'yi kapının önünden çekti ve Carly'nin dibine kadar girdi. Öfkesi, yaşadığı rahatlamaı gölgelemişti. "Eğer bir daha yanımızdan kaçarsan seni burada bırakırım. Duydun mu?" Durdu ve bana döndü. "Ona USB belleği verdin ve Carly'yi bulduk. Artık gitme vakti."

Başımı onaylarcasına salladım. Ben de onun gibi işimizin bittiğini düşünüyordum.

Carly geri çekildi. Gözlerini bana dikmişti. "Abimi bulmadan olmaz."

"Abin burada değil!" diye çıkıştı Chris. "Sence bunca zamandır ne yapıyorduk? Kazak mı örüyorduk? Seni ararken onu da aradık!" Düşüncesini desteklemek için elini bana doğru salladı. "Bizim işimiz bitti. İkimizin de işi bitti."

Carly'nin içindeki ufaklık umudu kırmaktan nefret ediyor-

dum ama Chris haklıydı. “Özür dilerim ama gitmemiz gerekiyor.”

“İyi olup olmadığını bile bilmiyoruz,” diye bağırdı Carly. Sesi, boş koridorda yankılandı. “Yaralanmış olabilir ve o yapayalnız.”

Bayan Tremblay üçümüzün arasına geçerek, “Onlar haklı, Carly,” dedi. “Ben abini aramayı sürdüreceğim ama sen, Lucas ve Chris dışarı çıkmalı, Şerif Watts’ın yanına dönmelisiniz,” dedi.

“İkinci bir şansı hak ediyor,” dedi Carly.

Sesindeki mutsuzluk içimi parçaladı, zaten çökmüş olan omuzlarıma dayanılmaz bir ağırlık daha yükledi. İkinci şansı hak eden tek kişi Cam değildi. O odada dokuz çocuk, özgürlük sözü verdiğim ve çürümeye bıraktığım dokuz çocuk vardı. Aklıma Ryan’ın bana adını söylemeye çekinişi, herhangi birine güvenmeye tereddüt etmesi geldi. Korkusunu anlamıştım ve hiç düşünmeden bunu ona karşı kullanmıştım. “O odaya geri dönmem gerekiyor. Herkesin iyi olduğundan emin olmalıyım.”

Chris karşı çıkacak gibi oldu ama onu susturdum. Onun vicdanı, yaptığımız şeyle yaşamasına izin verebilirdi ama ben bununla yaşayamayacağımı biliyordum. “Onlara borçluyuz. Ryan’a ikinci bir şans borçluyum.”

“Pekâlâ ama en kısa yolu kullanacağız,” dedi Chris ve Carly’yi kolundan yakalayıp yanında sürüklemeye başladı. “Abini dolaplarda ya da odalarda aramak yok. Eğer Cam’le yolda karşılaşsak olur ama bulunmak istemeyen birini arayarak vakit harcamak yok.”

OTUZ YEDİ

Carly'yi ikna etmem biraz zaman aldı ama sonunda onu yürütmeyi başarabildim. Elini elime kenetlemiş bir şekilde geriden geliyor, Cam'i burada tek başına bırakmamızın ne kadar acımasızca olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyordu.

Bayan Tremblay anahtarları aramak için odasına gitti. Orada bulacağından şüpheliydim. Yararı dokunabilecek her şeyi güvenlik görevlileriyle birlikte o odada bıraktığına emindi. Çantasını ve anahtarlarını toplamaktansa kendini bir an önce dışarı atmaya çalışmıştı. Yine de gidip odasına bakmasına izin verdim. Gözlerindeki bir şey, göz bebeklerinin hemen ardına gizlenmiş olan endişe bana durmaması gerektiğini, etrafını saran korkuyu düşünmemek için faydalı bir şeyler yapmaya çalışmasına izin vermemi söylüyordu.

Odanın kapısını şaşırtıcı derecede kolayca bulduk. Tuhaf bir manyetizma bizi her seferinde doğru tarafa döndürmüştü gibiydi. Her. Lanet. Seferinde.

Üçümüzün yalnızca bir feneri vardı. Chris ve ben, onu yurtların sonundaki malzeme dolabında bulmuştuk. Diğerleri güvenlik görevlilerindeydi. Sadece üç koridorun acil durum ışıkları patlatılmıştı ama oradan karanlıkta geçmek, bizim için oldukça değerli zamanı boşa harcamak olacaktı.

Ayakkabılarımın altında ezilen cam sesi geri çekilmeme neden oldu ve feneri Chris'in elinden aldım. Kapının üstündeki ışık patlatılmıştı ve anahtar deliğine tıklandığını gördüğüm cam yerinde değildi. Gözlerimi Carly'nin kanlı ellerine ve sonra Chris'inkilere çevirdim. Bu sırada beynim, keşfetmeye vaktimin olmadığı yerlere gitmişti.

Fenerin kısık ışığını yere döndürdüm ve ayak ucumla yerdeki ayak izinin etrafından geçtim. Odadaki çocukların ayakkabısız olduğunu ve dışarıdaki cam kırıklarının onların çıplak ayaklarıyla buluşmak üzere beklediklerini hatırlayarak Chris'e, "Kan yok," diye fısıldadım. Odadan çıkan ya da odaya giren her kimse ayakkabıları vardı. Ve küçük ayakları.

Chris kapının tokmağına uzandı. Elini yana ittim ve diğer tarafta neyle karşılaşacağımdan korkmuş ve yaptığım şey için, onları birbirine düşürdüğüm için kendimi asla affetmeyeceğimden emin bir şekilde kapıya kendim uzandım.

Tokmaktan çıkan her sesle durarak onu yavaşça çevirdim. Kapı açıldı ve hepimiz ayak sesi, elektroşok tabancası kıvılcımı ya da üzerimize doğru gelen bir şeyi bekleyerek geri sıçradık. Dikkatlerini dağıtmak ve kafalarını karıştırmak için bir avuç cam parçasını tekmeleyerek odanın içine gönderdim. Karşılığında sessizlik aldım.

Mantığımın el verdiğienden daha fazla bir cesaretle başımı odaya doğru uzattım, feneri bir taraftan diğer tarafa doğru tuttum. Gözlerim odaya saçılmış bedenlere takıldı. Saymaya başladım ama birbirlerine o kadar yakın düşmüşlerdi ki karanlıkta ayırım yapmak neredeyse imkânsızdı.

Bir bot gördüm ve kendimi yere bırakıp olabildiğince küçülerek odanın içinde ilerlemeye başladım. Elimi güvenlik görev-

lisinin bacağına dolaştırdım, kemerindeki feneri tuttum. Anahtarlar önceliğim değildi artık. Bu odayı ışıkla doldurmak, neler olduğunu duymak yerine görmek istiyordum.

Feneri, güvenlik görevlisinin hâlâ elinde tuttuğu elektroşok tabancası için olan fazladan kartuşun yanında buldum. Onu Carly'ye attım ve açmamasını işaret ettim. Harekete geçmeden önce hepimizin elinde bir tabanca ve bir fener olmasını istiyordum.

“Kemerler,” diye fısıldadım Chris’e ve o da kendini yere bırakıp odanın diğer tarafına doğru ilerlemeye, yanından geçtiği her güvenlik görevlisinin üzerini aramaya başladı.

Dakikalar içinde Chris ve benim elimde fenerler, üç elektroşok tabancası ve oldukça etkileyici görünen bir bıçak vardı. Anahtarımız yoktu. Karşıma çıkan bütün bedenleri, güvenlik görevlisinin ve çocukların bedenlerini aramıştım ama hiçbirinde bulamamıştım.

Chris’in başını sallamasıyla fenerlerimizi aynı anda yaktık. Işık odayı doldurdu. “Kahretsin!” Bunu Chris mi yoksa ben mi söylemişim bilemiyordum ama önemi de yoktu zaten. Gördüklerimizi özetleyen kelime buydu.

Işık varken sayım yapmak daha kolaydı. Benim sayıma göre beş güvenlik görevlisi ve doktor yüzüstü yatıyordu. Vücutlarındaki bütün yaralardan kanlar akıyordu. Feneri yere doğru çevirdim ve kullanılan silahı buldum: Odadaki tek masayı parçalarına ayırmışlardı. Masayı yere sabitleyen cıvatalar hâlâ dik bir şekilde duruyordu. Ayaklarını sopa olarak kullanmışlardı.

Cevap vermesi için dua ederek, “Ryan,” diye seslendim. Cevap vermesi gerekiyordu. Onu ben hedef göstermişim. Gözlerindeki kırılgan ifadeyi görmüş ve korkusunu bencilce nedenlerim için kullanmışım. Buradaki herkesin içinde en çok onun gözleri rüyalarımın girecek ve beni hak etmediğim bir özür için yalvartacaktı.

“Artık gidebilir miyiz?”

Feneri Ryan’ın sesinin geldiği tarafa doğru çevirdim. Çocu-

ğün iki tarafında ikizler duruyordu. Hayattaydılar. Yaraları vardı, kanıyordu ama yaşıyorlardı.

“Neler oldu? Bunu siz mi yaptınız?” diye sordu Chris.

Ryan başını yavaşça iki yana sallarken katliama baktı. Ardından ilk sorusunu tekrarladı. “Artık gidebilir miyiz?”

Ona doğru ufak bir adım attım ama o geri çekilerek kendini duvara yapıştırdı. Korku dolu gözlerle bana bakıyordu ama ben ona dokunmamıştım bile. Yavaşça eğildim ve onunla göz göze gelebilmek için başımı aşağıya doğru indirdim. Ona zarar vermeyeceğimi anlamasını diliyordum. “Neler oldu?”

“Biri odaya girdi. Bizim dışımızda biri,” dedi Ryan. Gözlerini önce bana çevirdi, sonra Carly’ye döndü.

Dikkatini bana vermesi için gözlerinin önünde parmaklarımı şıklattım. Ben de bundan korkuyordum. Birazcık öfkelenedikten sonra kendilerine hâkim olamayacaklarından korkmuştum. Ve Carly... O, basit bir hedefti. Burada olmaması gerekiyordu. Her şeyi o başlatmıştı.

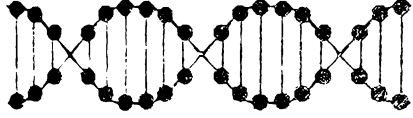
Adımlarımı büyüttüm ve geri geri giderek Carly’yi arkama aldım. Onu yolda gördüğüm ve kim olduğunu, kimin kardeşi olduğunu anladığım anda onu koruyacağıma yemin etmiştim. “Bana bak, ona değil,” dedim. “O benimle, tamam mı? Şimdi odaya kimin geldiğini söyle.”

Sorum, Ryan’ın tekrar eden sorusuyla yanıtlandı ama bu seferki daha güçlüydü. “Artık. Gidebilir. Miyiz?”

Ona meydan okumayı ve içeride tam olarak neler olduğunu anlatmasını söylemeyi düşündüm ama cevap vereceğinden şüpheliydim. Oraya sığınışı, sırtını duvara verip odadaki canlı diğer iki çocuğun arasına saklanması pes ettiğini söylüyordu.

Doğrudum ve elimi kapıya doğru uzattım. Özgürlüğü hak etmişti. Eğer çıkışı bulabilecekse onu durdurmayacaktım. Ona bir fener atarak, “Buna ihtiyacınız olacak,” dedim ve sonra güvenlik görevlilerinin ayaklarını göstererek, “Işıklar patlatılmış. Botlarınızı da almak isteyebilirsiniz,” diye ekledim.

OTUZ SEKİZ

Elimizden geleni yaptık. Gözlerini kapattık ve onları rahatsız etmemek için olabildiğince nazik davrandık fakat nihayetinde ellerindeki elektroşok tabancasına sarılmış bir hâlde yatan dört çocuğun görüntüsü beni oldukça etkiledi. Burada panikleme-miştim, minibüsteki gibi kendimi kurtarmak için acele etme ihtiyacı duymamıştım. Nabızlarını kontrol edecek kadar vaktim vardı. Onları kurtarmaya çalışmalıydım ama bunu yapacak durumda değildim. Ufak bir dikkat dağınıklığı yaratma çabamın sonucunda onların ölümüne neden olduğum gerçeğiyle yüzleşmiyordum.

Boş midemin içinde kalanları kusmak için zar zor koridora çıktım. Yerdeki taşları kaplayan asit, suçluluk duygumu bastırmıyordu.

Chris hâlâ içerideydi ve sistematik bir şekilde bütün bedenleri kontrol ediyordu. Bense yaptığım ile yüzleşemeyecek kadar

korkak bir tavırla duvara yaslanmış bir şekilde dışarıda duruyordum.

“Hepsi ölmüş,” dedi Chris ve midemi bir kez daha harekete geçirdi. “Teselli olsun diye söylüyorum, hasarın çoğunu güvenlik görevlileri vermiş.”

Bu bir teselli olmamıştı. Ayrıca akıllara şu soruyu getiriyordu: *Güvenlik görevlilerini kim öldürdü?*

Chris bana bir kumaş parçası uzatarak, “Sence bunu Cam mi yaptı?” diye sordu. Beyaz kumaş parçasına bakarken bunu hangi ölü çocuğun üstünden yırttığını merak ettim. Gözlerim üzerindeki tişörtün köşesine ilişti ve ne yaptığını anladım. Kendi tişörtünden bir parça yırtıp bana vermişti. Aynı gün içinde ikinci defa.

Carly’nin duymasından çekinerek, “Başka kim olabilir ki?” dedim fısıltıyla. Hâlâ kapının girişinde duruyordu ve fenerinin ışığı odaya vurduğu andan beri yerinden kıpırdamamıştı. Onu böyle hareketsiz kılan şeyin dehşet ya da korku olduğunu düşünüyordum. “Yani çocuk hücrelerinden kaçtı ve insanlar birden ölmeye başladı. O olmalı.”

Chris fenerini cam parçalarıyla dolu yere ve sonra koridora doğru tutarak, “Ben de öyle düşünüyordum ama yerde hiç kan izi yok,” dedi. “Cam’in hücrelerinde ayakkabı gördüğümü hatırlamıyorum. Ayrıca kıyafetlerini almadığını söylememe gerek yok. Buradan çıplak ayakla çıkan biri arkasında korkunç bir iz bırakırdı.”

Saçma olduğunu bildiğim açıklamalara tutunmaya çalışarak, “Belki başka bir yerden ayakkabı almıştır,” diye sordum.

“Karanlıkta mı? Sanmam. Ayrıca güvenlik görevlilerinden yalnızca üç tanesinin ayakkabısı yok ve onları da Ryan’la ikizler aldı.”

“Bilmiyorum. Bayan Tremblay olması imkânsız.” Aklıma güvenlik görevlisi arkadaşı Harold’ın öldüğünü söylediğim zamanki tepkisi gelmişti. Ayrıca bana şiddet yanlısı bir tip gibi

gelmiyordu, daha çok psikolojik işkenceci gibiydi. Buna inana-
cağım aklımın ucundan geçmese de burada bizimle aynı durum-
daydı. İyi niyet, korkunç sonuç. Kimsenin ölmesini istememişti.
Aslında insanları kurtarmaya çalışmıştı ancak bugün olan her
şey gibi olaylar çığ gibi büyümüş ve iyi bir düşüncenin çarpıtıl-
mış hâline bürünmüştü.

“Tesisteki altı güvenlik görevlisi de tamam,” dedi Chris.
“Beşinin cesedi burada, birininki bodrumda. Doktorun da öyle.
Ryan’ın yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?”

Omuz silktim. Yapmış olabilirdi ama bu çok da ihtimaller
dahilinde değildi. Ayrıca gözlerinde yenilginin verdiği boş bir
bakış vardı.

“Lütfen buradan sonra nereye gideceğimize dair bir fikrin ol-
duğunu söyle,” diye yalvardım. Ben bitmişim. Aklım B planı bir
yana, tutarlı bir fikir üretmekten acizdi.

“Ben diyorum ki buradan hemen çıkalım ve içeride kalanlar
kendi başlarının çaresine baksınlar.”

Başımı salladım. Bu plana yüzde yüz katılıyordum.

“Carly?” dedim omzuna doğru uzanarak ve onu yavaşça
odadan çıkardım. Onu sakince abisini burada bırakma fikrine
alıştıracagımı umuyordum ama eğer zorunda kalırsam tekme
tokat çıkartmaya da hazırdım. “Gitme vakti.”

Silkindi ve karanlık koridora doğru çekildi. Onu yakaladım
ve göğsüme doğru çektim. Çok korktuğunu biliyordum ve bü-
tün güvenlik görevlilerini öldürenin ben ya da Chris olduğunu
düşündüğünün farkındaydım ama bu koridorlarda onun gölge-
sinin peşinde koşmaktan sıkılmışım.

“Eve gitmek istiyorum.” Gözleri yaşardı. “Cam’i bulmak ve
eve gidip bütün bu olanları unutmak istiyorum.”

Onu, “Seni eve götüreceğim,” diye sakinleştirdim. “Ama bir
saniyeliğine odaya geri dönüp ön kapının anahtarlarını bulmalı-
yım. Senden yapmanı istediğim tek şey, Chris ve ben araştırma
yaparken tam olarak burada beklemen, tamam mı?”

Carly, tek kelime etmeden elini cebine attı ve anahtarları çıkartıp bir parça sakız kadar önemsiz bir şey uzatır gibi elime bıraktı.

Anahtarları elimde çevirip dışarı çıkmamız için ihtiyacımız olanı bulabilmeyi umarak, "Bunları nereden aldın?" diye sordum.

Carly elini yeniden cebine attı ve toplamda beş anahtar seti olana kadar onları çıkarıp ayaklarımın dibine bıraktı. "Onlardan," dedi ve arkadaki ölü güvenlik görevlilerini işaret etti.

Ne söylemeye çalıştığını anlamak için kendimi zorlayarak başımı salladım. İçeriye ilk ben girmiştım. İçeride dolaşarak bütün güvenlik görevlilerini tek tek kontrol etmişim ve Chris de benim peşimden aynı şeyi yapmıştı fakat Carly... iki dakika önce onu dışarı sürükleyene dek olduğu yerden bir santim bile kıpırdamamıştı. Bütün anahtarları almayı nasıl başarmıştı?

Benim bilmediğim bir şey bilmesini umarak Chris'e baktım. Belki ben kusarken güvenlik görevlilerinin üstünü aramasına yardım etmişti. Belki anahtarları Chris bulmuştu ve cesetlerin üzerlerini ararken hepsini Carly'ye vermişti. Belki Ryan çıkarken anahtarları Carly'nin eline tutuşturmuştu.

Belki çok sevgili aklımı kaybediyordum.

Chris gözlerini kıstı ve şaşırmış bir şekilde bakarken yüzünü korku dolu bir ifade kapladı. "Anahtarları almak için biz çıktıktan sonra odaya dönmüş olmalısın."

Carly hızla, "Kaybolmuştum, hatırladın mı? Lucas'ı bulmak için buraya geri geldim," dedi ve anahtarları açık avucumun içinde koydu.

"Saçmalık," diye yanıtladı Chris. "Geri dönsen de içeri girmiş olamazsın. Kilide cam sıkıştırılmıştı, hatırladın mı?"

Chris haklıydı. Carly mantıksız konuşuyordu ve gözlerindeki kaygılı bakış bunun farkında olduğunu söylüyordu. "Carly, olanları açıklamalısın. Hemen."

Chris rahatsızlığını belli eden derin bir nefes verene kadar palatosunun kenarını kıvrarak bana derin bir sessizlik içinde baktı.

Chris, "Cevap vermek istemiyor musun? Pekâlâ. Bir de bunu deneyelim," diye meydan okudu. "Eğer anahtarlar bunca zamandır sendeyse neden Bayan Tremblay'nin anahtarları bulmak için odasına gitmesine göz yumdun? Neden Lucas ve ben güvenlik görevlilerinin ceplerini karıştırdık?"

"Çünkü o bizden değil. Buradan canlı çıkmayı hak etmiyor."

"Ne?" Elimdeki anahtarları yere düşürdüm ve ona bakmak için arkamı döndüm. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onun kim olduğunu biliyorum, Cam'e ne yaptığını da. Aşağıdaki hücreye tıklmasının asıl sebebi oydu zaten ve sonsuza kadar orada kalmasından memnun olacaktı. Cam ikinci bir şansı hak ediyor ama o etmiyor."

Söylenenleri anlamaya çalışarak başımı salladım. "Bir dakika... Bunları Cam'in yaptığını mı söylüyorsun?"

"Hayır," diye çıkıştı birden. "Cam kimseyi öldüremez. Neden herkes bu konuda böylesine ısrarcı?"

Chris, "Belki zaten öldürmüş olduğu içindir," diye mırıldanınca onu bakışlarımla ikaz ettim.

"Onu tanımıyorsunuz. Tanıdığınızı sanıyorsunuz ama tanımıyorsunuz. Onun aşağılık biri olduğunu ve sizin kadar mide bulandırıcı olduğunu sanıyorsunuz ama değil!"

"Sen bana..."

Elimi Chris'in göğsüne bastırıp onu Carly'den uzaklaştırdım. Ardından uzun bir nefes aldım ve kendime sakin olmam gerektiğini hatırlattım. Kız şu anda kederinin içinde boğuluyordu ve aslında kastetmediği şeyleri söylüyordu.

"Korktuğunu biliyorum, Carly. Abini koruduğunu da biliyorum ama Chris haklı. Sence bunu Cam yapmış olabilir mi?" Yargılayıcı bir ses tonuyla konuşmamıştım. Cam'in başına gelenleri, güvenlik görevlilerinin ona sırtını çevirdiğini duyduktan sonra onu suçlayamazdım.

"O yapmadı. O kimseyi incitmek istemiyor; tek başına kalmak istiyor sadece."

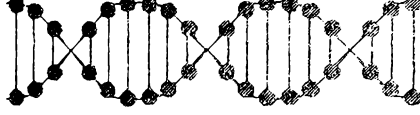
Yüzündeki hafif tebessüm, bunu nereden bildiğini ve son birkaç saat içinde Cam'e ne kadar yaklaştığını düşündürdü bana. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü beni gördüğünde gülümsedi ve bir saniyeliğine kim olduğumu anladığını düşündüm. Beni gördüğüne mutlu olduğunu sandım," dedi Carly. "Ama bence hiç mutlu değildi. Beni gerçekten görüp görmediğinden bile emin değilim. Yalnızca... serbest kaldığı için heyecanlanmıştı."

Serbest mi? "Bir dakika. Ne? Cam'le ne zaman konuştun?" Birbirlerini bir tek bodrumda görmüşlerdi ve aralarında beş santimlik ses geçirmez cam duvar vardı. "Cam'le ne zaman konuştun?"

"Bodrumda. Ben güvenlik görevlisini öldürdükten hemen sonra."

OTUZ DOKUZ

Chris'i tanıdığım şu kısacık iki haftada onu hiç böyle şaşkınlıktan susmuş bir hâlde görmemiştim. Her zaman beni sakinleştirmek ve yatıştırmak için şaka yapmaya hazır olurdu fakat burada, karanlık koridorun ortasında durmuş, söyleyecek hiçbir şey olmadan bu incecik kız çocuğuna bakıyordu.

En azından onun ağzı kapalıydı; benimki tamamen açıktı. Tek bir kelime, tek bir ses çıkmıyordu. Bunca zamandır Carly'yi korumak için mücadele ediyor, koridorlarda amaçsızca onu arıyordum. Ve o bu sırada ne yapıyordu? Güvenlik görevlisini mi öldürüyordu?

"Başka kim biliyor?" diye sordu Chris.

Böyle bir soruyla açılış yaptığına şaşırmış bir şekilde başımı ona doğru çevirdim. *Aklından neler geçiyordu ya da Aklını mı kaçırdın yerine bunu sormuştu.*

"Kimin bildiğinin ne önemi var?" dedim. "Güvenlik görevlisini öldürdüğünü itiraf etti."

“Öyle olmadı!” diye bağırdı Carly.

“Nasıl olduğu kimin umurunda?” diye araya girdi Chris. “O bir güvenlik görevlisini öldürdü, çocukları değil. Güvenlik görevlisini.”

Bunun bir fark yaratmayacağını biliyordum, özellikle de yasalar karşısında. “Yani?”

“Yanisi, bu aynı şey demek değil. Hem de hiç.” İlk defa Carly’ye yumuşak bir ifadeyle, öfke ya da güvensizlik yerine anlayışla baktığını fark ettim. “Ayrıca bu biraz ironik, değil mi?”

İşin ironik yanını göremediğim için gözlerimi Chris’e diktim.

Sevincini kontrol altında tutmaya çalışan Chris, “Hadi ama,” dedi. “Burada bu geni taşımayan tek kişi güvenlik görevlisini öldürmüş.”

Yerdeki anahtarları toparlarken, “İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız,” dedim. Buradan çıkacaktım. Eğer gerekirse eve kadar üç yüz kilometre boyunca yürüyecektim ama burada kalıp Chris’in bu cinayeti haklı çıkarma girişimini dinlemeyecektim.

Koridorun yarısında bana yetiştiler. “Lucas, lanet olsun! Dur biraz,” diye bağırdı Chris ve elimdeki anahtarları almaya çalıştı.

“Ne var?” diye bağırdım. “Ne istiyorsun?”

“Hayatımı geri istiyorum. Üniversiteye gitmek, evlenmek ve küçükler hokey takımına koçluk yapmak istiyorum ama en önemlisi kartıma, önüme çıkan herhangi birine saldırmayacağımı söyleyen damganın vurulmasını istiyorum ancak sen cinayetle ilgili atıp tutarak buradan çıkarsan böyle bir şey gerçekleşemez.”

Hiçbir şey hakkında atıp tutmak gibi bir düşüncem yoktu. Sadece bazı şeyleri anlayabilmek için biraz yalnız kalmak ve buradan, Carly ve Chris’ten yüzlerce kilometre uzaklaşmak istiyordum.

“Tyler’ın öldüğü günü hatırlıyor musun?” Arkamızdan Carly’nin kısık sesi duyuldu.

Tabii ki hatırlıyordum. Unutmak için ne kadar uğraşmış olursam olayım, her zaman aklımın bir ucunda beliriveriyordu. Tek

fark, o öldüğünde ben gidip kimseyi öldürmemiştim. “Bundan sana ne?”

“Ne kadar sinirlendiğini ve olanlar hakkında burayı nasıl suçladığını hatırlıyor musun?” diye sordu ve başımı salladım. Bana göre olanların suçlusu hâlâ onlardı.

Kendi kendime, “Kahretsin,” diye mırıldandım. Binlerce kez kendi kendime yemin ettiğim şeyi, hâlâ elime böyle bir şans geçse yapmayı dilediğim şeyi yapmıştı.

“Peki odadakiler?” diye sordum. Beni tatmin edecek bir açıklama yapmasını, suçluluk duygumu yatıştıracak bir mazeret sunmasını istiyordum. “Onlar ölmeyi hak etmemişti.”

“Onları ne o öldürdü ne de sen.”

Ryan’ın sesiyle arkamı döndüm. Ne kadar zamandır orada durmuş, ahlaki tartışmamızı dinlediğini merak ediyordum. Sonra onu gönderdiğim yerin burası olduğunu hatırladım: Ön kapı. Özgürlük için son şansı.

Dile getirmedığım sorularıma cevap vererek, “Kapı kilitli,” dedi. “Ama odaya geri dönersek sizinle yolda karşılaşabileceğimizi düşündük.”

“Biz dokuz kişiydik, onlarsa beş. Ve onların silahları vardı,” diye başladı Ryan anlatmaya. “İlk yumruğu biz atmış olabiliriz ama sonra geri çekilmeyi akıl ettik ve her şey olup biterken köşede bekledik.”

Omzunun üstünden ikizlere baktım; başlarını önlerine eğmişlerdi ve ayaklarını kıpırdatıyorlardı. Onlardan özür dileyebilmek için başlarını yukarı kaldırmalarını, bir anlığına onlarla göz göze gelmeyi diledim sessizce.

“Yirmi dakika içinde güvenlik görevlileri içeriyi kontrol altına aldılar,” diye devam etti Ryan. “Kız içeriye gelene kadar bizimle dalga geçiyor, bilinçsizce tekme savuruyor, zaten ölmüş olan çocuğa elektroşok tabancasıyla ateş ediyorlardı.”

Carly, Ryan’ın bıraktığı yerden devam ederek, “Kapıyı açtım ve olanları gördüm,” dedi. “İşte o zaman masanın ayağıyla gü-

venlik görevlisine vurdum. *Bir tanesine,*” diye açıkladı. “Bir, beş değil. Kalanı o yaptı.”

Başıyla Ryan’ı işaret etti ve çocuk, yaptığından memnun bir şekilde gülümsedi.

“Peki bodrumdaki güvenlik görevlisi?” diye sordum.

Carly topuklarının üzerinde geriledi. Nefes almaya çalışırken ağzını açıp kapatıyor, kelimeler dudaklarından dökülürken kıvranıyordu. “Ben... Ben... Ben sadece Cam’i kontrol edecektim. Onu öldürmek istemedim. Sana yaptığı gibi bir kere ateş edecektim sadece. Hareket etmeye devam edeceğini düşünmedim fakat duvara doğru bir hamle yaptı ve düşüp başını çarptı.”

“O hâlde seni bulmak için merdivenlerin başındaki koridora geldiğimde sen orada değil miydin? Işıkları sen mi patlattın? Kilde cam parçasını sen mi soktun?”

Hiçbirini inkâr etmeye çalışmayarak başını salladı. “Zaman kazanmaya çalışıyordum. Işıklar kapandığında odada olanları siz de gördünüz. Eğer dışarı çıksalardı... Eğer güvenlik görevlileri dışarı çıksalardı benim Cam’e ulaşma şansım, sizin belgeleri Bayan Tremblay’ye verme şansınız yok olurdu. Yani evet, *bize* zaman kazandırmak için koridordaki ışıkları kırdım.”

“Ne yani? Bu sırada da bize yamuk yapmakta bir sorun olmadığınızı mı düşündün?” Sessizliği, istediğim cevabı vermişti. Ben de burada durmuş, hepsi onun suçuyken ters giden her şey için kendimi suçluyordum.

Ayak sesleri dikkatimi dağıttı. Arkamı döndüğümde endişeli bir bakış ve kucak dolusu fenerle geri dönen Bayan Tremblay’yi gördüm.

“Anahtarlar yok ama bu fenerleri buldum.” Gözleriyle koridoru tarayarak geri dönüp alacağım güvenlik görevlilerini ve çocukları aradı. “Herkes nerede?”

Bir anlığına sessizce durup kelimelerimi tarttım. Carly’yle göz göze geldiğimde yüzünde öylesine umutsuz, acı ve ıstırap dolu bir bakış vardı ki midem bulandı. Günün sonunda, onun

da benden bir farkı yoktu. Çok şey kaybetmişti, hayatını kaybedenlerden bile çok şey. Tek fark, onun savaşmaya devam etmesi için bir şey vardı, biri vardı ve savaşmaya devam ediyordu. Beni ve Chris'i kullandığı için ona ne kadar kızgın olsam da nedenini anlamıştım. Onu anlamıştım.

Gözlerimi Carly'den çekip Bayan Tremblay'ye baktım. "Bodrumda bir, odada beş ölü güvenlik görevlisi var. Bir de doktor. Onları biz öldürmedik." Durdum ve Ryan'la ikizleri işaret ettim. "Odadan yalnızca üçü çıkabildi. Bana inanmazsan kendin kontrol et."

Bayan Tremblay başını salladı ve gözleri Chris'in elindeki anahtarlara takıldı. "Dokuz numaralı anahtar ön kapıyı açar. Yedi numaralı anahtar bahçe kapısını açar."

Chris'in önden gitmesi için elini salladı. Ben de peşine takıldım ve yalnızca birkaç adım sonra Carly'nin yanımda olmadığını fark ettim. "Hadi," dedim elimi ona uzatarak.

"Planımı *değiştirmedim*," dedi. "Onsuz gitmeyeceğim."

"Sana bir seçenek tanıdığımı hatırlamıyorum," dedi Chris.

Elinden tutup onu kapıya doğru çekiştirerek, "Beni dinle," dedim. "Seni anlıyorum. Cam senin abin ve eğer benim abim hâlâ hayatta olsaydı ben de onu kurtarmak için her şeyi yapardım ancak şu anda gitmen gerekiyor. Bayan Tremblay'nin ardından ön kapıdan çıkıp şerif Watts'ı bulman gerekiyor. Chris ve ben onu buluruz. Sana söz veriyorum, Carly, onu bulacağız ve eve getireceğiz."

"Ciddi misin?" diye inledi Chris ve anahtarları Ryan'a fırlatıp Carly'nin elindeki feneri aldı. "Kahrolası kapının önünde duruyoruz, Lucas, buradan çıkmamıza on adım falan var ve sen içeri dönmek mi istiyorsun? Bir çocuk ki tekrar ediyorum kesinlikle bulunmak istemeyen bir çocuk için mi?"

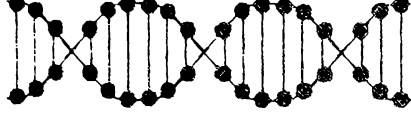
"Hayır," diye çıkıştı Carly ve elini çekti. "Cam'i bulması konusunda ona güvenmiyorum. Onu nasıl gördüğünü biliyorum, abimin buraya ait olduğunu düşündüğünü biliyorum."

“Bana güveniyor musun?” diye sorduğumda onayladı. “Çünkü sana söz *veriyorum* ki onu bulacağım. Ve onu buradan çıkaracağım.”

Carly’yi Ryan’a teslim ettim. Karşı koymaya çalışırsa Bayan Tremblay’nin onunla başa çıkabileceğine güvenmiyordum. “Onu buradan götürün,” dedim. “Size yalvarıyorum, onu buradan götürün.”

Ryan bir kere başını salladı. Bu benim için yeterliydi. Kararlılığının sonuçlarını o odada görmüştüm ve aynı kararlılığı bu konuda da göstereceğine inanıyordum.

KIRK

Son defa olmasını dileyerek eski odamızın önünde durdum. Cam'in odası, bizimkinin tam karşısındaydı ve bakmayı akıl edemediğimiz tek yer orasıydı. Akli başında olan kimse oraya, hayatını parçalara ayıran o yere geri dönmezdi ancak Cam'in aklının başında olduğunu düşünerek hata etmiştim.

Odanın kapısından görünen açık bir renk gözüme takıldı ve Cam'i köşeye kıvrılmış bir şekilde bulacağımı düşünerek oraya doğru yürüdüm. Düşündüğüm gibi değildi ama onu çökmüş bir hâlde görmek, asıl gördüğümün yanında daha rahatlatıcı kalırdı.

Ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanıyordu ve elleri, başından vücudunun aşağısına kadar uzanan düz çizgiyi takip ederek iki yanında sarkmıştı. Derken gözleri... Boş bakan gözleri...

"Kahretsin!" Kollarımı Cam'in bacaklarına doladım ve onu yukarı doğru kaldırdım. Gerginliği azaltmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu. "Onu indirmeme yardım et!" diye bağırdım.

Chris ranzanın üstüne çıktı ve çarşaf yırtılana dek asıldı. Cam, çarşafı ranzanın üst katındaki metal çerçeveye iki kere dolayarak diğer taraftan bollaşmasını engellemek istemişti.

Cam öne doğru indi ve tüm ağırlığı omuzlarıma bindi. Dengemi kaybederek yere yığıldım; cansız bedeni de üzerime düştü.

Chris bana bağıyordu ama panik içindeki yönlendirmele-ri aklımın kargaşasında kaybolmuştu. Tek idrak edebildiğim Cam'in soğuk bedeni ve vücudumu saran mide bulandırıcı başarısızlık hissiydi.

"Geri çekil dedim!" Chris, Cam'i kolundan çekti ve ağırlığı üzerimden kaldırdı. Fayans zeminin üzerinde geri geri çekildim. Beynimdeki sisin dağılması ve Chris'in önünde duranın ben olduğumu anlamam biraz zaman aldı.

Chris, Cam'in üzerine eğilmişti ve kulağını göğsüne koyarak kalp atışlarını dinliyordu. Küfretti ve Cam'e kalp masajıyla suni teneffüs yapmaya başladı. Göğsü, Chris'in nefes alıp verişiyile sarsılıyordu ve tüm algım bu ritmik harekete bağlandı. Cam'e.

İkisinin yanında dizlerimin üstüne çöktüm. Vücudum ağzımdan çıkan kelimelerle titredi. "Nabzını hissediyor musun?"

Chris beni duymazlıktan geldi ve avuç içlerini Cam'in göğsüne bastırmaya, ona nefes vermeye ve sessizce saymaya devam etti.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı ve birden gözleri öfkeyle parladı. "Beni duyuyor musun, pislik? Ne zaman öleceğini seçemezsin!"

"Dur." Elimi Chris'in omzuna koydum ve dikkatini çekene kadar hafifçe salladım. "O gitti, Chris. Gitti."

"Hayır, gitmedi! Her şeyi, *her şeyimi* böyle bir son için riske atmadım ben."

Oturdum ve Cam'in ölü gözlerine baktım. Bütün damarları baskı yüzünden şişmiş ve ruhunun derinlerine işlemiş bir acıyla dolmuşlardı. Bu bakışı biliyordum. Tyler'ın arka bahçemizde teslim oluşunu görmüştüm.

Cam'in boynundaki ilmiği çıkardım. Boynunda, çenesinden kulaklarının arkasına doğru uzanan koyu morluğu görünce irkildim. Hatıralarım aklımdan geçmeye başladığında çığlık attım. Tepe lambasının yanıp sönen flaşları gibi birer birer üzerime doğru geliyor, gözlerimi yakıyor ve ruhumu emiyorlardı. Öfkem dayanılmaz bir boyuta ulaştı ve ayağa kalktım. Ne acıyı ne de parmaklarımdan akan kanı düşünerek derim ikiye ayrılana kadar duvarı yumrukladım.

Sanki bir önemi varmış, her şeyi kabullenmemizi kolaylaştıracakmış gibi, "Biz buraya geldiğimizde zaten ölmüştü," dedim.

Chris cevap vermek yerine başını salladı. Gözleri kısılmıştı, vücudu yenilgiyle içeri doğru göçmüştü. Pes etmeyi kabullenmediği için bir eli hâlâ Cam'in göğsünün üstündeydi.

Ne düşündüğünü biliyordum: Başarısız olmuştuk. Chris ve ben, buraya dönmek için her şeyi riske atmıştık. Kafası karışmış ve canı yanan bir kızı da bu cehennem çukuruna beraberimizde getirmiş, diğer dokuz çocuğun hayatını tehlikeye atmıştık. Ve bunların hiçbirisi bir işe yaramamıştı.

Hayretler içinde Cam'e baktım. Vazgeçtiğine dair bir tırmık izi, bir çizik arıyordum. Fikrini değiştirip hayatta kalmak istediğine dair. Tek görebildiğim yatak çarşafının temas ettiği yerdeki bereli deriydi. Caydığına, yaşama arzusu hissettiğine dair bir şey yoktu.

"Kendini öldürdü," diye mırıldandım hissizce. "Bütün bunları yaşadı, hepsini... Ne için? Eğer sonuç buysa buradan çıkmanın, eve gitmenin ne anlamı var?"

"Hayır," dedi Chris. "Sen, o değilsin."

Güldüm. Sert kahkaham, kendi kulaklarımı bile incitmişti. "Önce abim, sonra Olivia ve şimdi de Cam mi?"

"Biz, *onlar* değiliz," diye tekrarlayınca benim haricimde bir yandan da kendisini ikna etmeye mi çalışıyor diye merak ettim. "Sen eve gideceksin ve ardından her şeye yeniden başlayacaksın."

Onun inancının yarısına sahip olabilmeyi diledim ama gördüğüm ve yaşadığım her şey bunun tersini söylüyordu. "Eve gitmek için bir nedenim yok! Bunu anlamıyor musun?"

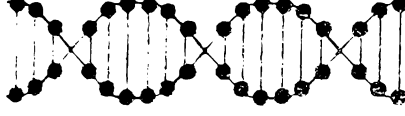
Ağlamayı ve buranın acımdan bir parça olsun tatmasını reddederek avuç içlerimi gözlerime bastırdım. Elimde kalanlar Suzie ve annemdi, bana nefret ve korku karışımıyla bakmayan tek insanlar. Kız arkadaşım yoktu. Üniversiteden gelen kabul mektuplarım yoktu. Bahsedebileceğim bir geleceğim yoktu.

"Seni bencil köpek." Chris, Cam'in omzunu tuttu ve onu sarstı. Cam'in başı yere çarpınca çıkan tiksiniç ses odanın içinde yankılandı. Chris dudaklarından dökülen can yakıcı kelimelerle birlikte Cam'in cansız bedenini sarsmaya devam etti. "Bu cehennem çukurunda senin için saatlerimizi harcadık ve sen bize borcunu böyle ödüyorsun!"

Kapının önünden gelen hışırtı dikkatimi çekti ve gözlerimi o yöne çevirmeme neden oldu. Carly, gözlerini Cam'in kollarını çekiştiren Chris'in ellerine dikmiş, öylece duruyordu. Kendini kaybetmesini, bağırıp çağırmasını ve gördüklerini reddetmesini bekledim ancak o mükemmel bir sakinlikle, mükemmel bir sessizlikle öylece durdu.

Gözleri uzun bir an boyunca bana döndü. Onu buraya kadar getiren hayali umudun yerini korkunç bir şey almıştı. Benim kasvetli bir kararlılık olarak nitelendirebileceğim bir şey.

KIRK BİR

Carly öyle bir kuvvetle Chris'in üzerine kapandı ki Chris geriye doğru giderken Cam'in cansız bedeni yana savruldu. Chris sert bir şekilde sırtının üzerinde düştü. İki elini de Carly'nin omzuna koyarak onu uzaklaştırmaya çalıştı ancak kız dizini onun mide-sine geçirdi ve ellerini boynuna doladı.

"Carly!" diyerek yerimden sıçradım, Bayan Tremblay'yi kenara ittim ve Carly'nin tişörtünü yakaladım. Olduğu yerde döndü ve üzerime atlayarak onu bırakana kadar derimi kesti. *Sweatshirt*ümün üstündeki küçük yırtığa baktım. Acıyı hissetmiyordum. Kan kumaşa işliyor, kolumun üzerini sarıyordu. Yine de bir şey hissetmiyordum.

Odadaki loş ışık, elindeki şeyin üzerinden yansıdı. Cam. Elinde uzun ve sivri bir cam parçası vardı.

"Onu öldürdün!" diye bağırdı Chris'e. Camın ucu arkadaşımın derisini kesmişti. Bir anda tüm dünyam durdu, saniyeler saatlere dönüştü. Carly öne doğru atıldı ve tüm ağırlığını eline

verdi. Cam parçası Chris'in boynuna saplandı ve bilinçsizce Carly'yi durdurmak için bir hamle yaptığı anda dudaklarından bir uğultu döküldü.

Carly öfkeyle, "Ne dediğini duydum," diye devam etti ve cam parçasını iyice boynuna sapladı. "Buradan daha çabuk çıkmaya neden olacaksa onu öldüreceğini söylemiştin. Eğer o evine dönemeyecekse sen de dönemeyeceksin!"

Aklıma koridorda gördüğüm gölge ve Chris'in Cam ve Carly hakkında söylediği sözler geldi. Oradaydı, onca zaman boyunca bizi izlemiş, bizi dinlemişti. O gölgeyi aklımdan uydurmamıştım. Cam değildi, Carly'ydi.

"Ne yaptın sen?" Ayağa fırladım ve Carly'yi hızla çekerek Chris'in yanından uzaklaştırdım. Nereye doğru savrulduğuna dikkat dahi etmedim. Chris'in etrafı kan gölüne dönmüştü, gözleri dehşetle açılmıştı ve elleri hâlâ önündeki boşlukta yardım arıyordu.

Hafifçe Chris'in elini tuttum ve onu yere yatırırken, "Seni tuttum," dedim. Göz göze geldik, sessizce bana yalvardı. Elimi boğazındaki yarığa bastırdım. Bütün imkânsızlığına rağmen bunun kanamasını durdurmasını umuyordum.

Chris acıyla gözlerini kırptı ve beni uzaklaştırmaya çalıştı. Diğer eli hâlâ yumruk hâlinde yanında duruyordu. Yalnızca hayatta kalabilmek için savaşıyor, bütün gücünü harcıyordu.

Bayan Tremblay yanıma çöktü ve Cam'ın çarşafını uzattı. Parmaklarımı açmaya çalıştı ama ben onu bırakmayı, boynuna baskı uygulayan elimi çekmeyi reddediyordum.

"Lucas, bunu boynuna dolayabilmem için bir saniyeliğine elini çekmen gerekiyor."

Başımı salladım. Kan parmaklarımın arasından akıyor, dizlerimin önünde birikiyordu. Eğer bir saniyeliğine bile bırakacak olursam Chris'in öleceğini biliyordum.

Chris bir şeyler söylemeye çalıştı ama çıkardığı sesler anlaşılmıyordu. Fısıltılı kelimelerini duyabilmek için ona doğru eğildim, yanağım dudaklarına değdi. Nefesi birden kesildi. Boynu-

nun üstündeki elimi tutan eli yana doğru kaldı. Onu sertçe sarsarak, "Hayır," dedim. "Hayır, hayır, *hayır!* Beni burada yalnız bırakamazsın!"

Bayan Tremblay aramıza girdi ve iki parmağını Chris'in boynuna koydu. Beş saniye geçti. On. On beş. Yirmiye geldiğimde saymayı bıraktım. Gitmişti. Buradaki tek arkadaşım, akıl sağlığımı korumama yardımcı olan tek kişi gitmişti. Ölmüştü. Bana olan bağlılığı yüzünden.

Tuhaf bir inleme sesi dikkatimi Carly'nin oturduğu köşeye doğru çekti. Kollarını dizlerinin etrafına dolamıştı ve bir öne bir arkaya sallanıyordu. Ayağa kalkıp gözlerimdeki yaşları sildim. Birden içimde alevlenen öfke onu yakalayıp parçalara ayırmamı söyledi. Ona doğru birkaç adım attım ancak omzumda bir el hissettiğim anda durdum.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Lucas ve seni suçlamıyorum ama bunun sana bir yardımı olmayacak," dedi Bayan Tremblay.

"Olacak." Elini ittim ve aklımdan aynı anda milyonlarca düşünce geçti. Ormandayken Chris'in bana yardım etmeyi gönülsüzce kabul etmesi. Carly'yi bu karanlık koridorlarda benimle birlikte defalarca araması. Carly'nin elleri. Kan ve hayatına son veren o cam parçası. Bunun bedelini birinin ödemesi gerekiyordu ve bu Carly'den başkası değildi.

Birkaç kısa adımda odanın öbür tarafına geçtim ve Carly'yi ayağa kaldırdım. Benimle göz göze geldiği anda nefesini tuttu.

"Neden?" diye bağırdım ona.

Anlaşılmaz bir şey söyledi. Abisine bakıyordu.

Önünde diz çöktüm ve çenesini tutarak bana bakması, gözlerimdeki isteği görmesi için onu zorladım. Bana bir açıklama borçluydu ve yemin olsun ki o açıklamayı duyacaktım. "Eğer ufacık bir şans tanımış olsaydın o senin de arkadaşın olabilirdi!" Gözlerimi kırparak gözyaşlarımı içime akıttım. İçimde bir nefret hissi oluşuyordu.

Çenesini elimden kurtardı ve gözleri odanın içinde dolaşarak Cam'e odaklandı. Parmakları cam parçasının etrafına dolanmış-

tı. Kurumuş kenarları kendi kanıyla ıslanmaya başlayana dek sıktı.

“O, Cam’i öldürdü.” Gözleri parlıyordu ve sanki hava durumu kadar basit bir şeyden bahsediyormuş gibi sakin ve ifadesiz bir tavrı vardı. “Cam’e yardım etmeyecekti. Buraya tıklı kalmayı hak ettiğini ve kurtarılmaya değmediğini söylemişti.”

Ona karşı çıkmak, burada ona yardım edebilecek tek kişiyi öldürdüğünü söylemek istedim ama Bayan Tremblay beni susturdu.

“Lucas, gitmemiz gerekiyor.”

“Onun burada ne işi var ki hem? Onu buradan götürmenizi söylemiştim. Ryan’a onu buradan götürmesini söylemiştim.” Öfkeli olduğum için suçlayacak birini, tesisteki bir başka ölümün nedenini arıyordum.

“Ryan anahtarı bulmak için onu bıraktı ve o da kaçtı. Ben de peşinden geldim.”

Başımı salladım. Bu yeterli değildi. Bu basit neden hiçbir şeyi çözümüyordu.

Yüzümdeki son gözyaşını da sildim ve ayağa kalkıp çarşafı silkerek Chris’in bedeninin üzerine serdim. Sözlerimin bir öneminin olmadığını bilerek, “Özür dilerim,” diye mırıldandım. Kendimi asla affetmeyecektim.

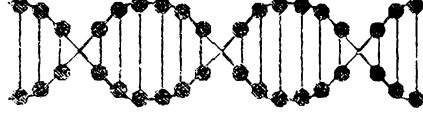
Abisinin bedeninin yanına kıvrılmış ağlayan Carly’ye baktım. Bu görüntü iki saat önce canımı çok yakardı. Onun için her şeyi yapabilir, Carly’nin *düşüncesi* için bile kendimi defalarca feda edebilirdim. Tüm dünyanın benim işe yaramaz ve tehlikeli olduğumu düşündüğü zamanda bana güvenen bir kız. Artık öyle değildi. Ona karşı hissettiğim acıma hissi, insani duygular tamamen kaybolmuştu.

Yere eğildim ve ellerimi Cam’in omuzlarının altına geçirip onu kaldırdım. “Sana abini buradan çıkaracağıma dair söz vermiştim. Ve bu sözü tutacağım ama sen... sen burada kalacaksın.”

Carly irkildi ve Bayan Tremblay beni durdurmak için elini

uzattı. İkisini de görmezden geldim ve kapıya doğru ilerledim. Carly Denton, bu tesisin alabileceğinden çok daha fazlasını almıştı benden. Bu artık son bulacaktı.

KIRK İKİ

Şerif Watts parmaklarını tellere geçirmiş bir şekilde, dıştaki çitle-
rin yanında duruyordu. Yanında getirdiği dört çocuk sol tarafına
dizilmişti. Nick hariç. Nick tellerin üzerine tırmanmış, bir çakıy-
la jiletli telleri kesmeye çalışıyordu.

Şerif omzumdan sarkan bedeni hızla taradı ve sonra arkama
doğru baktı. İsteddiği kadar bakabilirdi. Kız bizimle değildi.

Başımı salladım. Şerif kendini yere bıraktı ve öyle acı dolu bir
çığlık attı ki Cameron'a, Carly'ye ve onların ailesine olan bağı-
nın düşündüğümünden daha derin olup olmadığını merak ettim.
Bunu daha önce sormalıydım ama dürüst olmam gerekirse pek
de umurumda değildi. Ona her şeyi daha sonra açıklayacaktım,
beni öfkeden kudurtan bu yerden, görüntülerden ve seslerden
kilometrelerce uzaklaştıktan sonra. Şimdi yapamazdım. Canım
bu kadar yanarken daha fazla acıyı kaldıramazdım.

Nick yere atladı ve kapıya doğru yürüdü. "Ne oldu?" Ca-
meron'ın cesedinin ağırlığıyla anahtarları çıkarırken zorlandım.

Nick tellerin arasından uzandı ve anahtarları aldı. Hepsini teker teker gösterdi ve Bayan Tremblay'nin başıyla onayladığı anahtarın deliğe sokup kapıyı açtı.

İleri doğru bir adım attım ve Cam'i Şerif Watts'ın önüne bıraktım. Gözleri hâlâ açıktı ve gökyüzüne doğru bakıyordu. "Onu çıkaracağımı söylemiştim ve çıkardım."

Zihinsel ve fiziksel yorgunluk her yanıma sararken olduğum yerde sallanmaya başladım. Nick omuzlarımı tutmak için uzandı. "Lucas? İyi misin?"

Başımı salladım. Bacaklarımın gücü azalmıştı. Hâlime gülünecek kadar kötüydüm.

"Carly..."

"Şu anda Carly umurumda değil," diye araya gidi Nick. "Tyler benim arkadaşımdı ve sen onun kardeşisin. Ben buraya Denton ailesi için gelmedim. Senin için geldim. İyi misin?"

"Hayır." Gerçek buydu ve bunu itiraf etmek iyi gelmişti. Arka bahçede Tyler'ın cesedini bulduğum ve onu götürdükleri günden beri iyi değildim. Bu bulaştığım "intikam" görevi de her şeyi daha da kötüleştirmişti.

"Anne?" Şerif Watts, Bayan Tremblay'e baktı. Çaresizce titreyen bir ses tonuyla konuşuyordu. "Neler oldu?"

Bayan Tremblay iznimi almak için bakışlarını Şerif Watts'tan bana döndürdü. Ya da af dilemek için. Eğer söyleyeceğim şeyleri duymaya ihtiyacı varsa onunla konuşabilirdim ama bunun bir faydası olacağını düşünüyorsa yanıliyordu. Onu affetmem, kendi suçluluk duygusunu hafifletmeye yaramayacaktı. "Bu tesisin işe yaramadığını kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum."

Başımı salladım. Bunun benim için pek bir önemi kalmamıştı. Zaten her şeyimi kaybetmiştim.

Şerif Watts gözlerini arkamdaki binaya çevirdi ve bu sefer baktığımda Ryan'ın çıktığını gördüm. Hemen arkasında, günlerdir ilk kez gün yüzü gördükleri için gözlerini perdeleyen ikizler

vardı. İkisinin de kanaması ve yaraları vardı. Birbirlerine tutunarak ilerliyorlardı.

Şerif Watts tellere dayalı duran tüfeğine uzanarak, "Onlar kim?" diye sordu.

"Benim gibi çocuklar. Cam ve Tyler gibiler. Tek fark, onlar evlerine gidebilecek."

Eli bir saniye daha tüfeğinin üstünde durdu ve sonra bıraktı. "Ve Carly."

"Merak ettiysen diye söylüyorum, Chris öldü. İçerideki tek 'tehlike arz etmeyen' kişi tarafından öldürüldü. Tatlı, masum Carly'nizi de öldürdüğü çocukla aynı odanın içinde kilitli bıraktım. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atan çocukla."

Şerifin cevap vermesini beklemeyerek Nick'e döndüm. "Buraya nasıl geldiniz?"

Omuz silkti. "Arabayla."

"Yakında mı?"

Cebinden anahtarları çıkarıp arabayı kullanmam için avucumun içine bıraktı. Memnuniyetle kabul ettim. Haftalardır ilk defa bir şeyi yapmaya heveslenmişim. Ve bunu mahvetmeyeceğime emindim. "On-on beş kilometre ötede, neden ki?" diye sordu.

İki adım atmanın düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu ama şu aşamada ne fark ederdi ki? "Çünkü eve gitmeye hazırım."

KAPANIŞ

Yere bakıyorum. Çamaşır suyunun ağır kokusu burnumu yakıyor. Buradaki her şey antiseptik bir beyaz. Yerler, duvarlar, tavan dan üzerime yansıyan ışık.

Anca buraya kadar gelebildim. Onun odasından dört kapı ilerideki beyaz banka kadar. Dün ve ondan önceki gün gibi birkaç saat daha burada oturup onu görmek için kısa bir mesafe daha yürümeye ikna etmeye çalışacağım kendimi.

Nick yanıma oturup bana bir fincan kahve uzatıyor. Kahvenin tadı yanık katran gibi ama yine de odasının kapalı kapısı yerine bu acı tada odaklanabileceğim için mutlu bir şekilde içiyorum.

Nick, "Gördüğüm kadarıyla hiç ilerleme kaydetmemişsin," diye dalga geçiyor. Gülümsemeden edemiyorum. Son bir aydır bu yolculuğumda bana eşlik ediyor ve bir kez bile sonunu getiremediğim için söylenmedi. İlk hafta terleyen ellerim, kulaklarımı zonklatan kalp atışlarım ve derimi yırtıp dışarı çıkma isteğimle

birlikte gelen yoğun bir panik atak geçirmeden arabadan inememiştim.

Ön kapıdan girmem on günümü aldı ve o zaman da asansöre binip beni onun katına çıkaracağını bildiğim küçük rakamın üzerine basamadım.

İki gün önce cesaretimi toplayıp buraya kadar gelebildim. Görmeye delicesine ihtiyaç duyduğum ve görünce korkudan ödümün patlayacağı kişinin odasından birkaç metre uzaktayım.

Tesisler kapatılıyor. Benim kaldığım Vermont'taki tesis o günden sonra bir daha açılmadı. Anlaşma yapıldı ve hepimize duygusal yıpranma payı olarak yedi haneli bir çek yazıldı. Ben kendiminkini kabul etmedim. Tek istediğim, Dr. Tratt'in ağzından duyabileceğim bir özür ve yanlış yaptığını itiraf etmesi. Bir insanın davranışlarını yalnızca genlerine bakarak tahmin edemezsiniz. Onları potansiyel suçlu olarak etiketleyemez, hayatlarını mahvedemez ve bilim adına insanlıklarını ellerinden alamazsınız. Hâlâ özrünü ve itirafını bekliyorum. Nedense ikisini de duyabileceğimi pek sanmıyorum.

Yanımdaki asansörün kapısı açıldığında tanıdığım bir topuk sesi duyuluyor koridorda. Kim olduğunu görmek için bakmama gerek yok; tesisin duvarlarında yankılanan ve kısa süre sonra gireceğimiz testi haber veren bu sesi nerede olsa tanırım.

Bayan Tremblay önümde eğilerek, "Lucas," diyor. "Ne yaptığını biliyorum. İzin ver de sana yardım edeyim."

Bu teklifi daha önce sayısız kez yaptı. İçten olmadığını düşünmüyorum ama henüz konuşmaya hazır değilim. Hatırlamaya da.

"Burada olduğumu nereden öğrendin?"

"Ben söyledim." Şerif Watts'ın sesini duyduğumda başımı kaldırıyorum ve Bayan Denton'ın yanında görünce şaşırıyorum.

Bayan Denton, "Seni soruyor," deyip elini bana doğru uzatıyor. "Neredeyse her gün."

Başımı sallıyorum. Geçen hafta hemşirelerden biri, burada olduğumu bildiğini söylemişti.

“Seninle birlikte içeri girmek isterim,” diyor Bayan Tremblay ama başımı iki yana sallıyorum. Bu, benim yüzleşmem gereken bir şey.

Ayağa kalkıp kahvemi Nick’e veriyorum ve korkumu yutup ona doğru tereddütlü bir adım atıyorum. Durmuyor ya da dönüp arkama bakmıyorum. Gözlerindeki acıma duygusunu ya da beni cesaretlendirmek için fısıldadıkları kelimeleri duymak istemiyorum.

Kapısının önünde durup yalnızca nefesime odaklanırken elimi kapının gümüş kulpuna götürüyorum. Olan biten her şeyi kabullendim. Chris’in ailesini görmek için yüz kilometre yol yaptım, hatta Cam’in cenazesine katıldım. Ryan’la neredeyse her hafta telefonla konuşuyorum ve ikizlerin durumunu da ondan öğreniyorum. Yaptığım şey için her birinden özür diledim ama bunların hiçbirinin faydası olmadı. Suçluluk duygusu hâlâ içimi kemiriyor, kâbuslarıma karışan anılar canımı yakıyor. Bunların hepsi, bu kapının arkasındaki kızdan af dilemek için cesaretimi toplayamadığım için oluyor. Aslında abisi için ayrılmış olan akıl hastanesinde yatan kızdan.

Bayan Tremblay elini elimin üstüne koyup, “Lucas,” diyor. “Bana güven. O kapıdan içeri girdiğin anda her şey daha kolay gelecek, her şeye daha umutla bakacaksın.”

Umarım haklıdır çünkü bence işler daha da kötüleşemez.

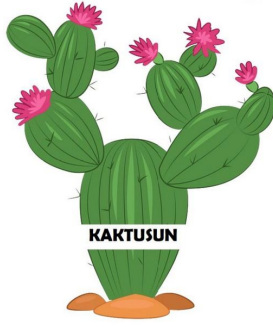
En büyük günahımı dile getirerek, “Onu tesise getirmemeliydim,” diyorum.

“İşte o konuda yanılıyorsun, Lucas. Hiçbiriniz orada olmamalıydınız.” Kapıyı açmak için iznimi almak üzere bana baktıktan sonra kapıyı açıyor.

Dikkatimi çeken ilk şey ne pencerenin önünde duran çiçekler ne de televizyondan gelen sesler oluyor. Bana bakmak için döndüğü anda yüzüne yayılan o gülümsemeyi ve gözlerinden akan yaşları görüyorum önce.

“Çok özür dilerim, Carly.” Haftalardır boğuştuğum kelimeler

sonunda dudaklarımdan dökölüyor. Kapıyı kapatıp yatağa doğru gidiyorum. Bayan Tremblay haklıydı. Carly Denton'ı görmek bile bazı şeylerin düzelebileceğini düşünmeme yetmişti.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap sadece bana ve Lindsay'ye değil, yazar olarak bize güvenerek bu kitabı mümkün kılan insanlara da ait. Temsilcilerimiz Kevan Lyon ve Kathleen Rushall'a, biz kitabımızın taslaklarını çıkarırken, yazarken ve tekrar tekrar gözden geçirirken ayağımızın altındaki sağlam zemin oldukları için; muhteşem editörümüz Brian Farrey-Latz'e, henüz sadece üç cümleden ibaretken bile hik yemizdeki potansiyeli gördüğü için; Sandy Sullivan'a, keskin gözleri ve ayrıntılara dikkat ederek kitabımızın parlama-sını sağladığı için içtenlikle teşekkür ederiz. Sonsuz destekleriyle yazarlık kariyerimizde her şeyi mümkün kılan ailelerimize min-nettarız. Uzaktan moral destek takviyeleri için, arkadaşlarımız ve eleştirici partnerlerimiz Jenni Walsh ve Tracey Neithercott'a teşekkür ederiz.